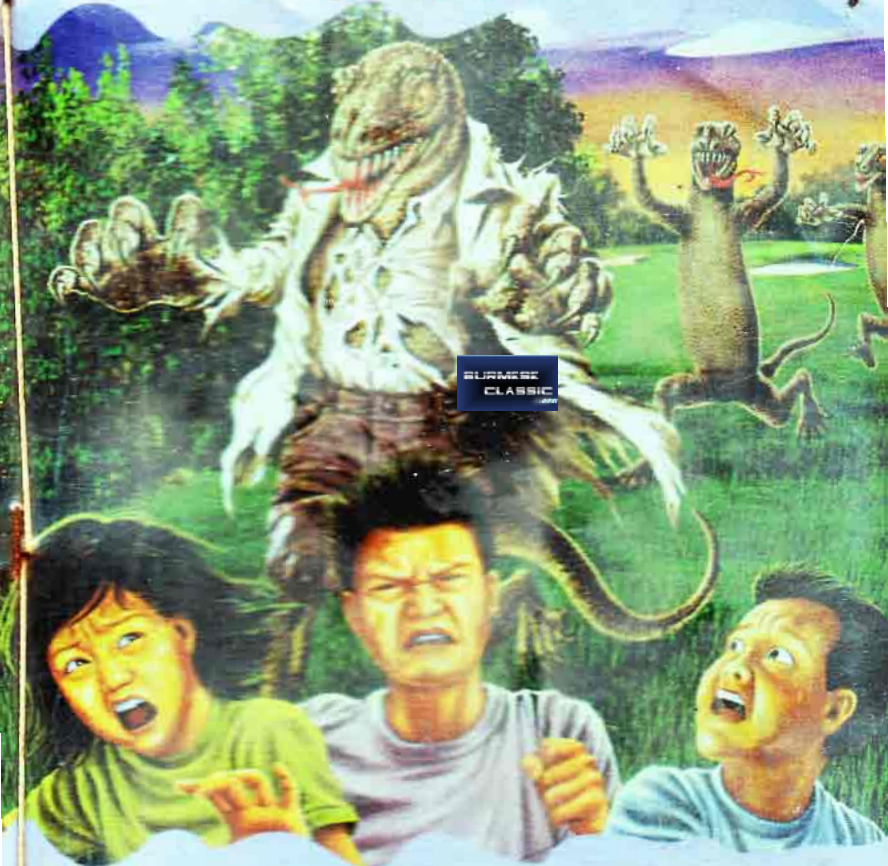

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ရုပ်ရှင်

BURMESE CLASSIC

ပုတတ်လူငွေတွရဲဒါဒ္ဒာရာယ်

ပုတတ်လူငွေတွရဲ
 JAMES LEE

All about The Lizards
The Body Partners

Mr Midnight

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၄၉၀၀၅၀၄
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၅၁၆၀၅၀၄

◆
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၇၊ ဩဂုတ်လ)
အုပ်စု > (၅၀၀)

◆
မျက်နှာပုံ > ဇေယျာ
ကွန်ပျူတာစာပိ > Quality
အတွင်းဖလင် > Quality

◆
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
အမှတ် ၁၂၁ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

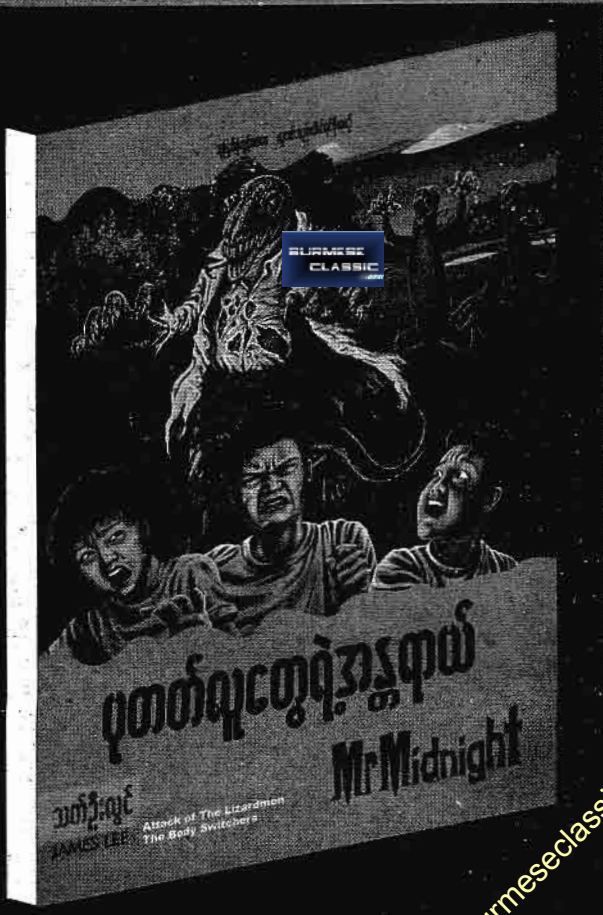
◆
ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြိ)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆
တန်ဖိုး > ၇၀၀ ကျပ်

www.burmeseclassic.com

အနောက်တောင်အာရှ လူငယ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာစဉ်

BURMESE CLASSIC .com

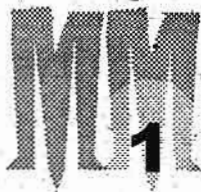
ပုတတ်လူငွေတွဲဒွန်ကုယ်

Mr Midnight

ဆတ်နီးလျင်
JAMES LEE

Attack of The Lizardmen
The Body Switchers

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မနာမည် တာလီယာပါ။ ကျွန်မ အသက် ၁၁ နှစ် ရှိပါပြီ။
သင်က သင်တို့ ကျွန်မကို တစ်ခါမှ ကြားဖူးကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ
ဆုလယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝိဇင်နှင့် သူညီ ဝိဟိုကိုလည်း ကြားဖူးကြ
မည် မဟုတ်ပါ။

ဝိဇင်က အသက် ၁၂ နှစ် ရှိပြီး ဝိဟိုက ကျွန်မနှင့် အသက်ရွယ်တူ
ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အားလုံးကို သင့်အား ကျွန်မ အဘယ်ကြောင့် ပြောနေ
သနည်း။ ကျွန်မဘဝတွင် အကြီးကျယ်ဆုံးအမှားကို မပြုလုပ်ခင်အထိ
ကျွန်မတို့ သာမန်ကလေးများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ယခု သင် ယုံချင်မှယုံလိမ့်မည်။
သို့သော် ၎င်းက အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ပြောပါရစေ။

တစ်နေ့၌ ကျောင်းဆင်းသောအခါ ဝိဇင်နှင့် ဝိဟိုတို့က ကျွန်မကို
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၌ စကားပြောစဉ် ၎င်းက ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“တာလီယာ၊ နင် အမှောင်ကို ကြောက်သလား” ဝိဇင်က
ဇုတ်လုံးများ ထူးဆန်းစွာ တောက်လက်လျက်ဖြင့် မေးသည်။

“မကြောက်ပါဘူး” ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
ကျွန်မ တခြားဘာပြောရမည်နည်း။ ကျွန်မ ညတိုင်း မီးဖွင့်

အိပ်ကြောင်း သူ့ကို မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည်နည်း။ နောက်ပြီး အန္တရာယ်အတွင်း
ကျွန်မတို့ ဘဝ ကျဆင်းသွားမည်ကို ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ သိနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မ ဘတ်စ်ကား စောစောစီးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့မိလျှင် ကောင်းမည်။
“နင် သေချာသလား” ဝိဟိုက အတင်းအကြပ်မေးသည်။ သူ့

မျက်လုံးထဲမှ အကြည့်များကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အမှောင်ကို ကြောက်ရမှာလား” ကျွန်မက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြောသည်။

ဝီဇင်က လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မည်သူမှ မကြားရစေရန် အသံကို နှိပ်လိုက်သည်။ “ဒါ ကောင်းတယ်” သူက ကျွန်မကို ပြောသည်။ “ဒါဖြင့်ရင် နင် ငါတို့နဲ့ အခုလိုက်ဖို့ ငါ စိန်ခေါ်တယ်”

“ဘယ်နေရာကိုလဲ” ကျွန်မက မျက်မှောင်ကြို့လျက် မေးသည်။ နေသာသော မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ ကျောင်းအနီးအနားမှ မှောင်မည်းသော နေရာကို ကျွန်မ စဉ်းစား၍မရချေ။

“ငါတို့ရဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲကို ငါတို့ သွားကြတော့မယ်” ဝီဇင်က တီးတိုးပြောသည်။

“မီးတွေ တပ်ဆင်ဖို့ပေါ့” ဝီဟိုက ဆက်ပြောသည်။

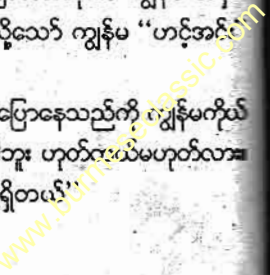
ကျွန်မ သွေးခဲသွားပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။ “လိုက်ခေါင်းလား ဘယ်လိုလိုက်ခေါင်းလဲ”

“အဲဒါက မြေအောက်လိုက်ခေါင်းပေါ့” ဝီဟိုက ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်သလို ပြောသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ဦးလေးက ငါတို့ရဲ့ အနီးအနားဝန်းကျင်ကို ပိုက်တွေ ဖြာဆင်းသွားတဲ့ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို ကြီးကြပ်ရတယ်” ဝီဇင်က ရှင်းပြသည်။ “ငါတို့ အဲဒီနေရာကို အရင်က ရောက်ဖူးတယ် တာလီယာ။ အဲဒါ တကယ့်ကို ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ နှာခံကြောအားလုံးက ကျွန်မ အမှားကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်နေကြောင်း ပြောနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ “ဟင့်အင်... ဟု ပြောရန် နောက်ကျလွန်းသွားပြီ။

“အင်... အိုကေ” ကျွန်မ ထိုကဲ့သို့ ပြောနေသည်ကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကြားမိသည်။ “အဲဒါ အချိန် သိပ်မကြာပါဘူး ဟုတ်လား ယ်မဟုတ်လား ဒီည ငါ အိမ်စာတွေ အတော်များများ လုပ်ဖို့ရှိတယ်”

ကျွန်မတို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖြတ်စီးဆင်းသွားသော တူးမြောင်း
ဘေးမှ ကွန်ကရစ်အဆောက်အအုံကလေးဆီသို့ ကျွန်မတို့ နောက်လာသည့်
ဘတ်စ်ကားကို စီးသွားကြသည်။

ဝီဇင်၏ ဦးလေးက ထိုနေရာ၌ ရောက်နှင့်နေပြီး ကျွန်မတို့ကို
စောင့်နေသည်။ သူက အလုပ်သမားဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ကိရိယာ သေတ္တာ
တစ်လုံးကို သယ်ဆောင်လာသည်။ သူ့ဆီကို ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်လာစဉ်
သူက ကျွန်မတို့ကို နေရောင်ခြည်ထဲ၌ မျက်လုံးမှေးကြည့်နေသည်။ သူ့ဘဝ
အများစုကို လိုက်ခေါင်းထဲတွင် ကုန်လွန်စေသောကြောင့် သူ မျက်လုံး
မှေးကြည့်ရသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

“မင်း... မြေအောက်ကို သွားရမှာ မကြောက်ဘူးမဟုတ်လား”
ကောင်ကလေးများက ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးသောအခါ သူကမေးသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းခါသည်။ “မကြောက်ပါဘူး” ကျွန်မက ပြောသည်။
“ဒါက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ တစ်ခုပါပဲ” ကျွန်မလေသံက မရေမရာ ဖြစ်နေပုံ
ပေါ်သည်။

ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံထဲတွင် ပိုက်များ၊ ဘီးများ၊ ဒိုင်ခွက်
များနှင့် မီးလင်းနေသော ဘုတ်ခုံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ၎င်းက ကျွန်မအတွက်
သိပ်ကြောက်လန့်ပုံ မကောင်းလှပါ။ သို့သော် ၎င်းက တံခါးတစ်ချပ်ကို
သူဖွင့်ပြီး မြေအောက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဆင်းသွားသော လှေကားပေါ် ကျွန်မတို့
စတင် မဆင်းမီအထိသာ ဖြစ်လေသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး ဖြစ်နေသော ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းသည့် လိုက်
ခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်မတို့ ဝင်ကြသည်။ ခုံးနေသော မျက်နှာကြက်တွင်
တန်းလျက်ရှိနေသော မီးအလင်းများကြောင့် အားလုံးက နေ့ခင်းကြောင်တောင်
ကဲ့သို့ တောက်ပနေကြသည်။ ကြီးမားသော ပိုက်ကြီးများ တစ်လျှောက်
ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ကြပြီး ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပဲ့တင်ထပ်နေသော
ကျွန်မတို့ ခြေသံများကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် လိုက်ခေါင်းထဲမှ ကွေ့
တစ်ခုကို ကျွန်မတို့ တွေ့လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်မဝမ်းဗိုက်သည့် ထိတ်လန့်မှု

ကြောင့် သေးစက်သွားသည်။ ရွှေ၌ လိုက်ခေါင်းက မည်းနေသော အမှောင်
ထုထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“အဲဒီနေရာတွေမှာ မီးတွေ ပျက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်” ဝီဇင်က
ကျွန်မတို့ ထံတောင်ဖြင့် တိုက်လျက် ပြောသည်။

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော နေရာထဲသို့ ကျွန်မတို့ ခြေလှမ်း
ဝင်လာကြသောအခါ ဝီဇင်၏ ဦးလေးက နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်ကို လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးထိုးကြည့်သည်။ မီးမလင်းတော့သော မျက်နှာကြက်မီးလုံးများကို
ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရသည်။

ဝီဇင်၏ ဦးလေးက အနီးဆုံးနံရံတွင် ကပ်ထားသော သေးငယ်
သည့် သတ္တုဘူးတစ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝီဟိုက သူ့ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ကိုင်ပေးထားစဉ် သူက အထဲမှ ဝါယာကြိုးများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဒါ ထူးဆန်းတယ်” သူက သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်ပြောသည်။
“လမ်းဆုံသေတ္တာဘူးထဲက ဝါယာကြိုးတွေကို တစ်ခုခု ကိုက်ဖြတ်နေတယ်။
အင်းဆက်ပိုးကောင်တွေလား တစ်ခုခု ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အထဲကို
ဘယ်လိုရောက်ကြသလဲ။ ဒီသေတ္တာဘူးက အမြဲတမ်း ပိတ်ထားတဲ့ဟာ”

ကိရိယာပစ္စည်း တချို့ကို သူ လှမ်းယူပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော
ဝါယာကြိုးများကို စတင်ဖြေသည်။ သူ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ကျွန်မ
ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ခဏကြာသောအခါ ကျွန်မ ပျင်းရိလာသည်။
အဝေးသို့ ကျွန်မရွေ့လျားသွားပြီး အမှောင်ထဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်မပါးကို တစ်စုံတစ်ရာ ပွတ်တိုက်သွားသည်ကို
ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။

လေတိုက်တာပါလား။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။ လေမရှိသော ဤဥဒေသ
လိုက်ခေါင်းထဲတွင် လေပြည်လေညင်း မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခတ်နိုင်ခဲ့ဖူးနည်း။

ထို့နောက် ကျွန်မ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံ
တစ်ရာကို ကျွန်မ ကြားလိုက်မိသလား။

၎င်းက တစ်စုံတစ်ယောက် အသက်ရှူနေသံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ ကြားရပြန်သည်။ ဥပင်လိုက်ခေါင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့သာလျှင် မဟုတ်ချေ။

ကောင်ကလေးများက ၎င်းကို မကြားကြပါ။ သူတို့ ဦးလေးကို ကြည့်ရှုရင်းဖြင့် သူတို့ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဝီဇင်ကို ကျွန်မ သတိမထားမိပါ။ တောက်လက်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကျွန်မ ဆွဲရသည်။ ကျွန်မအသံက လည်ချောင်းထဲတွင် အသံတိတ်သွားသည်။ ဆိုနောက်တွင် အမှောင်ထဲမှ ထူးဆန်းသော လက်တစ်ဖက်က ကျွန်မဆီသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ၎င်းက သွေးအေးသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လက်နှင့် တူသည်။ ဆက်ချောင်းငါးချောင်း ရှိနေသည်။

ကျွန်မရင်ထဲ ပျို့အန်ချင်လာသည်။ ရှည်လျားသော လက်သည်းများဖြင့် အကြေးခွံရှိ၍ အရေတွန့်နေသော လက်ချောင်းများက ကျွန်မအသားကို တို့ထိလိုက်သည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ကျွန်မကို ပွတ်သပ်ပေးရန် ကြိုးစားနေသော ပုတတ်တစ်ကောင်နှင့် တူသောအရာကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်မိသည်။ အော်ဟစ်သံကို ချုပ်တည်းလျက် ကျွန်မ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

မမြင်ဖူးသော ဤသတ္တဝါက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မထက် ပိုပြီး အရပ်မြင့်နေသည်။ ၎င်း၏ မောဟိုက်နေသလို အသက်ရှူသံက ကျွန်မဦးခေါင်းပေါ် တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်နေသည်။ တောက်ပနေသော သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း ကျွန်မဦးခေါင်းအထက်တွင် ရှိနေသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်မ စကားမပြောနိုင်ဘဲ အကူအညီ မတောင်းနိုင်ဘဲ တုန်ယင်လျက် အမှောင်ထဲတွင် ရပ်နေမိသည်။

နေပါဦး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။ သွေးအေးသတ္တဝါတွေမှာ လက်တွေမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့တွင် လက်မရှိလျှင် လက်ချောင်းများလည်း မရှိနိုင်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်မ ဘာမြင်ခဲ့သနည်း။

လက်ချောင်းများသည် သွေးအေးသတ္တဝါလက်ချောင်းများ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ကျွန်မထက် ပိုမိုကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ လက်ချောင်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုသတ္တဝါသည် အလှောင်ထဲတွင် တောင်

ထက်သော မျက်လုံးများရှိပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသက်ရှူသံ
တို့လည်း ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်မစိတ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ထိုနောက်တွင် ကျွန်မနောက်ထပ် အတွေးတစ်ခု တွေးမိသည်။

မင်းသည် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် နောက်ပြောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ သို့သော် ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ဦးလေး ဘေးနား
တွင် သူတို့ ရပ်နေကြဆဲဖြစ်ပြီး မီးပြင်နေပုံကို ကြည့်နေကြသည်။

ထူးဆန်းတဲ့ နာသက်ရှူသံတွေကို ငါ ဖြားလိုက်တယ်။
မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုလည်း မြင်တယ်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ၎င်းက တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်ရန် ကြိုးစားနေသော တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။ ပုတတ် တစ်ကောင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်လျက် ထူးဆန်းသော လက်အိတ်တစ်မျိုးမျိုး ကို ဝတ်ထားသော တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဝီဇင်” ကျွန်မက အသံ ပုံမှန်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားလျက် အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲမှ ကျွန်မထွက်လာရာ နေရာဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။ “တာလီယာ၊ နင့်ပုံ ဆိုးဝါးလှချေလား” သူက ပြောသည်။

“ဒီ... ဒီ... ဒီနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေ တယ်” ကျွန်မက တီးတိုးပြောသည်။

ဝီဇင်က လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ဘူး” ထို့နောက် သူက ကျွန်မကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ “ကောင်မကလေးတွေဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ထင်မိထင်ရာ ထင်ကြတာပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက် ငါ့ကို နောက်ပြောင်နေတယ်” ကျွန်မက စိုးရိမ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားလျက် စောဒက တက်လိုက်သည်။

ဝီဟိုက သူ့အစ်ကိုဆီသို့ ပြေးလာသည်။ “ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အင်း... ထူးဆန်းတဲ့ အသက်ရှူသံတွေကို ငါ ကြားလိုက်တယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုလည်း မြင်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလက်က အမှောင်ထဲထဲ ထွက်လာပြီး ငါ့ကို တို့ထိတယ်” ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောပြသည်။

ဝီဇင်က တဟားဟား ထရယ်သည်။ “အဲဒါ လိုဏ်ခေါင်းထဲထဲ သတ္တဝါကြီး ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်မက သူ့ကို ထုရိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့က ရှောင်ပြေးသည်။

ဝီဟိုက မျက်လုံးများပြူးကျယ်လျက် ကျွန်မကို စိုးရိမ်ကြည့်သည်။ “ဘယ်လိုလက်မျိုးလဲ”

“ပ... ပ... ပုတတ် လက်မျိုးပဲ” ကျွန်မ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ဝီဟိုက မျက်တောင်ခတ်သည်။ “ပုတတ်တွေ လက်ရှိတာ ငါ မသိဘူး” သူက တုန်ယင်လျက် ပြောသည်။

“အင်း... ဒီတစ်ကောင်က ရှိတယ်” ကျွန်မက ကျိန်တွယ်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ အရှေ့ခွဲတွေ တွန့်နေတယ်”

ဝီဟိုက မျက်နှာဖွဲ့ပြသည်။ “နင် စိတ်ထင်နေတာပါ။ နင်ကြားရတဲ့ အသက်ရှူသံကလည်း လေစုတ်ပန်ကာသံ ဖြစ်မှာပါ” သူက ပြောသည်။

“နင် မြေအောက်မှာ နေရတာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ မြေအောက်မှာ နေရတာဟာ လူတွေကို အကျိုးသက်ရောက်မှု အမျိုးမျိုး ဖြစ်စေတယ်လို့ ငါ့ဦးလေး ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတို့ဟာ ထူးဆန်းတဲ့အရာတွေကို စိတ်ထဲမှာ တွေ့မြင်လာတတ်ကြတယ်”

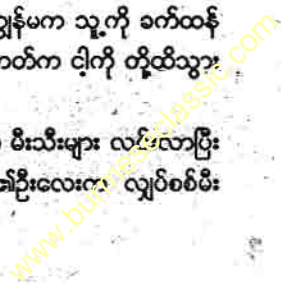
“အဲဒီလိုလား” ကျွန်မက မကျေမနပ်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အဲဒါကို မြေအောက်ခေါင်းမူးခြင်းလို့ ခေါ်တယ်” သူက ပြုံးလျက် ပြောသည်။ “တချို့လူတွေက ဥမင်လိုက်ခေါင်း သူတို့အပေါ် ပြိုကျတော့ မယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ အမှောင်ထဲမှာ နေရတာကို ကြောက်တယ်”

ကျွန်မ ဒေါသမြင့်တက်လာနေသည်။ ကျွန်မကို ရယ်စရာပြုလုပ်ကြသော ကောင်ကလေးများကို ကျွန်မ မုန်းသည်။ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ပုတတ်လက်ကိုသာ ဝီဟို တွေ့မြင်ခဲ့လျှင် သူ အော်ဟစ်ပြီး မူးမေ့၍ စားထားသမျှ နေ့လယ်စာများကို အန်ထုတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်။

“ငါ လိုက်ခေါင်းကို မကြောက်ဘူး” ကျွန်မက သူ့ကို ခက်ထန်နာ ပြောသည်။ “ငါ ဟိုနေရာမှာ ရပ်နေတာ။ ပုတတ်က ငါ့ကို တို့ထံသွားတယ်”

ရုတ်တရက် ခုံးနေသောမျက်နှာကြက်မှ မီးသီးများ လင်းလာပြီး ညိုထိခေါင်းထဲတွင် လင်းထိန်သွားသည်။ ဝီဟို၏ဦးလေးက လျှပ်စစ်မီး

သေတ္တာပုံးကို ဝိတ်ပြီး ကိရိယာများကို သေတ္တာထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“အားလုံး ပြီးသွားပြီ” သူက လက်များကို အင်္ကျီဖြင့် သုတ်ရင်း ချောသည်။ “သေတ္တာပုံးထဲကို တစ်ခုခု ဝင်ပြီး ဝါယာကြိုးတွေ ကိုက်သွားတာ ငါ နားမလည်ဘူး”

“အဲဒါ ပုတတ်တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်” ကျွန်မက တစ်ဆိုသော အသံသေးသေးကလေးဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး” ဦးလေးက ပြောသည်။ “သေတ္တာပုံးကို ဖွင့်ဖို့ ပုတတ်တွေ မသန်စွမ်းဘူး။ ဖွင့်လည်း ဖွင့်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လက်တွေ လိုတယ်။ ငါတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ပုတတ်တွေမှာ လက်မရှိဘူး” သူက ရယ်မောပြောပြီး လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် နောက်ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးနှင့် ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော နေရာ ဆီသို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သဲနှင့်တူသောအရာများ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ သို့သော် တောက်ပသော အလင်းရောင်က အားလုံးကို ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေစေသည်။

ထို့နောက် ကျန်လူများကို ကျွန်မ အပြေးအလွှား အမိလိုက်နေသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ အသက်ရှူသံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ကျိန်ပြောရဲပေသည်။

၈၇

ကျွန်ကရစ်အဆောက်အအုံထဲမှ ကျွန်မတို့ ထွက်ခွာလာကြသော အခါ ကောင်ကလေးများက သူတို့ဦးလေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြသည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့ဘေးရှိ တူးမြောင်းထဲသို့ ဒီရေတက်လာသည်။ သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ဝီဇင်၏လက်ကို ကျွန်မ ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“အို... ” သူက အော်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ “နင် ဘာလုပ်တာလဲ” သူက မေးသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ နင် မဟုတ်တာတွေ ပြောတဲ့အတွက်ပေါ့” ကျွန်မက ပြောသည်။ “ငါ အမှောင်ကို မကြောက်ဘူး။ မြေအောက်မှာလည်း ခေါင်းမပူးတတ်ဘူး။ အဲဒီပုတတ်လက်ကို ငါ တကယ်တွေ့မြင်ခဲ့တယ်”

ဝီဇင်က လက်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။ “ငါ နောက်နေတာပါ” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“ငါ့ကို နောက်စရာ မလုပ်နဲ့” ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောနေသည်။

ကျွန်မ အိမ်သို့ရောက်သောအချိန်တွင် အနေရအထိုင်ရ သက်သာတာသည်။ ဝီဇင်က ကျွန်မကို ၃ ကြိမ် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဝီဟိုလည်း အတူ တောင်းပန်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အစွမ်းပဲ။ ကျွန်မက ကျိတ်ပြီး ခွဲ ငြင်းစားမိသည်။ ဒါမျိုး ဘယ်ဟာမှမရှိဘူး။

အိမ်သို့ ကျွန်မရောက်သောအခါ အမေက သူမ၏ ကျော်ကြားသော လက်ရာ ကြက်ချဉ်စပ် ချက်နေသည်။ အမေ့ကို ကျွန်မ နှုတ်ပြန်ပြီး ကြက်သွန်၊ ချင်းနှင့် ငရုတ်သီးကို ထောင်းပေးသည်။ ညစာစားပြီးသောအခါ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲသွားပြီး အိပ်စာလုပ်သည်။ ၁၀ နာရီ အချိန်တွင် ကျွန်မ အိပ်ခန်း အထဲသို့ ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ ကျွန်မ စောင်ခြုံလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မှောင်မဲ၌ တစ္ဆေခြောက်သော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကို ကျွန်မ အိပ်မက်မက်မိသလား။ သို့မဟုတ် ကြောက်စရာကောင်းသော မြေအောက်နေရာကို အိပ်မက်မက်သလား။ မမက်ပါ။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် ဝိဇင်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ သွားပြီး သူ့ကို ပိုက်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွား၍ ဦးမင် လိုက်ခေါင်း ကြောက်သောဆေး ထိုးပေးကာ ကြီးမားသော ပင့်ကူကြီး တစ်ကောင် ကျွေးမွေးသည်ဟု ကျွန်မ အိပ်မက်မက်လေသည်။

သို့သော်...

ကျွန်မ အိပ်မပျော်ခဲ့လျှင်...

ကျွန်မ အိပ်ရာနိုးနေခဲ့လျှင်...

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင်...

ကျွန်မ သွေးများကို တစ်စက်မကျန် ခဲသွားစေမည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်။

၈၈

၎င်း၏နာမည်က စကွမ်တာ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အမျိုးအစားထဲ
သို့ ၎င်းက အရှည်ဆုံး မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ၎င်းက အရေရင့်ဆုံးထဲမှ
တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာက ဤအလုပ်အတွက် သူ့ကို ရွေးချယ်ခဲ့
သည်။

စကွမ်တာက နောက်ခြေထောက်များပေါ်တွင် ကိုယ်ကို မတ်ပြီး
သူ့ကင်းမဲ့သော လမ်းကို စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် ဖျတ်လတ်တောက်ပသော
သူ့နောက်လုံးများက အရှိပ်ထဲ၌ မျက်တောင်ခတ်နေသည်။ ယခု သူ မတ်တတ်
နေသောအခါတွင် သာမန်အရွယ်ရောက်ပြီး လူတစ်ယောက်ထက် သူ
နည်းငယ် အရပ်ပိုနိမ့်သည်။ ၎င်းကို မည်သူမှ သတိပြုမိကြမည် မဟုတ်ချေ။
သူ၏ မည်းမှောင်၍ အရေတွန့်နေသော အသားအရေက ညကာလနှင့်
ထိတ်ဖက်နေသည်။

ထို့နောက် သူက မြင့်မားသော အဆောက်အအုံကို မော့ကြည့်
ထိတ်သည်။ ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်စောင်းငဲ့လျက် ပြတင်းပေါက်မှ မီးအလင်း
ဆောင် မှိတ်သွားမည်ကို စကွမ်တာ စောင့်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်က မိန်းကလေးကို တွေ့မြင်ရမည့် ပြတင်းပေါက်
ဖြစ်သည်။

စကွမ်တာ၏ လျှာက ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။ မိန်း
ကလေးနောက်ကို သူ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ တစ်လမ်းလုံး လိုက်လာခဲ့သည်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှစွာ ပြေးခဲ့ရပြီး ချုံပုတ်များနှင့် ရပ်ထားသော
သူ့နောက် ပြေးဝင်လိုက် ပြန်ထွက်လိုက်နှင့် လူမြင်ကွင်းမှ ရှောင်ခဲ့ရ
သည်။ သို့သော် သူမ၏ဘတ်စ်ကားကို သူ အမိလိုက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် တတ်လှေကားစီးရသည်။ မိန်းကလေး အထဲ၌ ရောက်
နေ၍ စကွမ်တာက တတ်လှေကားအိမ်အောက်မှ သံကြိုးများကို ဖက်တွယ်
လျက် စီးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် သူမ မည်သည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
ကြောင်းကို ကြည့်ရန် တွားသွားထွက်လာသည်။

ယခု စကွမ်တာ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ လေးထောင့်မီး အလင်းကွက်ကလေး မှိတ်သွားသည်။
စကွမ်တာက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကြွက်သားများကို ဖြေလျှော့ချလိုက်သည်။
အဆောက်အအုံဘေးသို့ သူ အလျင်အမြန် သွားသည်။

အုတ်နံရံကို သူ လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းကြည့်ပြီး ဆုပ်တွယ်စရာ
ကို လိုက်ရှာသည်။

ထို့နောက်တွင် ခေါင်မိုးပေါ် ထိုးတက်သွားသော သံပိုက်တစ်ခုကို
သူ တွေ့သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ကို ဖက်တွယ်လျက် အပေါ်သို့
စကွမ်တာ မြင့်သည်ထက်မြင့်စွာ တက်လာသည်။

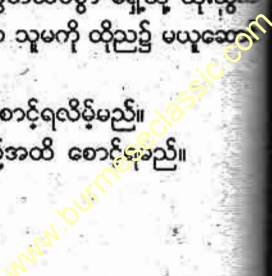
ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်များမှ တေးဂီတသံများ လွင့်ပျံလာ
သည်။ စကားပြော ရယ်မောငြင်းခုံနေကြသော အသံများလည်း ထွက်နေ
သည်။ လူသားတို့၏ ညကာလ အသံအများ ဖြစ်ကြသည်။

ကောင်မကလေး၏ ပြတင်းပေါက်၌ စကွမ်တာက ဦးခေါင်းကို
ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ မြှောက်မလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ သဏ္ဍာန်ကို
စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စောင် ညင်သာစွာ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်ဖြစ်နေသည်ကို
သူ တွေ့မြင်ရသည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်နှင့် နူးညံ့သော အသားအရေ
ရှိသော ကောင်မကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။

စကွမ်တာ၏ လျှာက ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ ရှေ့သို့ ထိုးထွက်
သွားသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသောသတ္တဝါက သူမကို ထိုည၌ မယူဆော
နိုင်ကြောင်းကို သိနေသည်။

ကျေနပ်နှစ်သက်မှု ရရှိကတော့ စောင့်ရလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာ သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်အထိ စောင့်ရမည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မ အိပ်ရာ နိုးသွားပြီး စောင်ကို ထုန်ချ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ လေကောင်းလေသန့် ရနိုင်ရန် ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်မ ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာလောက ငြိမ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပြုလုပ်ရမည့် အရာအားလုံးကို စဉ်းစားလျက် ဤကဲ့သို့ တစ်နေ့တာကာလကို ကျွန်မ နေ့တိုင်း အစပြုတတ်သည်။

နေရောင်ခြည်က ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျရောက်နေသည်။ စားရပ်နေရာမှ သစ်ပင်များက နေရောင်ခြည်ကို နောက်ခံထားနေကြပြီး မြတ်ပင်များ တောက်လက်နေကြသည်။ အနီးအနားရှိ ဈေးမှ လေးလံသော သလတ်စတစ်အိတ်များ သယ်ဆောင်လာသည့် စောစောစီးစီး ဈေးဝယ်သူ များကို ကျွန်မ ကြည့်နေမိသည်။

ပြတင်းပေါက်ဘောင် အပြင်ဘက်နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက် မိသည်။ မနက်အလင်းရောင်တွင် ရေအိုင်ကလေးတစ်ခု အလင်းလက်နေ သည်။ ညက မိုးမရွာပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး ပိုမိုနီးကပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းက ဆူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုတ်ကြည့်မိသည်။ ၎င်းက စေးကပ်သော သွားရည်အကွက်တစ်ခုနှင့် တူသည်။ ငှက်ချေး(ဂျေး)ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ငြင်းစားပြီး ကျောင်းသွားရန် တက်သုတ်ရိုက်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကျောင်းတံခါးဝ၌ ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ နိုင်ငံက ကျွန်မကို အခြားကောင်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူစောင့်နေ သည်။ သူနာမည် စောရွှေယုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိသည်။ သူက အသက် ၁၂ နှစ်ရှိပြီ။ ဝီဇင်နှင့် အသက်ရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်မ

ပတ်သက်စရာ သိပ်မရှိပါ။

“ရွှေယူက ငါတို့ကို ကူညီနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်” ဝီဇင်က ရှင်လန်းသောမျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်မ အံ့သြပုံ ပေါ်သွားရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေယူက ကျွန်မကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုံးပြုံး ရယ်မောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နင် ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲ အလည်အပတ် ခရီးသွားတဲ့အကြောင်း ဝီဇင် ငါ့ကို ပြောပြတယ်” သူက ရှင်းပြသည်။ “အဲဒီအောက်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ငါ ကြားတယ်။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ငါ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ” ၎င်းက ဝီဇင်၏ မိုက်မဲသော နောက်ထပ်မျက်လုံးတစ်ခုလားဟု တွေးမိလျက် ကျွန်မဟာ မယုံသင်္ကာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“လက်တွေ့ရှိတဲ့ ပုတတ်တစ်ကောင်ကို နင် တွေ့တယ်လို့ ထင်တယ် မဟုတ်လား” ရွှေယူက မေးသည်။

“အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ အကုန်လုံး မေ့သွားပြီ” ကျွန်မက သူ့ကို အေးစက်စွာ ပြောသည်။

ကျွန်မ ဒေါသဖြင့် ဆူပွက်စပြုလာသည်။ ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝီဇင် လျှောက်ပြောစရာ မလိုပါ။ အားလုံးက ကျွန်မကို အရှုံးဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။

သို့သော် ရွှေယူက ကျွန်မကို လေးလေးနက်နက် ကြည့်နေသည်။ “ဒီမယ် ငါက ပုတတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို သူက ဆက်ပြောသည်။ “သူတို့တွေကို လေ့လာတာဟာ ငါ့ရဲ့ ငါ့သနာတစ်ခုပါ”

ကျွန်မ ကြက်သီးထသွားသည်။ ဟွန်း။ ပုတတ်များကို နှစ်သက်သူသည် အတော့်ကို ထူးဆန်းရလိမ့်မည်။ သို့သော် ရွှေယူကတော့ ထူးဆန်း

ပေါ်ပါ။ သူ ထက်မြက်ပုံ ပေါ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

“ရွှေယူဟာ ပုတတ်တွေနဲ့ ပိုးကောင်တွေကို လေ့လာနေခဲ့တာ နှစ် အတော်ကြာပြီ” ဝီဇင်က ထောက်ခံသည်။ “သူတို့တွေအကြောင်းကို သူ အကုန်လုံး သိတယ်။ သူတို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တယ်၊ သူတို့ ဘာ စားတယ်ဆိုတာတွေ သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ လိုဏ်ခေါင်းက အရမ်းကို မည်းမှောင်နေတာပဲဟာ” တွန့်မက ကန့်ကွက်သည်။ “အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်း မကြည့်လိုက်ရပါဘူး။ လက်နဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ ကြည့်လိုက်ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နှင် တစ်ခုခု မြင်တယ် မဟုတ်လား” ရွှေယူက အတင်း အကျပ် ပြောသည်။ “ပုတတ်လို၊ နှင်ထင်တဲ့ တစ်ခုခုလေ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းရင် နှင်ရယ်၊ ဝီဇင်ရယ်၊ ဝီဟိုရယ် ငါ့အိမ်ကိုလာပြီး ငါ စုဆောင်း ထားတဲ့ ရုပ်လုံးသွင်း ပုတတ်တွေကို ကြည့်ပါလား။ ဒါဆိုရင် လိုဏ်ခေါင်း ထဲမှာ နှင်တွေမြင်ခဲ့တဲ့ဟာကို နှင် ပြန်သတိရနိုင်မလားဆိုတာ နှင် ငါ့ကို ပြောနိုင်တာပေါ့”

သူ့ကို ကျွန်မ ထိတ်လန့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ရုပ်လုံးသွင်းထားတဲ့ ပုတတ်တွေတဲ့။ ရွှံ့စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ သွားခဲ့ပြီးနောက်တွင် ၎င်းတို့ကို ကျွန်မ မတွေ့မြင် ချင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ဝီဇင်ကို ကျွန်မ သက်သေပြနိုင်မည် အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။

လက်များရှိသော ပုတတ်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ခဲ့ကြောင်း သက်သေပြနိုင်လျှင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးကို ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ဖယ်ရှား ဝစ်နိုင်လိမ့်မည်။

ရွှေယု၏အိမ်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ သူ့အမေက ကျွန်မတို့ကို အသားညှပ်မုန့် လုပ်ပေးပြီး အအေးပါတိုက်သည်။

“ရွှေယု၊ မင်းတို့ကို သူ့ပုတတ်တွေ ပြတော့မယ် မဟုတ်လား” သူမက အနည်းငယ်တုန်ယင်လျက် မေးသည်။ “ငါ အဲဒါတွေကို မကြည့်ရဲဘူး။ အဲဒါတွေကို ငါ ဖုန်တောင် သုတ်မပေးဘူး”

“အမေ၊ သူတို့တွေက အသေတွေပဲဟာ” ရွှေယုက ကန့်ကွက်ပြောသည်။

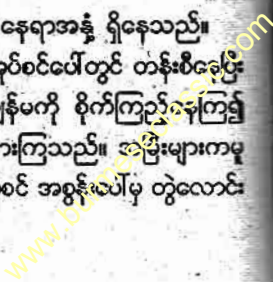
“သူတို့တွေက အရှင်တွေနဲ့ အရမ်းတူတယ်” သူ့အမေက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။ “နင့်အခန်းထဲ ငါဝင်ရင် အဲဒါတွေကြောင့် ကျောချမ်းတယ်”

သရေစာမုန့်များကို ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစွာစားကြသည်။ ထို့နောက် ရွှေယုက ကျွန်မတို့ကို သူ့အခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။ သူ့အမေ ပြောဆိုပြီး နောက်တွင် ကျွန်မ ဘာမျှော်လင့်ရမည်ကို မသိတော့ချေ။ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုတတ်တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်လောက် ရှိနေနိုင်သည်။ ကျွန်မအတိအကျ မပြောနိုင်ချေ။

သို့သော် သူ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်မ ယျှိုအန်ချင်လာသည်။

ရုပ်လုံးသွင်းထားသော ပုတတ်များ နေရာအနှံ့ ရှိနေသည်။

ကြီးမားသော ပုတတ်များက သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တန်းစီနေပြီး သူတို့၏ မကောင်းဆိုးဝါး မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြ၍ လက်သည်းများက တိုက်ခိုက်ရန် မြှောက်မထားကြသည်။ အမြီးများကမူ လိမ်ကောက်နေသော ကျာပွတ်များကဲ့သို့ စာအုပ်စင် အစွန်းပေါ်မှ တွဲလောင်း

ကျနေကြသည်။

နောက်ထပ်ပုတတ်များက သူ့စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် စုပြုံနေကြပြီး ရှည်လျားသော လည်ပင်းများကို ဆန့်တန်းမြှောက်ထားကြသည်။ သူ့စာအုပ်များကို စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

အခြားပုတတ်များကို သူ့ အဝတ်ဗီရိတံခါးတွင် ကော်ဖြင့် ကပ်ထား၍ လည်းကောင်း၊ ပုတတ်တိုက်လေယာဉ်ပျံများကဲ့သို့ မျက်နှာကြက်မှ ကြိုးများဖြင့် တွဲလောင်းချထား၍ လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားစဉ် ပုတတ်သားပေါက်ကလေးများ တစ်စုက သူ့ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်တွင် နေရာအနှံ့ ခိုနေကြသည်။

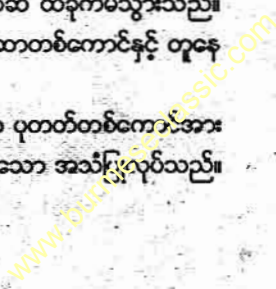
ကျွန်မ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး သေနေကြပြီကို ကျွန်မသိသည်။ သူတို့ ကျွန်မအား အန္တရာယ် မပြုနိုင်သည်ကိုလည်း ကျွန်မ သိသည်။ သို့သော် များစွာသော မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏မြင်ကွင်းက ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်မှ အာရုံကြောအားလုံးကို နှိပ်စက်ရန် လုံလောက်နေသည်။

ရွှေယူက ရှည်လျားဝတုတ်၍ အရေတွန့်နေသော ပုတတ် တစ်ကောင်ကို သူ့စားပွဲပေါ်မှယူပြီး ကျွန်မကို ကမ်းပေးသည်။

“ဒီတစ်ကောင်က တစ်မိတာလောက် ရှည်တယ်” သူက သဘောကျစွာဖြင့် ပြောသည်။ “တကယ့်ကို သေးငယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက် လေးတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်စမ်း တာလီယာ”

ကျွန်မ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိပြီး ကျွန်မလက်က သူ့ခေါင်းအုံးဆီ၌ ရှိနေသော ပုတတ်တစ်ကောင်ကို မတော်တဆ ထိခိုက်မိသွားသည်။ ထိုက ခေါ်သဖြစ်နေသော ကြွလို့နေသော ဒိုင်နိုဆောတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ ကျွန်မ အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။

ရွှေယူက ပီဟိုကို ဝဝနှင့် အရှုပ်ဆိုးသော ပုတတ်တစ်ကောင်အား ထိကြည့်ရန် ကမ်းလှမ်းသောအခါ သူက တစ်ဆိုသော အသံဖြင့် လှုပ်သည်။ “နေ... နေ... နေပါစေ။ တော်ပါပြီ”

ဝိဇင်က တုန်ယင်သော လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆန့်တန်း ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ၎င်းက သေနေသောပုတတ်၏ အရေပြား တို့ထိမိသောအခါ ၎င်းကို နောက်ပြန်ရုတ်လိုက်သည်။

ရွှေယူက သတ္တဝါကြီးနှင့်တူသော အကောင်ကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ၎င်းကို သူ အိပ်ရာပေါ် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ချထားပေးလိုက်သည်။ “မော်နီတာ ပုတတ်တွေကိုပဲ ငါ စုဆောင်းတယ်” သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။ “သူတို့က နေ့အချိန်ဆို အမဲလိုက်နေကြတယ်။ သူတို့တွေက မြေမျိုးနွယ်စု တွေက လာကြတယ်”

နာပေ နာပရိကတိုက်ကနေ ငါ့နာတွက် ယူလာတာပေါ့။ သူက နိုင်းဇော်နီတာလေ။ နှစ်စိတာနီးပါး ရှည်တယ်။ သူတို့ ရေကောက်မှာ တစ်နာရီနာထိနေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိလား။

www.burmeseclassic.com

အကြေးခွဲရှိသော သူတို့၏ အရေပြားများကို ကျွန်မ ကြည့်ပြီး တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်မ အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ ကြောက်လန့်နေကြောင်း တို့ ယခု သိပြီ။ သူတို့က ခြေထောက်ရှိသော မြွေကြီးများနှင့် တူနေကြသည်။

ဝီဇင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အခန်းထဲမှ ပုတတ်အသေများ တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “သူတို့တွေအားလုံးက ဘယ်ကလာကြသလဲ” သူက မေးသည်။

“မော်နီတာပုတတ်ကို တွေ့ရှိရတဲ့ နေရာတွေဆီကပေါ့။ တောင် အာရှ၊ ဩစတြေးလျနဲ့ အာဖရိကတို့ပေါ့” ရွှေယူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြန်ပြောသည်။

ရွှေယူက စာအုပ်စင်ဆီသို့ အလျင်အမြန် သွားပြီး ကြီးမားသော ညိုမှောင်သည့် ပုတတ်တစ်ကောင်ကို ယူချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးမှ အဝါရောင်အတက်များကို သူက ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “ဒီတစ်ကောင်က အဖေ အာဖရိကတိုက်ကနေ ငါ့အတွက် ယူလာတာပေါ့။ သူက “နိုင်း မော်နီတာ” လေ။ နှစ်မီတာနီးပါး ရှည်တယ်။ သူတို့ ရေအောက်မှာ တစ်နာရီ အထိ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိလား။”

“နိုင်းမြစ်ထဲမှာ ငါ ရေမကူးတော့ဘူး” ဝီဇင်က ဟာသပြက်လုံး ထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

နှစ်မီတာရှည်သော ပုတတ်တစ်ကောင် လူကဲ့သို့ မတ်တတ်ရပ် လျှင် ဘာဖြစ်မည်လဲဟု ကျွန်မ တွေးတောနေမိသည်။

ထို့ကြောင့်သာ ၎င်း၏မျက်လုံးများက ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်မည်။

လူတစ်ယောက်လို အရပ်ရှည်တဲ့ ပုတတ်တစ်ကောင်ပါလား။ ကျွန်မ တွေးမိသည်။

သို့သော် ၎င်းက ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

ရွှေယု၏ လက်ထဲ၌ ပွေ့ပိုက်ထားသော နိုင်းမော်နီတာပုတတ်ကို ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။ ပုတတ်များသည် မတ်တတ်ရပ်၍ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြပါ။ သို့တိုင်အောင် နောက်ထပ် အတွေးတစ်ခုက ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေသည်။

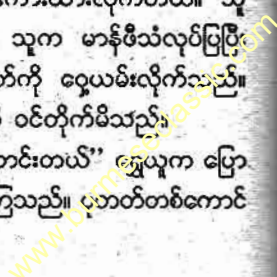
“ပုတတ်တွေ မြေအောက်လိုက်ခေါင်းထဲ သွားနိုင်သလား” ကျွန်မ မေးမိသွားသည်။

ရွှေယုက ခေါင်းညိတ်သည်။ “သူတို့ နေရာအနှံ့သွားတယ်။ သူတို့ ပြေးနိုင်တယ်။ တွင်းတူးနိုင်တယ်။ ရေကူးနိုင်တယ်။ သစ်ပင်တက်နိုင်တယ်။ သူတို့နေရာအနှံ့မှာ နေနိုင်တယ်။ သဲကန္တာရတွေထဲမှာ၊ အပူပိုင်း သစ်တော တွေထဲမှာ၊ မြစ်အနားမှာ နေနိုင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ကောင်းမွန်တဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေပဲ” ရွှေယုက ပြောသည်။

ရုတ်တရက် နိုင်းမော်နီတာပုတတ်ကို သူ ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး နောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

“မော်နီတာပုတတ်တစ်ကောင် ချောင်ပိတ်ခံရရင် သူက ခြေ ထောက်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုမြှောက်ကြွပြီး ဖောင်းကားထားလိုက်တယ်။ သူ နင်တို့ကို မာန်ဖီပြပြီး အမြီးနဲ့ရိုက်လိမ့်မယ်” သူက မာန်ဖီသံလုပ်ပြပြီး အမြီး လေထဲသို့ ရိုက်ခတ်သွားစေရန် ပုတတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ဝီဟိုက ဘေးသို့ခုန်ရှောင်ရာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ဝင်တိုက်မိသည်။

“သူတို့ရဲ့ အမြီးက ကြောက်စရာကောင်းတယ်” ရွှေယုက ပြော သည်။ “အမြီးကို သူတို့ ကျာပွတ်ကို အသုံးပြုကြသည်။ ပုတတ်တစ်ကောင်

အသက်ရှင်သန်နေပြီး နင်းကို အပြီးနဲ့ရိုက်လိုက်ရင် အဲဒါ တကယ့်ကိုစူးတယ်”
ထို့နောက်တွင် သူက ပုတတ်ကို ဇောက်ထိုးလုပ်ပြီး ၎င်း၏
ပါးစပ်အတွင်းပိုင်းကို ကျွန်မတို့အား ပြသသည်။

“မော်နီတာပုတတ်တွေမှာ အရမ်းကိုခိုင်ခံ့တဲ့ မေးရိုးနဲ့ သွားတွေ
ရှိတယ်” သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။ “သူတို့ ဥပေါက်ဖို့ အဆင်သင့်
ဖြစ်တဲ့အခါ ဥကို ခွဲထုတ်တဲ့ သွားတွေတောင်မှ သူတို့မှာ ရှိတယ်”

လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ မီးသေတ္တာပုံးကို ကောင်ကလေးများ၏ ဦးလေး
ဖွင့်သောအခါ သူ ဘာပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ “သူတို့
ဝါယာကြိုးတွေလို အရာတွေကို ကိုက်ဖြတ်နိုင်သလား”

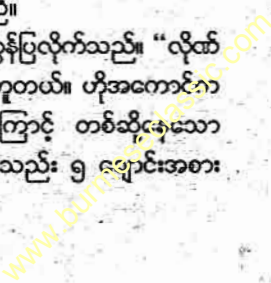
“လွယ်လွယ်ကလေးပေါ့” ရွှေယူက တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့
သူတို့က ထုံးစံအားဖြင့်တော့ မြွေတွေလို သားကောင်ကို အကောင်လိုက်
ချီလေ့ရှိတယ်”

“အင်းဆက်ပိုးကောင်တွေကို သူတို့ ကြိုက်သလား” ဝီဇင်က
မေးသည်။

ရွှေယူက တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ခရုတွေ၊ ကျိုင်းကောင်တွေ၊
ပီတုန်းတွေ၊ ကင်းတွေနဲ့ မြွေတွေကို ကြိုက်တယ်။ ဥတွေ၊ ဘဏန်းတွေ၊
ငါးတွေ၊ ငှက်သားပေါက်တွေ၊ ရှဉ့်တွေနဲ့ မိကျောင်းသားပေါက်ကိုတောင်
ကြိုက်တယ်”

ကျွန်မဦးနှောက် ချာချာလည်နေသည်။ ကျွန်မ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး
နေစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ပုတတ်တစ်ကောင်ကို ရွှေယူ၏ စားပွဲပေါ်မှ
ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဝီဟိုက ကျွန်မကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေ
သည်။ သူ အန်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

ပုတတ်၏ ခြေထောက်များကို ကျွန်မ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “လိုဏ်
ခေါင်းထဲမှာ ငါတွေ့ရတဲ့ဟာက အဲဒီအကောင်နဲ့ တူတယ်။ ဟိုအကောင်က
ပိုကြီးတာပဲ ရှိတယ်” ကျွန်မက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ဆိုနေသော
အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက လက်သည်း ၅ ချောင်းအစား
ထက်ချောင်း ၅ ချောင်းရှိတယ်”

ဝီဇင်က ရယ်မောသံပြုလုပ်သည်။ သို့သော် ရွှေယူက သူ့ကို ပုတတ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း” သူက ပြောသည်။ “တာလီယာ တွေ့မြင်တဲ့ အရာဟာ ပုတတ်တစ်ကောင်ဖြစ်ရမယ်။ ငါ ကျိန်းသေပြောရဲ တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်လောက်က ငါ့ကို စိတ်ရှုပ်ထွေး စေတဲ့ ပဟေဠိကြီးတစ်ခုကို ဒါ ဖြေရှင်းလိုက်တာပဲ”

ဝီဟိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ “ဘာ... ပဟေဠိလဲ”

ရွှေယူက နိုင်းမော်နီတာပုတတ်ကို စာအုပ်စင်ပေါ် ပြန်ထားလိုက် သည်။ စားပွဲထိသို့ သူ သွားပြီး အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်၏ မြေပုံကို သူ ထုတ်ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်လိုက် သည်။

မြေပုံဘေးတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။ ရွှေယူက မြေပုံပေါ်တွင် အနီရောင်စက်ဝိုင်းများ ရေးဆွဲပြီး စက်ဝိုင်းတစ်ခု စီထဲတွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော စာလုံးများနှင့် နံပါတ်များကို ရေးလိုက် သည်။

“ဒါတွေက လျှို့ဝှက်စာတွေပဲ။ ဒီတော့ တခြား သူတွေ မဖတ်နိုင် တော့ဘူးပေါ့” သူက ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ရေးရတာလဲ” ဝီဇင်က သိချင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စမ်းသပ်မှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပေါ့” ရွှေယူက ရှင်းပြသည်။ “စက်ဝိုင်း တစ်ခုစီဟာ မော်နီတာပုတတ်ကို ငါတွေ့ထားတဲ့ နေရာတွေကို မှတ်ထား တာပဲ။ နံပါတ်နဲ့ စာတွေကတော့ ငါ တွေ့မြင်ရတဲ့ ပုတတ်ရဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ အရွယ်အစားရယ်။ သူတို့ ငါတွေ့တဲ့ နေ့နဲ့ အချိန်ရယ်ကို ပြောပြနေတာပေါ့” သူက စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ခေါက်ပြလိုက်သည်။ “ဒီမှာတော့လား”

ဝီဟို မျက်လုံးတောက်ပြောင်သွားသည်။ “ဟုတ်လား”

ရွှေယူ၏ မျက်လုံးပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အမူအရာ ဖာစ်ခု ဖြစ်ပေါ် သွားသည်။ “မင်း နားမလည်ဘူးလား” သူက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေရာက နောက်ဆုံးပုတတ်ကို ငါ တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုတ်သတ္တပတ် ၆ ပတ်လောက်ကပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နောက်ထပ် မော်နီတာပုတတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။”

“နင် ဘာပြောနေတာလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

ရွှေယုက ခုန်ထပြီး အခန်းထဲတွင် စုန်ချီ၊ ဆန်ချီ လမ်းလျှောက်နေ သည်။ “ငါတို့ရဲ့ ဧရိယာတစ်ဝိုက်မှာ ထူးဆန်းတဲ့အရာ ဖြစ်နေတယ်။ မော်နီတာပုတတ်တစ်ကောင်ကို ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာ ငါ မတွေ့မြင်ရင် အကြောင်းရင်း တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” သူက ခုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ “ဇာလီယာ၊ နင် ငါ့ကို အဲဒီအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပြီလို့ ငါထင်တယ်”

“ငါ ပြလိုက်သလား” ကျွန်မက မျက်စိပြူးကျယ်လျက် မေးလိုက် သည်။

သူက လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။ “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ခြေရှင်းဖို့ ငါ ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာ ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ ငါ သီအိုရီ အမျိုးမျိုး ထုတ်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင် တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့အရာက ငါ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားရဲတဲ့ အရာ တစ်ခုကို စဉ်းစားခိုင်းလိုက်တယ်” သူက ရုတ်တရက် အသံနိမ့်လိုက်သည်။ “မော်နီတာပုတတ်တွေအားလုံး ပုန်းအောင်းနေကုန်ကြပြီဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ သူတို့အားလုံး အပြင်ထွက်ဖို့ အရမ်းကြောက်နေကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

ဝီဟိုက ခေါင်းကုတ်သည်။ “မော်နီတာပုတတ်တစ်ကောင် ဘာလို့ အရမ်းကြောက်နေမှာလဲ”

ရွှေယုက သူ့ကို ကြောက်လန့်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။ “မော်နီတာပုတတ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကိုပေါ့”

အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဝီဇင်က ထရယ်သောအခါ တိတ်ဆိတ်မှု ပြိုကွဲသွားသည်။

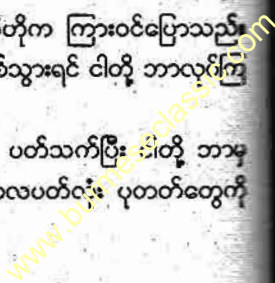
“ရွှေယု၊ မင်း အဲဒါတွေကို မယုံကြည်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” သူက မေးသည်။

ရွှေယုက သူ့စားပွဲမှ စာအုပ်တစ်ပုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ “ပုတတ်တွေအကြောင်း မင်း နားလည်ရမယ်။ သူတို့အကြောင်း စာတွေ ဖတ်ရမယ်” သူက ပြောသည်။ “ပုတတ်နိုင်ငံဟာ အရမ်းကိုရှုပ်ထွေးတယ်။ အဲဒါက လူတွေရဲ့ကမ္ဘာနဲ့ တူတယ်။ တချို့ပုတတ်တွေက ခေါင်းဆောင်တွေ စာချို့က နောက်လိုက်တွေပေါ့။ ပုတတ်တွေမှာ သူတို့လိုက်နာတဲ့ စည်းကမ်း ဥပဒေတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ နေထိုင်မှုဘဝပုံစံကို ဘယ်ဟာကမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး” ရွှေယုက စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်သည်။ “ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် အားလုံး ရှင်းလင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ သာမန်ပုတတ်ကနေ သတ္တဝါကြီး ဖြစ်လာနိုင်မယ် နည်းလမ်းမရှိပါဘူး” ဝီဇင်က သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ “ငါဆိုလိုတာက ပုတတ်ဆိုတာ မှော်ဆရာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ရွှေယုပြောတာမှန်ရင်” ဝီတိုက ကြားဝင်ပြောသည်။ “မှော်နီတာပုတတ်တွေက သတ္တဝါကြီးတွေ ဖြစ်သွားရင် ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်မ ခုန်ထလိုက်သည်။ “အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ငါ အသက်ရှင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ပုတတ်တွေကို

ကြည့်ချင်တော့ဘူး”

သို့သော် ရွှေယူက ကျွန်မကို လျစ်လျူရှုထားသည်။ သူ့လက်ထဲက တစ်ဖက်တွင် ပုတတ်စုစာအုပ်ရှိနေပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ခြံနေသည်။ “ငါတို့ အစီအစဉ်တစ်ခု လိုတယ်” သူက ပြောသည်။ “ငါတို့ ထမင်းဆုံးလုပ်ရမယ့် အရာကတော့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ပဲ။ သူတို့ကို ငါတို့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ကောင်လောက်ကို ထောက်ချောက်ဆင် ဖမ်းသင့်ဖမ်းရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကြီးလွန်းသော ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဖို့ကို ရေဘူး” ကျွန်မက အော်သည်။ “သူတို့ ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်သွားနိုင်တယ်”

“အင်း... ငါ တစ်ကောင်လောက် တွေ့မြင်ချင်တယ်” ဝိဟိုက ပြောသည်။ “ငါတို့ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင်လို့ပါ”

ကျွန်မက သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ဆောင့်လိုက်သည်။ “ဒါ ပျော်စရာမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်စရာကြီး”

ကျောင်လွယ်အိတ်ကို ကျွန်မခွဲယူပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ရွှေယူ၏အမေကို ကျွန်မ လက်ဝှေ့ယမ်းပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကျွန်မ ထွက်သွားမှဖြစ်မည်။ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံး ခုတ်တရက် ပုတတ်များနှင့် ပြည့်နှက်လာနေသည်။ ၎င်းက ရူးသွပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း စီးဆင်းသွားပြီး စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

ဓာတ်လှေကားအောက် ကျွန်မ ခြေထောက်အောက်တည့်တည့်မှ ဆစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားနေသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထူးဆန်းသော ကုတ်ခြစ်သံများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို့နောက်တွင် အသံများ ခုတ်သွားသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

သဲပုံကလေးကို ကျွန်မ လျစ်လျူရှုပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ အလျင် အမြန် သွားသည်။ မှောင်စပျိုးလာနေပြီး ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းများစွာတို့တွင် မီးများ ဖွင့်ထားကြပြီး ကားအချို့က ရှေ့မီးများ ဖွင့်ထားကြသည်။

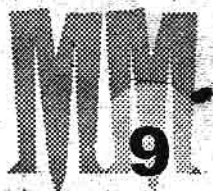
ဘတ်စ်ကား သိပ်ကြာကြာ စောင့်ရမည် မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်လျက် ကျွန်မ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်ကို စောစောမပြန်လျှင် အမေ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ဆူပူတတ်သည်။ ကျွန်မ အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမှောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခြင်း သည် လုံခြုံစိတ်ချရခြင်းမရှိဟု အမေက ထင်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မ တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်မနောက်ကျောမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်မနောက် လိုက်နေသလားဟု ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် လမ်းပေါ်တွင် မည်သူမှမရှိချေ။ ရပ်ထား သော ကားအချို့နှင့် ချုံပုတ်များသာရှိသည်။ တခြား ဘာမှမရှိပါ။ ကျွန်မ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသည့် လက္ခဏာမရှိပါ။

“စိတ်အေးအေးထားစမ်း တာလီယာ” ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြော သည်။ “နင့်ဘဝကို ပုတတ်တွေ မဖျက်ဆီးစေနဲ့”

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းကို ကျွန်မရောက်သောအခါ ထိတ်
ထန်စရာကြီးနှစ်ခုနှင့် ကျွန်မ တွေ့ကြုံရသည်။

ပထမအရာက ကျောင်းခြံတံခါးဝတွင် ဖြစ်သည်။ ဝီဇင်နှင့် ဝီဟို
တို့က မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ထိတ်လန့်နေသော ရွှေယူကို စကား
ပြောနေကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝီဟိုက အခြားသူများ ကြားမသွားစေရန်အတွက် ကျွန်မကို
အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်အောင် ဆွဲခေါ်ရင်း ပြောသည်။

“ညက ငါ သူခိုးအခိုးခံရတယ်” ရွှေယူက ကြောက်လန့်နေသော
အသံဖြင့် စကားစသည်။ “ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။
နတ် ငါ အိပ်ရာက နိုးတော့ ပုတတ်ကောင်တချို့ ပျောက်နေတယ်”

“နင် နောက်နေတာလား” ဦးနှောက်ချာချာလည်လျက် ကျွန်မက
ပြောသည်။

“လှပတဲ့ နိုင်းမော်နီတာပုတတ်လည်း ပါသွားတယ်”

ရွှေယူက စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစွာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်လျက်
ပြောသည်။ “ငါ့အခန်းထဲကို တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခု ဝင်ယူသွား
တာပဲ”

“တစ်ခုခုဆိုတာ နင် ဘာဆိုလိုတာလဲ” ဝီဇင်က တံတွေး မျိုးချ
လျက် ပြောသည်။

ရွှေယူ မျက်လုံးများထဲတွင် ထိတ်လန့်မှုများ ထင်ဟင်္သာနေသည်။

“အိမ်ရှေ့တံခါးကို ငါ စစ်ဆေးကြည့်တော့ တံခါးသော့ခတ်ထားတုန်းပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ငါ ပြောလိုက်ရင် အိပ်တာဆိုတော့ နံရံပေါ်ကနေ တစ်ခုခု
တက်လာသလို ငါ ထင်တယ်”

“နင့်မိဘတွေ ဘာပြောသလဲ” ကျွန်မ သိချင်နေသည်။

ရွှေယုက ခေါင်းခါသည်။ “ငါ သူတို့ကို မပြောရသေးဘူး။ သူတို့
ငါ့ကို ရယ်ကြမှာစိုးတယ်။ ပုတတ်တွေကို ငါ အထားမှားတာလို့ ပြောကြ
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုတတ်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို ငါ သိတယ်။ ငါ
ဆိုလိုတာက ရုပ်လုံးသွင်းထားတဲ့ ပုတတ်တွေ သူ့ဟာသူ လမ်းမလျှောက်
နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဘယ်သူယူမှာလဲ” ဝီဟိုက မေးခွန်းမေးပြီးပြီး
ချင်း မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ ပါးစပ်ဟောင်း
လောင်း ဖြစ်သွားသည်။ “ပုတတ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ယူသွားတယ်လို့
မင်း ထင်သလား”

ရွှေယုက စိတ်မပါတပါဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ “တခြားဘယ်ဟာ
ဖြစ်နိုင်မှာလဲ” သူက ကွဲအက်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

ဝီဟိုနှင့် ကျွန်မ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လာသောအခါ ဒုတိယ ထိတ်လန့်
မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များကို ကျွန်မ စတင်
ထုတ်သည်။ စာအုပ်အချို့ကို ကျွန်မ စာရေးခုံပေါ်သို့ သွားတင်သောအခါ
၎င်းကို ကျွန်မ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်သွားသည်။ ဟွန်း စာရေးခုံစွတ်နေသည်။

မိုးယိုသလားဟု မျက်နှာကြက်ကို ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မိုးမယိုပါ။ နောက်ပြီး ညက မိုးမရွာသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။

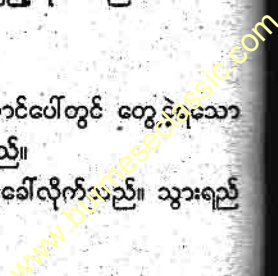
ထို့နောက် ကျွန်မ ပိုမိုနီးကပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မ စာရေးခုံပေါ်တွင် ရေမရှိပါ။

၎င်းက သွားရည်များ ဖြစ်သည်။

မနေ့က ကျွန်မ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော
စေးကပ်ပျစ်ချဲ့သည့် ထိုသွားရည်များပင်ဖြစ်သည်။

ဝီဟိုကို ကျွန်မ အလျင်အမြန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သွားရည်

များကို ကျွန်မ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ကျွန်မ အိမ်ထဲတွင်လည်း ဘာတွေမြင်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“သူတို့ ဒီကိုလည်း ရောက်လာတယ်ထင်တယ်” ကျွန်မက တီးတိုးပြောသည်။ “အဲဒါဟာ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးရဲ့ သွားရည်တွေလို့ ငါ ထင်တယ်”

ရုတ်တရက် ကျွန်မအနီးတွင် ထိုင်နေသော ကောင်မကလေး နှစ်ယောက်က စတင်အော်ဟစ်ကြသည်။

“ငါ့စာရေးခုံပေါ်က ဒီခွဲစရာကြီးတွေက ဘာတွေလဲ” နာလီရာက မေးသည်။

“ငါ့ခုံပေါ်မှာလည်း ရှိတယ်” ဘာရီနစ်ကလည်း ညည်းညူပြောသည်။

အိတ်ထဲမှ တစ်ရှူးစက္ကူများကို ကျွန်မတို့ ထုတ်ယူကြပြီး စာရေးခုံများကို သုတ်သင်ပစ်ကြသည်။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်သဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ ၎င်းကို ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ချေ။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေကြသည်။

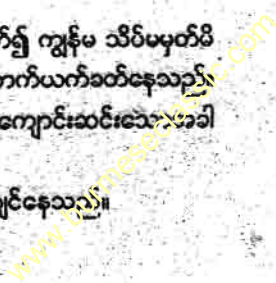
ရွှေယူ၏ ရုပ်လုံးသွင်းပုတတ်များကို သူတို့ ခိုးယူခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်နှင့် ကျောင်းမှ ကျွန်မ စာရေးခုံထိသို့ သူတို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ မည်သူဖြစ်ပြီး မည်သည့်နေရာတွင် နေသည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

ထိုနေ့မနက်က သင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိတော့ချေ။ ကျွန်မစိတ်တွေ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် သို့သော် နောက်ဆုံး၌ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ဘာင်ကလေးများကို ကျွန်မ ပြေးတွေ့သည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ကျွန်မ သိချင်နေသည်။

၃၂ () သက်ဦးကျွေး

ရွှေယုက ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ကြည့်
လိုက်သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေကို
ငါတို့ စစ်ကြေညာသင့်တယ်”

၈၈

ရွှေယု ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ “သူတို့ ခိုးဝှက်နေတာကို ငါတို့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါတို့ ကျောင်းကို သူတို့ ဘာကြောင့် လာတာလဲ။ ငါတို့ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ သူတို့ ကြိုးစားနေကြ သလား။”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ငါတို့ မမြင်ဖူးသေးဘူး” ဝိဇင်က ကန့်ကွက် ပြောသည်။ “သူတို့ကို ငါတို့ ဘယ်လို စစ်တိုက်နိုင်မှာလဲ”

“ပြီးတော့ သူတို့ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ မသိရင် သူတို့နဲ့ ငါတို့ ဘယ်လို စစ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ” ဝိဟိုက မေးသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ သူ လက်သီးဖြင့် တအားထိုးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ ခေါက်ဆွဲပန်းကန် မှောက်ကျလှနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ “ဒါ ရူးသွပ်တာပဲ။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီး တွေကို ဘယ်မှာရှာရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

သို့သော် ရွှေယုက သူ့ကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။ “ငါ သိတယ်”

ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်လျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ” ဝိဇင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မေးလိုက် သည်။

ရွှေယုက သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှ မြေပုံတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ “ဒီနေ့ ငါ ကျောင်းကို မလာခင် ဒါကို ရေးဆွဲခဲ့တာပေါ့” သူက ၎င်းကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းရင်း တီးတိုးပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

တူတစ်ချောင်းကို သူ ကောက်ယူပြီး တစ်ရှူးစက္ကူဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်သည်။ သူက စကားပြောသောအခါ မြေပုံပေါ်မှ သူ မှတ်သားထားသော နေရာများကို စတင်ညွှန်ပြသည်။ “ဒါက ပုတတ်တွေကို ငါ တွေ့ခဲ့တဲ့ အပေါ် အခြေခံထားတယ်”

“ပြီးတော့ကော” ဝီဟိုက စကားဆက်ခိုင်းသည်။

“ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ပုန်းကွယ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ နေရာတွေမှာ သူတို့တွေ ရှိရမယ်” ရွှေယူက ရှင်းပြသည်။ “ဒီတော့ သာမန်ပုတတ်ကျင်းတွေကို စာရင်းဖယ်ထားရမယ်။ အဲဒါတွေက သေးလွန်းအားကြီးနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာဟာ တာလီယာ တစ်ကောင် တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ ညှပ်လိုက်ခေါင်းရဲ့ အနီးအနားမှာ ဖြစ်ရမယ်” သူက လိုက်ခေါင်း နေရာကို အမှတ်အသားပြထားသော အစက်ချမျဉ်းကြောင်းအား တူဖြင့် ထိုးပြလိုက်သည်။ “ဒီတော့ ငါ့ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရဆိုရင် သူတို့ကို ငါတို့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ရတယ်”

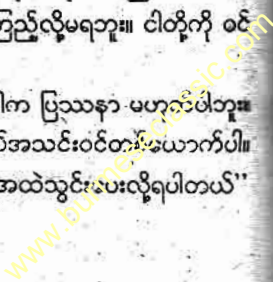
သူက အောင်မြင်စွာကြားစွာဖြင့် မြေပုံကို ထိုးပြသည်။ ထိုနေရာ၌ ဘာရှိသည်ကို ကြည့်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဝီဇင်က မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ “ဂေါက်ကွင်း ပါလား” သူက အော်သည်။

ရွှေယူက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကပ်ပြသည်။ “အသံကျယ်ပြီး မပြောနဲ့။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေ ကြားသွားမှာကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

ဝီဟိုက နဖူးမှ ချွေးကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ “ဒါ... ဒါ... ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဂေါက်ကွင်းထဲကို သွားကြည့်လို့မရဘူး။ ငါတို့ကို စင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေယူက ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။ “ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဖေက အဲဒီဂေါက်ကွင်းမှာ ဂေါက်ကလပ်အသင်းဝင်တန်းယောက်ပါ။ စနေနေ့ညကျရင် ငါတို့ကို သူ အလွယ်တကူ အထဲသွင်းပေးလို့ရပါတယ်”

ကျွန်မက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခုန်ထလိုက်သည်။ “စနေနေညလား” ကျွန်မက မေးသည်။ “အမှောင်ထဲမှာ ဂေါက်ကွင်းဆီသို့ ငါ မသွားချင်ဘူး” ထို့နောက်တွင် သူ့အခန်းထဲ၌ သူ ပြောခဲ့သောအရာကို ကျွန်မမှတ်မိသွားသည်။ “ဒါနဲ့ မော်နီတာပုတတ်တွေဟာ နေ့အချိန်မှာ အမဲလိုက်ထတ်တယ်လို့ နင်ပြောတယ်လေ”

“မော်နီတာပုတတ်တွေက ဟုတ်တယ်” ရွှေယူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေကတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကြီးလွန်းအားကြီးတော့ နေ့အချိန်မှာ အပြင်ထွက်လို့မရဘူး။ သူတို့ကို လူတွေ မြင်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့အတွက်က ညဘက်ထွက်မှ လုံခြုံစိတ်ချရတယ်”

ရုတ်တရက် ကြောက်စရာကောင်းသော အတွေးတစ်ခုကို ကျွန်မစဉ်းစားမိသွားသည်။ ကျွန်မ မေးခွန်းက လည်ချောင်းထဲမှ ဖြစ်ညှစ်ထွက်လာသည်။ “ညဘက်မှာ သူတို့ ဘယ်လို အစာတွေ ရှာကြသလဲ”

ဝီဟိုက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးပြူးထွက်လာသည်။

“လူတွေကို နင် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” သူက စိတ်ထင်ကို အသံထွက်ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့ ညဘက်ကျရင် လူတွေကို စားသောက်ဖို့အတွက် လိုက်ဖမ်းကြသလား”

ရွှေယူက ထိုင်ခုံထဲတွင် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ “ဒါကတော့ ငါ မသိဘူး”

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခဏတော့ မည်သူမျှ ဘာမှမပြောကြပါ။ နောက်ဆုံး၌ ဝီဇင်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ပုတတ်သတ္တဝါကြီးကို ငါ မမြင်ဖူးသေးဘူး” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ငါ မမြင်ရသရွေ့ သူတို့ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ ဂေါက်ကွင်းကို သွားဖို့ မကြောက်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ ဘာမှတွေ့မှာ မှုဟုတ်လို့ပေါ့”

ထိုသို့ ပြောပြီး သူထွက်သွားသည်။

၃၆ (၁) သက်ဦးကျွမ်း

“ဒါဆို ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဝိဟိုက မေးသည်။

“ငါတို့မှာ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး” ရွှေယုက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါ စစ်ပွဲပဲ။ ငါတို့ သွားရမယ်”

ကောင်ကလေးတွေ တယ်ခက်ပါလား။ ကျွန်မ ဘာစဉ်းစားနေသလဲဟု သူတို့ ဒုက္ခခံ၍ပင် မမေးကြချေ။ သူတို့အား ကျွန်မ ဘာပြောမည်ကို သိနေသည်။ မသွားနဲ့... မသွားနဲ့... မသွားနဲ့။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း၌ ကျောင်းမှအိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်သောအခါ ကျွန်မအခန်းသို့ ခံတပ်တစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်မ သော့ခတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်အစပ်များကို ပတ်ချာလည် တိပ်ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗီရိုနောက်ကျောကို တိပ်ဖြတ်ကပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ နံရံပေါ်သို့ ဆက်လက် ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမေ၏ မီးပူတိုက်သော စင်အဟောင်းကို ကန့်လန့်ကာ ဘေးနားကပ်ထားလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ နောက်သို့ ကျွန်မ ဆုတ်ရပ်ပြီး ကျွန်မ အလုပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ကာ ကျွန်မ လုံခြုံစိတ်ချရကြောင်း ကျေနပ်မိသွားသည်။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားလျှင် သူတို့အသံကို ကျွန်မ အတိအကျကို ကြားရလိမ့်မည်။

သို့သော် ညကာလက ငြိမ်သက်စွာ ကုန်လွန်သွားပြီး ထူးဆန်းသော အသံများကို ကျွန်မ မကြားရချေ။ မနက်တွင် ပုတတ် ကာကွယ်သော ထောင်ချောက်အားလုံးကို ကျွန်မ ရှင်းလင်းသောအခါ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ဘောင်ပေါ်တွင် ကျိချဲ့သော သွားရည်များ၏လက်ကောက်ကို မတွေ့ရချေ။

ကျောင်းသို့ ကျွန်မရောက်သောခါ စိတ်သက်သာရာရမိသဖြင့် သက်ပြင်းချမိသည်။ ကျွန်မစာရေးခုံ သန့်ရှင်းနေသည်။ အကျိုးအခွဲများ မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့အတွက် အစီအစဉ်များကို ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးပြုလျှင် ရွှေယူက သူ့အဖေ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားမည့်အကြောင်း ပြောသည်။

“ဂေါက်ကလပ် အိမ်မှာ မိသားစုည ရှိတယ်” သူက ပြောသည်။
“ဒီတော့ လူတွေ အတော်များများ ရှိလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမှ ကြည့်မနေတုန်းမှာ
ငါတို့ အပြင်ကို ထွက်သွားဖို့အတွက် လွယ်ပါတယ်”

သူ မှန်သည်။ စနေနေ့ညတွင် လှပသော ကလပ်အိမ်၌ လူများ
ပြည့်နေသည်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများစွာတို့ လှည့်လည်သွား
လာနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားသည်။ ရှန်အီနှင့်
သူ့အမြွှာညီ ဂီလီတို့လည်း ရှိကြသည်။ ဘီဆန်နှင့် သူ့မိဘများလည်း
ရှိကြသည်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော ပိုက်နှင့် ဝင်ဇန်တို့ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ဝိဇင်က သူ့အဖေနှင့်အတူ ရှိနေသော ဂျာရာမန်ကို လက်
ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ရွှေယူတို့က ကျွန်မတို့ကို ဘေးတံခါးမှ ဂေါက်ကွင်းဆီသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး တွေ့မြင်နေရသော ဂေါက်ကွင်းကို ကျွန်မတို့
လှမ်းကြည့်နေကြစဉ် ညနေစောင်းက ညအဖြစ်သို့ မှောင်ကျလာသည်။
ကျွန်မ ဒူးထောက်ချပြီး မြက်ခင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ မြက်ပင်များ
ကို သပ်ရပ်စွာ လှီးဖြတ်ထားသည်။

ဂေါက်ကွင်းထဲသို့ ဖြတ်သွားသော လမ်းနောက်သို့ ကျွန်မတို့
လိုက်ကြသည်။

ကျယ်ပြန့်သော သဲပြင်ပေါ် တိုးထွက်နေသော မြက်ခင်း တောင်
ကုန်း ကလေးကို ဝီဟိုက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “ဟိုဟာတွေက ဘာတွေ
လဲ” သူ သိချင်နေသည်။

ရွှေယူက ပြုံးသည်။ “အဲဒါတွေကို ‘ဘန်ကာ’လို့ ခေါ်တယ်။
အဲဒီထဲက တစ်ခုကို ဂေါက်သီးနဲ့ ထိမှန်အောင် မင်း ရိုက်မိရင် ကလေးပွဲမှာ
မင်း နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

ဂေါက်ရိုက်ခြင်းအကြောင်း သူ ဆက်ပြောနေသည်။ သို့သော်
ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်မှ အာရုံစိုက် နားထောင်ခြင်း မရှိကြချေ။ ပုတစ်

သတ္တဝါကြီးများကို ရှာကြည့်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ အလွန် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။
သစ်ပင်အစုကလေးတစ်ခုသီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ
ဝီဇင်က ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ “ငါ တစ်ခုခု ကြားလိုက်တယ်
ထင်တယ်” သူ့မျက်လုံးများကို ဟိုဘက်ဒီဘက်ပြေးလျက် သူ တီးတိုး
ပြောသည်။

မှောင်မည်းနေသော သစ်ပင်များကြားထဲသို့ ကျွန်မ စူးစိုက်ကြည့်
သည်။ “ငါလည်း ကြားတယ်၊ အဲဒါ တစ်ယောက်ယောက် အသက်ရှူသံ
နဲ့ပဲ”

“အဲဒါ လေပါ” ရွှေယူက ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။ “ပုတတ်
သတ္တဝါကြီးတွေအတွက် အရမ်းမောနေပုံ ရပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ ဝီဟိုက တစ်ဆို့သောအသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။
အနီးဆုံးမှ ဘန်ကာတစ်ခုသီသို့ တုန်ယင်နေသော လက်ညှိုးဖြင့် သူ ညွှန်ပြ
ဆိုက်သည်။ “သူ... သူ... သူတို့ လာနေကြပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

ပထမ၌ ဘာထူးထူးခြားခြားကိုမှ ကျွန်မ မတွေ့ရပါ။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ဖြစ်ပျက်လာသည်။ ဘန်ကာထဲမှ သဲများ
နှုတ်ရှားလာဟန်တူသည်။

ကျွန်မတို့ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကြသည်။ သဲများ ရွှေ့လျားနေ
ခြင်း မြင်ပြင်လှုပ်ခါနေသည်။

သဲများကြားထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထိုးထွက်လာသည်။

ကျွန်မ ယခင်က မြင်ဖူးသော လက်ဖြစ်သည်။

ပုတတ်သတ္တဝါကြီး ပိုင်ဆိုင်သော ကြီးမား၍ အကြေးခွံရှိသည့်

အောက် ၅ ချောင်းဖြစ်သည်။

ပုတတ်လက်ချောင်း ၅ ချောင်း၏ သဲများကို ကုတ်ခြစ်ပြီး ဘေးသို့ လွှင့်ပစ်နေသည်။ ဒုတိယလက်တစ်ဖက် ပေါ်လာပြီး နောက်ထပ်သဲများကို ယက်ထုတ်နေသည်။

ဝီဇင်ဘက်ကို ကျွန်မ လှည့်လိုက်သည်။ “လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ငါမြင်တာ ဒါပဲ။ နင် ငါ့ကို မယုံကြည်ဘူးလား” ကျွန်မက သူ့ကို စွပ်စွဲ လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများကို ဘန်ကာပေါ်သို့ စူးစိုက်ကျနေပြီး သူ့ပါးစပ်က ငါးသေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် တွေ့မြင်ရသောအရာက ဦးခေါင်းတစ်လုံး ထိပ်ပိုင်းဖြစ်သည်။

မည်းနက်၍ အကြေးခွံရှိသော ဦးခေါင်းဖြစ်သည်။

ခဏကြာ၍ ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးက ဘန်ကာထဲမှ သူ့ကိုယ် သူ ထိုးထွက်လာသောအခါ ကြီးမားတောက်ပသည့် မျက်လုံးကြီးများ ထွက် ပေါ်လာသည်။ ၎င်း၏လျှာက လေထဲသို့ ထိုးထွက်နေပြီး ၎င်း၏နှုတ်သီး သွားရည်များကျနေသည်။ ၎င်းက ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သောအခါ ရှည်လျား ချွန်ထက်သော သွားအတန်းနှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

၎င်း၏ဘေးမှ သဲပြင်နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လှုပ်ရှားသွားသောအခါ နောက်ထပ် ပုတတ်တစ်ကောင်၏လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝီဟိုက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။ “သူတို့က နေရာအနှံ့ပဲဟေ့” သူက အသည်းအသန် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သတိမမေ့ လိုက်သည်။

အခြား ဘန်ကာများတွင် သဲများလှုပ်ရှားသွားသောအခါ နောက်ထပ် ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ သဲပြင်ပေါ်သို့ လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ် ဆက်လာကြသည်။

ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ နောက်ခြေထောက်များပေါ် ရပ်နေကြသောအခါ ကျွန်မတို့ အရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှ အရပ်အမြင့်ဆုံး လူထက်ပင် ပို၍ မြင့်မားနေကြသည်။

ပုတတ်က နာဂေါင်းပျက်သံ ပြုလုပ်လိုက်ပြီး
ဝီဟို၏ သံတုတ်ကို ဖမ်းယူ၍ ထက်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ ခုလို ရပ်လုမတတ် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်နေ
မိကြသော ပုတတ်မှာ ဒုတိယပုတတ် ဖြစ်သည်။ ရောမသတ္တဝါကြီး ဖြစ်သော
သူက အခြားပုတတ် အားလုံးထက် အရပ်ပိုမြင့်ကာ ဆေးရုံတွင် ဒေါက်တာ
များဝတ်ကြသော ကုတ်အင်္ကျီမျိုးဖြစ်သည် အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်
ထားသည်။

ကုတ်အင်္ကျီက စုတ်ပြု၊ ပြတ်သပ်နေသည်။ ထို့အတူ သူ့ခါး၌
ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီတိုကလည်း စုတ်ပြုနေသည်။ သူက သဲများကို
သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ခါချပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ထူးဆန်းသော
ပုတတ်ဘာသာစကားဖြင့် အမိန့်ပေးနေသည်။

ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ ကျွန်မတို့ဆီ ခြေလှမ်းလာသောအခါ သူတို့
အောက်မှ မြေပြင်မှာ တုန်ခါနေသည်။

ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ ကျွန်မတို့မျက်နှာမှ ချွေးများ စီးကျ
နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးလင်းထိန်နေသော ဂေါက်ကလပ်အိမ်ကို ကျွန်မ
တွေ့မြင်ရသည်။ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုအိမ်သို့ ရောက်လျှင်
ကောင်းမည်။

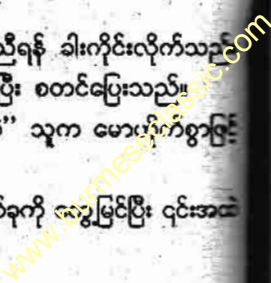
ထို့နောက်တွင် ကျွန်မခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ငြိသွား
သည်။ ဘာကြောင့်များ မြေပြင်ပေါ်မှာ တွင်းကလေး တူးထားကြပါလိမ့်
၎င်းက ဂေါက်ကွင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေ့လျော့သွား
သည်။

ထိတ်လန့်သော အော်ဟစ်သံဖြင့် မြက်ခင်းပေါ် ကျွန်မ ဟပ်ထိုး
ကျသွားသည်။

ဝီဇင်က လှည့်လာပြီး ကျွန်မကိုကူညီရန် ခါးကိုင်လှိုက်သည်
သူက ကျွန်မကို ဆွဲမ၍ သူ့လက်ပေါ်ပွေ့တင်ပြီး စတင်ပြေးသည်။

“တာလီယာ၊ နင် အရမ်းလေးတာပဲ” သူက မော့ပျက်စွာဖြင့်
ပြောသည်။

ရွှေယူက ရှေ့မှ နားခိုရာရုံကလေးတစ်ခုကို လှည့်မြင်ပြီး ၎င်းအထဲ

သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူနှင့်ဝိဟိုတို့က ဂေါက်
ခိုက်တံ အဟောင်းနှစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်လျက် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။
အနီးကပ်ဆုံး ပုတတ်သတ္တဝါကြီးက ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ရွေ့လျား
သောအခါ ကောင်ကလေးများက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါ
ကြီးကို သံတုတ်များဖြင့် ရဲဝံ့စွာ လွှဲရိုက်ကြသည်။

ပုတတ်က နှာခေါင်းမူတ်သံ ပြုလုပ်လိုက်ပြီး ဝိဟို၏ သံတုတ်ကို
အမ်းယူ၍ ထက်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ်ပုတတ်တစ်ကောင်က ရွေ့ယူ နောက်မှ ခုန်ထွက်လာ
သောအခါ ကျွန်မ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီး ပုတတ်က
သူ့ဂေါက်ခိုက်တံကို ဆွဲယူပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကျယ်လောင်
သော ကိုက်ဝါးသံကို ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးက
ခေါက်ရိုက်တံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ အင်အားကြီးသော သူ့ သွားများက
ခေါက်ရိုက်တံ လက်ကိုင်အား ဝါးခြေထားပုံကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်မတို့ အပိုင်းခံထားရသည်။ အဖြူရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့်
ပုတတ်သတ္တဝါကြီးက အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့ကို ပုတတ်များ ပိုင်းဖမ်းကြသည်။ အိတ်များကို ကျွန်မတို့
နှီးခေါင်းပေါ်သို့ စွပ်ချလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အကူအညီ အော်တောင်း
ခံ ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ထူထဲသော အဝတ်စက ကျွန်မတို့ အော်သံ
များကို အသံပလုံးပထွေး ဖြစ်စေသည်။ သန်မာသော ပုတတ်လက်များက
ကျွန်မတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘန်ကာဆီသို့ ပြန်ဆွဲသွင်းခေါ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မတို့ကို သဲထဲသို့ ဆွဲချပြီး အောက်မှ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်သော ကမ္ဘာဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ၏ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွားကြ
သည်။

ကျွန်မတို့၏ ကမ္ဘာကို ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ရပါဦးမလားဟု ကျွန်မ
တွေးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံး၌ အိတ်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ အသက် အလှအယက်ရှုမိကြသည်။ အဝတ်အစားမှ သဲများကို ကျွန်မ ဒါချလိုက်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် မြင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ဂေါက်ကွင်းအောက်တစ်နေရာရှိ ထူးဆန်းသော လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ ရှိနေကြပြီး ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများက ကျွန်မတို့ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ လူသားတွေ၊ သဲတွေကို နေရာအနှံ့မှာ ထားကြတာ သိပ်ကောင်းတယ်” အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပုတတ်က ရှုတသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ငါတို့ အဲဒီအထဲမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ တွင်းတူးနိုင်တာပေါ့”

ဝိဇင်က ကြီးမားသော ပုတတ်ကြီးကို တအံ့တဩဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ “မင်း စကားပြောနိုင်သလား” သူက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီး၏ နှုတ်သီးက ပျံ့ပြားဟန်ဖြင့် တွန့်လိပ်သွားသည်။ “မင်းတို့ရဲ့ ဘာသာစကားက ရှုပ်ထွေးလွန်းလို့ ပုတတ်တစ်ကောင် စကားပြောဖို့ မသင်ယူနိုင်ဘူးလို့ မင်း ထင်သလား။ မင်း ငါတို့ရဲ့ အသိဉာဏ် ထုတ်မြက်မှုကို စော်ကားလိုက်တာပဲ ကောင်ကလေး”

“မင်းက ဘာလဲ” ရွှေယူက မေးသည်။ “မင်း ဘယ်ကလေးလဲ”

“အား... ငါတို့ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေကို စုဆောင်းတဲ့အောင်ကလေး” မဲ့ရွဲနေသော နှုတ်သီးရှိသည့် သတ္တဝါကြီးက လှောင်ပြောင်သည်။ “မင်း

သူတို့ကိုသတ်ပြီး ရုပ်လုံးသွင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ကစားစရာအဖြစ်
အသုံးပြုတယ်။ ငါတို့လည်း မင်းကို အဲဒီလိုလုပ်ချင်လုပ်မယ်” သူက
ဘတ်ပေးသည်။ “မင်းရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် ငါတို့ မော်နီတာပုတတ်တွေ
ဆစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ငါတို့ကိုယ်
ငါတို့ XL လို့ ခေါ်တော့မယ်”

“XL ဆိုတာ အစွန်းရောက်ပုတတ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်” အခြား
ထုတ် သတ္တဝါတစ်ကောင်က လှောင်ပြောင်ပြောသည်။ “အစွန်းရောက်
အောင် ကြီးမားတယ်။ အစွန်းရောက်အောင် သန်စွမ်းတယ်။ အစွန်းရောက်
အောင် လိမ္မာပါးနပ်တယ်” သူက ကြားဝါးသည်။ “ငါ့နာမည်က စကွမ်တာ။
ငါတို့ ခေါင်းဆောင်နာမည်က ဒေါက်တာရက်တီလပ်”

ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်တောင်ခတ်ကြည့်မိသည်။
“ပုတတ်တစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဒေါက်တာ ခေါ်ရမှာလဲ”

“ငါ့မှာ ပညာမဟုတ်သုတ ရှိလို့ပေါ့ကွ” ကုတ်အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထား
သော ဝတ်ထားသော ဒေါက်တာရက်တီလပ်က ပြန်ပြောသည်။ “ငါတို့ကို
ထုတ်သတ္တဝါကြီးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ဆေးပညာမဟုတ်ပေါ့”
ဝီဟို တုန်ယင်သွားသည်။ သူက နောက်သို့ဆုတ်သွားဖို့ဖြစ်သည်။
“ဆင်း... မင်းတို့နဲ့ တွေ့ရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပြန်မှပဲ”

“ပြန်မယ်လား။ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ” ဒေါက်တာရက်တီလပ်က
ပြန်ပြောစဉ် ပုတတ်တစ်ယောက်က ဝီဟိုနောက်သို့ ကွေ့ပတ်သွားပြီး သူ့
ထမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။ “မင်းတို့ ဘယ်ကိုမှ ပြန်စရာမရှိဘူး”

“မင်းတို့ ငါတို့ကို ဒီနေရာမှာ ခေါ်ထားလို့မရဘူး” ရွှေယူက
သိပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ “လူတွေ ငါတို့ကို လာရှာလိမ့်မယ်”

“သူတို့ မင်းတို့ကို တွေ့မှာတဲ့လား။ ငါတော့ မထင်ဘူး”
ဒေါက်တာရက်တီလပ်က မထီတရီပြောသည်။ “ဒီလိုထင်ခေါင်းကို ငါတို့
ဘယ်တိုင်တူးထားတာ။ ဒီလိုထင်ခေါင်းရှိတာကို ဘယ်သူမှမသိလို့။ အနာ
ဆတ်ဟာ ငါတို့လက်ထဲမှာရှိတယ်။ မကြာခင်မှာ ဘယ်သူမှ ငါတို့ကို စိန်ခေါ်

ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး” ဒေါက်တာရက်တီလပ်က လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “အာဆတ်၊ သူတို့ကို အထူးစပါယ်ရှယ်နေရာဆီ ခေါ်သွားစမ်း”

အာဆတ်ဟု ခေါ်သော ပုတတ်သတ္တဝါကြီးက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး အရပ်ဆိုးသော ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒေါက်တာရက်တီလပ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာရက်တီလပ်” စကွမ်တာက ကန့်ကွက်သည်။ “ခင်ဗျားပြောတော့ ကောင်မကလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ကောင်မကလေးဆို”

“အချိန်တန်ရင် အားလုံးဖြစ်လိမ့်မယ်” ဒေါက်တာရက်တီလပ်က လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော စကွမ်တာကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ထိတ်လန့်စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်ထဲ တင်းကျပ်လာစေသည်။ အေးစက်နေသောကြောက်စိတ်က ကျွန်မကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ထို့နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မတို့ ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

အာဆတ်က ကြီးမားသော လက်ကြီးများဖြင့် ကျွန်မတို့ကို လိုက်ခေါင်းထဲ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်နေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ကျွန်မတို့ ခလုတ်တိုက်မိကြသည်။ ရှေ့လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ၌ အလင်းရောင်တစ်ခု တောက်လက်နေသည်။

“မြန်မြန်သွားကြ” အာဆတ်က ရှည်လျားကွေးကောက်သော လက်သည်းများနှင့် ကျွန်မတို့ကျောကို ထိုးနှက်လျက်ပြောသည်။

သေးငယ်သော အထုပ်ကလေးများ စုပုံထားသောနံရံမှ သေးငယ်သော အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ အထုပ်သေတ္တာတံဆိပ်များကို ဖတ်နိုင်ရန် ကျွန်မအနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်လိုက်သည်။ “စာထဲ မြေဩဇာတွေပါလား” ကျွန်မ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ဒေါက်တာရဲ့ စပါယ်ရှယ်ဆေးတွေပဲ” အာဆတ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်။ “ငါတို့ အဲဒါကို ရွှေဟိုင်းစားတယ်”

“ဓာတ်မြေဩဇာတွေလား” ရွှေယူက သံယောင်လိုက်သည်။

“အဲဒါက သစ်ပင်တွေကို ကျွေးဖို့ပဲဟာ သူတို့စားနေကြသလား”

“ဟွန်း” ဝီဇင် တုန်ယင်သွားသည်။ “ဒါကြောင့် သူတို့ အရမ်း ကြီးထွားလာကြတာလား”

“ငါ မသိချင်ဘူး” ဝီဟိုက ညည်းတွားပြောသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြ” အာဆတ်က ကျွန်မဘက် လှည့်သတိပေး၍ တွန်းမကို ရှေ့သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းလိုက်သည်။ “ဒေါက်တာရက်တီလပ် ချောတာကို မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား။ သွား...”

အာဆတ်က ပြီးနားသော လက်ပြီးနားဖြင့် တွန်းခတ်လိုက်
လိုက်ခေါင်းထဲ တွန်းထိုးခေါ်သောနေသည်။

ရွှေယုက ကြောက်လန့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် လိုက်ဂူကို လှည့်လာကြည့်သည်။ “ပုတတ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မတွေ့ရတော့တာလဲ ဆိုတာ အခု ငါသိပြီ။ သူတို့အားလုံး ဒီအောက်ကို ရောက်နေကြတာကို။ ငါတို့လိုပဲ ဒေါက်တာရက်တီလပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။”

“သိပ်တော်တဲ့ ကောင်ကလေးပဲ” အာဆတ်က ရှည်လျားသော သံကြိုးတစ်ချောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဆွဲယူလာရင်း ရေရွတ်ပြောသည်။ “ဒါကို မင်း စောစောကတည်းက မစဉ်းစားမိတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

အာဆတ်က ကျွန်မတို့လက်နှင့် ခြေထောက်များကို ကြီးမားသော သံကြိုးကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ “ဒေါက်တာရက်တီလပ် မင်း တို့ကို ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အထိ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာနေရမယ်”

ကျွန်မတို့ကို လုံခြုံစိတ်ချရစွာ ချည်နှောင်ပြီးသောအခါ အာဆတ်က သံကြိုးကို နှိပ်မှ ချိတ်တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်ပြီး ကြီးမားသော သော့ခလောက် ထဲမှ သော့တံကို လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်နေ ကြစဉ် သူက သော့ကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သော့ကို ငါ မျိုမချမိပါစေနဲ့လို့ မင်းတို့ ဆုတောင်းကြရင် ကောင်း မယ်” အာဆတ်က အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ သွားရှည်များ တွဲကျလျက် ပြောသည်။ “နို့မဟုတ်ရင်တော့ မင်းတို့ ဒီနေရာက ဘယ်တော့မှ ထွက်နိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ပုတတ်သတ္တဝါကြီး လိုက်ခေါင်းဆံ့ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အထိ ကျွန်မတို့ စောင့်နေကြသည်။ ထိုဘက်တွင် ကျွန်မတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကွေ့ကောက်လျက် လှည့်မြောက်ရန်

ရုန်းကန်ကြသည်။ သို့သော် သံကြိုးက ကျွန်မတို့ကို အလွန်တင်းကျပ်စွာ ရပ်ပတ်ထားသောကြောင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနိုင်ပင် နာကျင်လှသည်။

ရွှေယူက ကျောက်ခုံရုံကို ကျောမှိုလိုက်သည်။ “ငါ တစ်သက်လုံး ပုတတ်တွေကို ထပ်ပြင်ချင်တော့မယ် မထင်ဘူး” သူက ညည်းတွားသည်။

ကျွန်မတို့ ချွေးများ ရွဲစိုပြီး အသက်ရှူကျပ်တည်းလျက် ပုတတ် အကျဉ်းသားများကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ ခြေထောက်များနှင့် အမြီးများကို သံကြိုးချည်နှောင်ထားကြသည်။ သို့သော် သူတို့ လွတ်မြောက် ရန် အကျောက်အကန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တချို့က လျှာ များကို ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်လုပ်လျက် ကျွန်မတို့ကို ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် လေ့လာကြည့်ရှုနေကြသည်။

“သူတို့ကို သံကြိုးချည်ထားတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်” ဝီဟိုက တီးတိုးပြောသည်။ “သူတို့လက်ထဲကို ငါ မရောက်ချင်ဘူး”

ကျွန်မတို့ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားရပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ဦးနှောက်က တော့ ချာချာလည်နေသည်။ “ဒီဓာတ်မြေဩဇာတွေကို ဒေါက်တာ ရက်စီ လပ်၊ ဘယ်လိုရသလဲ မသိဘူး” ကျွန်မက အတွေးစိတ်ကို ဖွင့်ဟလိုက် သည်။

“ဂေါက်ကွင်းထဲက မြက်ပင်စိုက်တဲ့သူဆီက သူ ရတာဖြစ်မယ်” ရွှေယူက ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ “အဲဒါတွေကို သွားစားပြီး ဘာဖြစ်သလဲလို့ ကြည့်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်မလဲ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခု ငါတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

ဝီဟို၏ မျက်လုံးများက ပုတတ်အုပ်စုပေါ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ “သူတို့ကိုတော့ သူ ဓာတ်မြေဩဇာတွေ မကျွေးဘူးလို့ ငါ ထင်တာပဲ” သူက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို သူ ကျွေးစို့ စီစဉ်ထားသလား”

“သူ ဘာစီစဉ်သလဲဆိုတာကို ငါ ဂရုစိုက်ဘူး” ကျွန်မက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။ “ငါတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ငါတို့ လိုတယ်။ ငါ့အဖို့ ဒီနေရာက ထွက်ရမယ်”

ရွှေယူက ညည်းတွားသည်။ “သာမန်ပုတတ်တွေကို သတ္တဝါကြီးတွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာရက်တီလပ် သိမယ်ဆိုရင် သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စွမ်းအားအကြီးဆုံးပုတတ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ပြီးတော့ ကမ္ဘာအောက်မှာလည်း စွမ်းအားအကြီးဆုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဝီဇင်က ပြက်လုံးထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ လိုဏ်ဂူနံရံများကို သူ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “ရွှေယူ၊ ငါတို့ ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်လို့ ခင်း ထင်သလဲ”

“ငါ ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်ကတော့ ဂေါက်ကွင်းအောက် တစ်နေရာရာမှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အောက်မှာရှိတဲ့ ညောင်လိုဏ်ခေါင်းတွေ အထက်မှာ ဖြစ်မယ်” ရွှေယူက ခန့်မှန်းသည်။

“ငါလည်း အဲဒီလို မျှော်လင့်တယ်” ဝီဇင် မျက်နှာဝင်းသွားသည်။ “ငါတို့ အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းထဲကို ဆင်းသွားနိုင်ရင် ငါတို့ရဲ့ဦးလေး ငါတို့ကို တွေ့နိုင်တယ်”

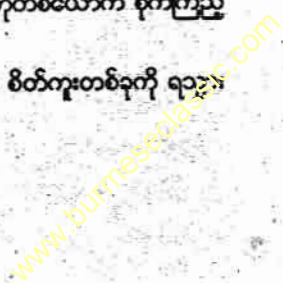
“အင်း... အောက်ကိုဆင်းတဲ့ လမ်းရှိရမယ်” ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ “တံခါးဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ ငါတို့ ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီး လိုဏ်ခေါင်းထဲကို ဝင်နိုင်ရင် ငါတို့လည်း ဝင်နိုင်မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး” ဝီဟ်က ကျွန်မကို သတိပေးသည်။ သူ့လက်မှ သံကြိုးက တချွင်ချွင် မြည်သွားသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး လေးလံသော သံကြိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ထိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ ကြီးကျယ်သော စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရသ့သည်။

15

အနီးအနားတွင် ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ မရှိကြောင်း သေချာစေရန် ကျွန်မ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ “ငါတို့ ဒီနေရာက ဘယ်လို ထွက်ရမလဲ ဆိုတာ ငါသိပြီ” ကျွန်မက တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဝီဇင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “ငါတို့ ကောင်းကောင်း နေရင် ဝိုကောင်းလိမ့်မယ် တာလီယာ” သူက ကျွန်မကို သတိပေးသည်။ ကျွန်မက လက်ကို ဖြည်းဖြည်းမြှောက်ပြီး သူတို့ရှေ့တွင် လက်ခံ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်မလက်ဝါးထဲမှ စိမ်းနေသော အစေ့များကို သူတို့ စိုက်ကြည့် ကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ သူတို့ စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေကြ သည်။

“ဒါ... ဒါ... ဓာတ်မြေဩဇာတွေ မဟုတ်လား” ရွှေယုက ကွဲအက်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“နင် အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ” ဝီဇင်က မေးသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ဒီအထုပ်တွေကို ငါတွေမြင်တော့ အနားကို ကပ်ပြီး ကြည့်တယ်” ကျွန်မက ရှင်းပြသည်။ “ဓာတ်မြေဩဇာ တစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖိတ်ကျနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ အာဆတ် ကြည့်မနေတုန်းမှာ လက်တစ်ဆုပ်စာ ထုပ်ယူလိုက်တယ်”

ဝီဇင် ပါးစပ်ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘာမှမထွက်မလာချေ။ ကျွန်မ အော်ဟစ်ရယ်မောလှမိမတတ် ဖြစ်လျှားသည်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အစွမ်းပဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။ ဒါက ကမ္ဘာပေါ်မှာ စွမ်းအားအကြီးဆုံးပဲ။

“နင် အဲဒါကို မစားပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ဝီဟိုက မျက်လုံးပြူးလျက် တီးတိုးပြောသည်။

“မစားပါဘူး။ ငါက ပုတတ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ” ကျွန်မက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဓာတ်မြေသြဇာတချို့ကို လိုက်ဂူထောင့်က ဟိုပုတတ်တွေ ဆီ ငါတို့ ပစ်လိုက်လို့ သူတို့ စားကြရင် သူတို့လည်း ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေ အဖြစ် ကြီးထွားလာမယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ ကြီးထွားလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သံကြိုးတွေကို သူတို့ဖြတ်တောက်ပြီး ငါတို့ကို ကယ်ဆယ်မယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာရက်တီလပ်ကို လိုက်ဖမ်းကြမှာပေါ့”

“သူတို့ ငါတို့ကို မကယ်တင်ဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဝီဇင်က ပြန်ပြောသည်။ “သူတို့က အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးမယ့်ပုံပေါ်တယ်”

“ငါတို့က သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေတာကြောင့် အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ကျွန်မက အတိုက်အခံပြောသည်။ “သူတို့ကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးတဲ့သူက ငါတို့ပါ။ ဒေါက်တာရက်တီလပ်သာ သူတို့ရဲ့ ရန်သူပါ။ ငါတို့ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေယုက ကျွန်မကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “နင် ဆွေးထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်” သူက ပြောသည်။

“ငါတို့ ခွန့်တော့ ခွန့်စားရမယ်” ကျွန်မက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “နင်တို့ တစ်ယောက်မှ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ် မရှိဘူးဟုတ်လား”

သံကြိုးကို ကျွန်မ တအားဆွဲလိုက်သည်။ သံကြိုးအဆက်ကွင်းများက ကျွန်မအသားထဲ နစ်ဝင်သောအခါ နာကျင်စွာဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ကြည့်ရင် တန်းနိုင်သလောက် ကျွန်မ ဆက်ဆွဲနေပြီး ပုတတ်အကျင့်သားများ အနီးသို့ တတ်နိုင်သမျှ တိုးကပ်သွားသည်။ သူတို့က မုန်တီးနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“သူငယ်ချင်း... ” ကျွန်မက သူတို့ကို လှမ်းခေါ်သည်။
“သူငယ်ချင်း... ”

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ သံကြိုးမှ တင်းကျပ်သော ပွတ်တိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သံကြိုးကို ကျွန်မ ရနိုင်သမျှ ဆွဲယူခဲ့ပြီးချေပြီ။

ပုတတ်အကျဉ်းသားများကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်မအကြား အကွာအဝေးကို ကျွန်မ ကြိုးစားခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ကျွန်မ တွင် ဓာတ်မြေဩဇာ လက်တစ်ဆုပ်စာသာ ရှိသည်။ ၎င်းတို့ လမ်းခုလတ်တွင် ကျပြီး သူတို့ဆီမရောက်လျှင် ကျွန်မအစီအစဉ် အောင်မြင်မည် မဟုတ်ချေ။

လက်ကို တတ်နိုင်သမျှ နောက်သို့ ဝေးဝေးလွှဲပြီး ဓာတ်မြေဩဇာ အစေ့များကို ပုတတ်အကျဉ်းသားများဆီသို့ ပစ်လိုက်သည်။

၎င်းတို့ မြေပြင်ပေါ် ကျသွားသည်ကို ကျွန်မ ကြည့်နေသည်။ အစိမ်းရောင်အစေ့တချို့က ကျွန်မ ခြေရင်းတွင် ကျသွားသည်။ ကျန်အစေ့များက ပုတတ်များအနီးသို့ ကျသွားကြသည်။

သူတို့က အစေ့များကို မယုံသင်္ကာဖြင့် စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“အစားအစာတွေ” ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောသည်။ “အစားအစာ တွေ”

သူတို့အားလုံး ချက်ချင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ အနီးဆုံး မှ ပုတတ်များက ခါးများကုန်းလာသည်အထိ သံကြိုးများကို တအားဆွဲကြ ပြီး သူတို့ လျှာများက ဓာတ်မြေဩဇာအစေ့များကို လှမ်းလျှက်ယူကြသည်။ ပထမတော့ ဘာမှဖြစ်မလာပါ။

မကောင်းဆိုးဝါးမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို သူတို့ စိုက်ကြည့်ကြ သည်။ သူတို့လျှာများတွင် အစိမ်းရောင် ဖုံးလွှမ်းနေပြီး အကြေးခွံရှိ မှည့် နက်သော သူတို့ကိုယ်လုံးများက ပိုးထိုးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် အလွန် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော မြှင့်ကွင်းက ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များ ပြန့်ကားလာသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများက ပိုမိုကြီးလာပြီး ဦးခေါင်းများ ပွထလာသည်။

သူတို့၏ လည်ပင်းများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှည်ထွက်လာပြီး အမြီးများကလည်း တုတ်ခိုင်၍ ရှည်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

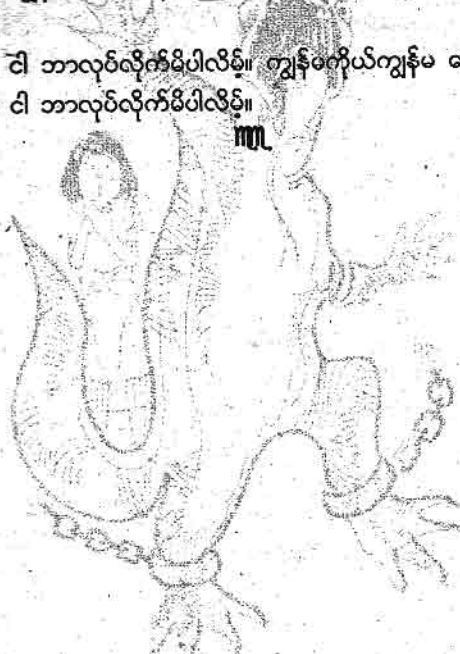

သတ္တဝါကြီးများက ဒိုင်ဒိုင်သောသတ္တဝါများကဲ့သို့
နောက်ခြေထောက်များပေါ်တွင် ဗဟိတိတရပရိတိတရ
သံကြီးများ ပြတ်ထွက်နေသည်။

လက်သည်းများက လက်ချောင်းများ ပြစ်လာသည်။ ကြွက်သားများ ကြွေထလာသည်။ ကျွန်မ ကြားဖူးသမျှတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအသံဖြင့် အသစ်ဖြစ်လာသော သတ္တဝါကြီးများက ဒိုင်နိုဆော့သတ္တဝါများ တဲ့သို့ နောက်ပြေထောက်များပေါ်တွင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြလျှင် သံကြိုးများ ပြတ်ထွက်ကုန်သည်။

ကောင်ကလေးများက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ကြသည်။ ကျွန်မက အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး နောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ငါ ဘာလုပ်လိုက်မိပါလိမ့်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။
ငါ ဘာလုပ်လိုက်မိပါလိမ့်။

မြင်းကားပေါ်တွင်လေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ပါဝင်စွာ
ပြုလုပ်ကြည့်ပါ။ အလုပ်အကိုင်အစား အစားအကုန်အစား
။ အစားအကုန်အစား အစားအကုန်အစား

အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများက နှုတ်ခမ်းများ သွားရည်များကျလျက် လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ကောင်က ခက်ထန်သော အော်ဟစ်သံဖြင့် ကျွန်မဆီသို့ တိုးလာသည်။

၎င်း၏ လက်ချောင်းများက ကျွန်မခါးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မကို ခြေပြင်ပေါ်မှ မြှောက်မလိုက်သည်။ ကျွန်မမျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်သည်။ သူ ကျွန်မကို အချိန်မရွေး အသက်ထွက်အောင် ညှစ်ထုတ်တော့မည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။

သို့သော် ထိုအစား သူက ကျွန်မကို အောက်ပစ်ချပြီး ကျွန်မ ခံကြိုးကို ဆွဲလိုက်လျှင် ၎င်းက ရာဘာကြိုးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ ပြတ်သွားသည်။ ကျွန်မ လွတ်မြောက်ပြီ။

အခြားပုတတ်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က ကောင်ကလေးများအား နှုတ်ခမ်းထားသော ခံကြိုးကို ဆုတ်ဖမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ ကြီးမားသော လက်များက သတ္တုအဆက်များကို ဆွဲလိုက်လျှင် “ဒေါင်” ဟူသော အသံမတတ်အသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။ သတ္တဝါကြီးက နံရံမှ ချိတ်ကို ဆွဲပြင်ကိုက်ပြီး သော့ခလောက်ကို လက်သီးဖြင့် ထုရိုက်သည်။

ကျွန်မက ပြေးသွားပြီး ကျန်ရှိနေသော ဓာတ်မြေဩဇာအစေ့များကို အခြားပုတတ် အကျဉ်းသားများအနီးသို့ ယက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့က ၎င်းတို့ကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် စားသောက်ကြပြီး ကြာခင်၌ ပုတတ်သတ္တဝါကြီး ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မတို့ မျက်စိရှု၍ မိသားစုတက်လာသည်။ လိုက်ဂူထဲတွင် သူတို့ ပြည့်ကျပ်လာကြပြီး သူတို့၏ အသံမြေထောက်များနှင့် အမြီးများက မြေပြင်ကို ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“နင် သူတို့ကို ဆေးတိုက်တာ လွန်သွားပြီ” ရွှေယုက ရယ်မော ပြောသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ အာဆတ်က လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ပေါ်လာသည်။ ဖြစ်ပျက်နေသော အရာများကို သူ တွေ့မြင်သောအခါ သူ ထိတ်လန့်သဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူ လှည့်ပြေးဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း မရှိတော့ ပါ။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများမှာ လက်စားချေရန် သွေးဆာနေကြသည်။ အာဆတ်ကို သူတို့ ဒေါသဖြစ်စွာ ဝိုင်းအုံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သွားကြိတ်ဆဲ များ။ ကြမ်းတမ်းသော မာန်ဖီသံများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုတ်ဖြသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။ ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ပြီးဆုံးသွားသည်။

အာဆတ်၏ အကြွင်းအကျန်များကို အခန်းထောင့်တစ်ခုဆီသို့ လွှင့်ပစ်ထားလိုက်သည်။ လိုက်ဖို့နေသောဝမ်းဗိုက်ကို ငြိမ်သက်အောင်လုပ်နေ ကြိုးစားသည်။

ထို့နောက် ခြေသံများ ဖိုးခြိမ်းသကဲ့သို့မြည်လျက် ကြိုးဝါးအော်ဆဲ များဖြင့် အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများက ဒေါက်တာ ရက်တီလပ်ကို ရှာဖွေရင်း လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ကျွန်မတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် ကျွန်မ နှလုံး ခုန်နေသည်။

“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဝီဟိုက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မေးသည်။

“ငါတို့ ဂေါက်ကွင်းဆီသို့ ပြန်သွားကြရမယ်” ဝီဇင်က သတိပေး သည်။ “ငါတို့ ဒီမှာနေရင်း ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ စစ်ပွဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမယ့် အရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

အုန်းမက သူ့ကိုပြောသည်။ “ဟိုဓာတ်မြေဩဇာတွေကို ငါတို့ ရှင်းပစ်ရင်၊ ဒီမှမဟုတ် ဖျက်ဆီးပစ်ရင် ဒေါက်တာရက်တီလပ် သူ့ရဲ့စွမ်းအင်တွေ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

ရွှေယူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “တာလီယာပြောတာ မှန်တယ်။ အာဆတ်ပြောတာကို မင်း ကြားသားပဲ။ ဒါကို သူတို့ရဲ့ဆေးလို့ သူ ခေါ်ပြီး ဒါ့ဒါ့ကို သူတို့ နေတိုင်းစားရတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဝိဟိုက လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။ “ဒီတော့ သူတို့ ဓာတ်မြေဩဇာကို နေတိုင်းမစားရရင် သူတို့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေ အဖြစ်ကနေ ခုန်ဆင်းသွားလိမ့်မယ်”

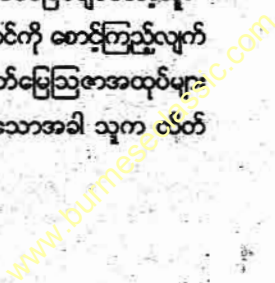
ဝိဇင်က သဘောတူသည်။ “ဓာတ်မြေဩဇာမရှိရင် ပုတတ်သတ္တဝါကြီးလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့” အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူက ကျွန်မနှင့် ဝမ်းသာအားရ လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်သည်။

အရိပ်များအောက်တွင်နေလျက် လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် သူတစ်ဦးဆောင်သွားသည်။ အဝေးလှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ ဝေဒနာခံစားနေရသော အော်ဟစ်သံများနှင့် ညည်းညူသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။ ထုတ်အကျဉ်းသားများ ကလဲ့စားချေနေကြသကဲ့သို့ အသံထွက်ပေါ်နေသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ပုတတ်သတ္တဝါတွေ အနိုင်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဝိဟိုက ဆိုပြီးပြောသည်။ “ဒေါက်တာရက်တီလပ်ကို ငါ ထပ်မပြင်ချင်တော့ဘူး”

- ဝိဇင်က ရန်သူပုတတ်များ၏ အရိပ်အယောင်ကို စောင့်ကြည့်လျက် သူ့တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ တိုးသွားသည်။ သို့သော် ဓာတ်မြေဩဇာအထုပ်များ ဆင်းသည်းထားသည့် နံရံမှအပေါက်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ သူက ဖိတ်ဆိတ်စွာ အော်လိုက်သည်။

“သူတို့ မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မတို့ ရှေ့သို့ ပြေးသွားပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော အပေါက်ထဲသို့
ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး အထုပ်များကို အသည်း
အသန် လိုက်ရှာကြည့်သည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဘာမှမရှိတော့ချေ။

၂၂၂

ကျွန်မ ရင်ထဲဟာသွားသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာများ မရှိတော့လျှင် တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ နောက်ထပ် ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများကို ဖန်တီးနိုင်သည်။ နောက်ပြီး ယခုသတ္တဝါကြီးများဖြစ်နေသော ပုတတ်များလည်း ၎င်းကိုစားပြီး သတ္တဝါကြီးများအဖြစ် ဆက်လက်နေနိုင်သည်။

“ဒီအထုပ်တွေကို ဘယ်သူယူသွားသလဲ” ဝီဟိုက ဘာမှမရှိတော့သော တွင်းထဲသို့ ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မတို့ကို သူ လှည့်ရင် ဆိုင်လိုက်သည်။ “ဒါက ငါတို့ရဲ့ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ လက်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး ထာလီယာ။ သူတို့ကို စားဖို့ပေးလိုက်တာဟာ ဘာလဲဆိုတာကို လည်း မသိကြဘူး။ ဒီတော့ ဒါဟာ ဒေါက်တာရက်တီလပ်ရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ရဲ့ပုတတ်တစ်ကောင်ကို သူ ဧည့်သည်ပြီး ဓာတ်မြေဩဇာတွေ တို့ ယူခိုင်းတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဝီဟို ပြောတာမှန်တယ်” ရွှေယူက ခေါင်းညိတ်လျက်ပြောသည်။ “ဓာတ်မြေဩဇာတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့စွမ်းအင်ကို တကယ်သိတဲ့လူက သူ ဆစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ငါတို့ အန္တရာယ်ရှိသေးတာပေါ့” ဝီဇင်က ပြောသည်။

“ဒါဆို ဂေါက်ကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးလည်း အန္တရာယ် နှိတ်တာပေါ့” ကျွန်မက သူ့ကို သတိပေးသည်။ “ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ရက်တီလပ် အချိန်မရွေး ဘန်ကာတွေကြားက တွင်းတူးထွက်ပြီး ဓာတ်မြေ ဩဇာတွေကို နောက်ထပ် ခိုးယူလို့ရတာပေါ့”

“ငါတို့ သူ့ကို ဘယ်လိုတားဆီးကြမလဲ” ဝီဟိုက မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် အဝေးလှမ်းလှမ်းမှ တိုက်ပွဲအော်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။ အသံများက ပို၍ကျယ်လောင်လာနေသည်။ သူတို့၏ ပြင်းထန်သော ဒေါသကြောင့် လိုဏ်ခေါင်းလှုပ်ခါနေသည်။ နံရံမှမြေကြီးခဲများ ပြုတ်ကျလာသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ မြေကြီးနှင့် ကျောက်ခဲများ တဘုတ်ဘုတ် ပြုတ်ကျနေသည်။

နောက်ထပ် ကြီးမားသောတုန်ခါမှုကြောင့် လိုဏ်ခေါင်း လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ မြေကြီးများ ထပ်မံပြုတ်ကျလာပြီး ခေါင်မိုးအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပြိုကျသွားသည်။

ဝီဇင်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်ရမယ်” သူက အော်သည်။ “လိုဏ်ခေါင်း ပြိုကျရင် ငါတို့ ဂေါက်ကွင်းအောက်မှာ မြေမြှုပ်ပြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

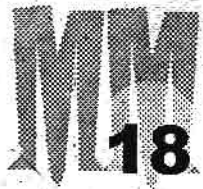
ကျွန်မတို့ ရှေ့သို့ အသည်းအသန်ပြေးကြသည်။ မြေပြင်ပေါ် ရောက်မည့်လမ်းကို ကျွန်မတို့ ရှာကြရသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ၎င်းကို ကျွန်မတို့ တွေ့ကြရသည်။ လိုဏ်ခေါင်းဘေးမှ မှောင်မည်းနေသော အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်သည်။ ၎င်းဆီကို ကျွန်မ ပြေးသွားသည်။ အပေါက်ဆီသို့ ကျွန်မ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းက ဖြစ်ပျက်လာသည်။

ကြီးမားသော ပုတတ်လက်တစ်ဖက်က ကျွန်မကိုယ်လုံးကို ဓွေဖက်လိုက်သည်။

စကွမ်တာဖြစ်ပြီး သူ့မျက်လုံးများက မကောင်းဆိုးဝါးတို့ဖြင့် တောက်လက်နေသည်။

“ငါ မင်းနဲ့ချိန်းထားတယ် ကောင်မလေး” သူကပြောပြီး ပုတတ်အသက်ရှူလေက ကျွန်မမျက်နှာကို ရိုက်ခတ်မိသည်။ “မင်းကို ငါပိုင်သယ်”

စကွမ်တာက ကျွန်မကို တွင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်၍ ကန်ကျောက်သည်။ သို့သော် ကြီးမားသော ပုတတ်ကြီးက ကျွန်မကို လျစ်လျူရှုထားသည်။ ကျွန်မခါးအား သူ၏ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုက ပိုမိုတင်းကျပ်သွားသည်။ ကျွန်မနောက်မှ ကောင်ကလေးများ ကျွန်မနာမည် အား အော်ခေါ်နေကြသည်ကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

ပုတတ်သတ္တဝါကြီးက ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြေကြီးထဲကို ပိုမို နက်ရှိုင်းစွာ ယက်ဝင်နေသည်။ ကျောက်ခဲနှင့် မြေကြီးများ ကျွန်မ ပတ်ပတ် ထည်သို့ ကျလာသောအခါ ကျွန်မ အော်ဟစ်သည် ရုတ်တရက် မြေကြီး ထဲမှ တွင်းတစ်ခု ပွင့်သွားပြီး ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသော လိုဏ်ခေါင်း ခဲ တောက်ပသော အလင်းရောင်များကို ၎င်းအပေါက်ကြားမျှ ကျွန်မ ဆွေမြင်ရသည်။

ကျွန်မမျက်လုံးများကို ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ချေ။ ကွန်ကရစ် မျက်နှာကြက်ကို စကွမ်တာ ရိုက်နှက်ထိုးဖောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

စကွမ်တာက ကျွန်မကို သယ်ဆောင်လျက် လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ နှုတ်ဆင်းလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံထားသော ဓာတ်မြေဩဇာအထုပ်များ တို့ ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်သည်။ သူတို့ ဒီကို ရောက်လာကြတာပါလား။

“ဒေါက်တာရက်တီလစ် မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ ကြိုက်သလို ဆုပ်လို့ရပြီ။ ငါ့မှာ လိုအပ်တာတွေ အကုန်ရှိတယ်” စကွမ်တာက ကြားခါ ပြောသည်။ “ဆန်းကြယ်တဲ့ဆေးရယ်၊ မင်းရယ်ပေါ့။ မင်းကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ရ သယ်လို့ ဒေါက်တာရက်တီလစ် ကတိပေးခဲ့တယ်လေ” သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သွား ချည်များ ကျနေသည်။ “မင်းရဲ့ခုတင်ပေါ်မှာ မင်းကို ငါမြင်ဖူးတယ်။ မင်းရဲ့

ကျောင်းကိုလည်း ငါ ရောက်တယ်။ အခု ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း အတူ
ထားရနေသွားလို့ရပြီ” သူကပြောပြီး မီးလုံးများကို ရိုက်ခွဲရန် လက်လှမ်း
လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် ဝိဇင်က လိုဏ်ခေါင်းမျက်နှာကြက်အပေါက်မှ ခုန်ချပြီး
စကွမ်တာ၏ ကြီးမားသောဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲတစ်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်
သည်။ စကွမ်တာ အငိုက်မိသွားသည်။ သူက အရုပ်ဆိုးသောနှုတ်သီးကို
ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ရှည်လျားသော သူ့လျှာက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းစွာ
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဝီဟိုနှင့်ရွှေယူက အပေါက်ထဲမှ ခုန်ချကြပြီး ကျွန်မဆီသို့ ပြေးလာ
ကြသည်။ သို့သော် စကွမ်တာက ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ရွှေလျားသွားသည်။
သူက လှည့်ပတ်ယမ်းပြီး အင်အားကြီးမားသော အမြီးဖြင့် လေထဲသို့
ရိုက်ခတ်လျက် သူတို့ကို လဲပြိုကျစေကုန်သည်။ သူက သူတို့ကို ဆုတ်ဖြ
ပစ်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှေ့သို့ပြေးသွားသည်။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။ သူတို့ကို ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ ကယ်
တင်ရမည်နည်း။

- ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ မှတ်မိသွားသည်။
- စနေနေ့မနက်ပိုင်းမှ
- မဆုံးနိုင်သော လေ့ကျင့်ခန်းများ။
- ပြီးတော့ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများ။
- ပြုလုပ်ခဲ့သော ကွန်ပူးလေ့ကျင့်ခန်းက အကျိုးပြုနိုင်မည်လား။

ဒေါသဖြစ်နေသော ပုတတ်သတ္တဝါကြီးရှေ့သို့ ကျွန်မ ပြေးထွက်
သွားသည်။

“လမ်းဖယ်ပေးစမ်း” သူက မာန်မဲပြောလျှင် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ
သွားရည်များ ဝေါခနဲ ထွက်ကျလာသည်။

“မဖယ်ဘူး” ကျွန်မက အာခံသည်။ “ငါ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့နေတာ
မိဘွဲ့...”

ကျွန်မက ပထမ ခြေရပ်ပုံ အနေအထားကိုယူကာ ခြေထောက်
အောက်ကို ခွဲရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း လှံထိုး
သတ်သီးနှစ်ချက်ကို တိတိကျကျ ထိုးနှက်လိုက်သည်။

စကွမ်တာက ရယ်မောနေရာ ကျားပျံလက်သီးကို ကျွန်မ လွှတ်
ပစ်သည်။

မနှစ်ခြို့ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါကြီးက တအံ့တဩဖြင့် မျက်
အောင်ခတ်လိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ကျွန်မက ပြေးပြေးကန်ကန် ခြေလှမ်းဖြင့် ဆက်လိုက်ပြီး ထိုးကြိတ်
နေကျောက်လိုက်သည်။

“ချဟေ့...တာလီယာ၊ ချ...” ဝီရင်က အားပါးတရအားပေးသည်။
စကွမ်တာက နာကျင်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် အော်ညည်းလိုက်

သည်။

ထို့နောက်တွင် ကြိုးကြာလက်သိုင်း၊ ဓားခြေထောက်တို့ဖြင့် ကျွန်မ
အောက်ထက်တိုက်ခိုက်သောအခါ သူ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်စွာ အော်ညည်း
သည်။

www.burmeseclassic.com

စကွမ်တာ နောက်သို့လန်သွားသောအခါ အကြီးအကျယ်ဆုံး တိုက်ကွက်ကို အသုံးပြုရန် အချိန်ကျလာသည်။ ဆရာက ၎င်းတိုက်ကွက်ကို ပန်းအကနှင့် ပုတတ်အငိုဟု ခေါ်သည်။ အင်း... ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ဒီပုတတ်ကို ငါ ငိုအောင်လုပ်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်။

ကျွန်မ လက်သီးများနှင့် ခြေထောက်များက စက်ကဲ့သို့ အလုပ် လုပ်လိုက်သည်။ ထိုး ကန်၊ ထိုး ကန်၊ ထိုး ကန်။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီး နာကျင်စွာ ခါးကိုင်းကျသွားသည်အထိ ထိုး ကန် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ မြေပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းသွားပြီး နာကျင် ရှုံးနိမ့်သွား၍ လေကို အလုအယက် ရှူနေသည်။

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်မတို့ ထောင်ချောက်ပိတ်မိနေဆဲဖြစ်ပြီး အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေကြ သည်။ နောက်ထပ် ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများ ရောက်မလာခင် ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ကြရမည်။

ရှုတ်တရက် ကျွန်မတို့ ဦးခေါင်းအထက်မှ ကလစ်ခနဲ ကျယ်လောင် သော အသံမြည်သွားပြီး တစ်ဝိုက်မြည်သံ စတင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝီဟိုက မျက်နှာကြက်မှ သံဆန်ကာတစ်ခုကို မော့ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒါ လေစုတ်တဲ့စက် လည်တဲ့အသံပဲ” သူက ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ လင်းလက်သွားသည်။ “လေထွက်ပေါက်စနစ် ရှိတယ်” သူက အော်သည်။

တစ်မြေဩဇာအထုပ်များဆီသို့ သူ ပြေးသွားပြီး သူ့အိတ်ဆောင်း စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ ရူးသွားပြီဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

အနီးဆုံးမှအိတ်ကို သူ့စားဖြင့်ထိုးဖောက်ပြီး ၎င်းကို လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ပွေ့ပိုက်၍ ကြီးမားသော ပိုက်ကြီးများပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို ငိုကြည့်နေကြသည်။

“ဝီဟို ငါတို့ ကစားဖို့အချိန်မရှိဘူး” ဝီဇင်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အော်သည်။

သို့သော် ဝီဟိုက ကျွန်မတို့ကို တစ်ချက် ပြုံးပြ၍ အထုပ်ထဲသို့ ထက်နှိုက်ကာ ဓာတ်မြေဩဇာ လက်တစ်ဆုပ်စာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ၎င်းကို သံဆန်ကာဆီသို့ သူ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သေးငယ်သော အစိမ်းရောင် ဓာတ်မြေဩဇာအစေ့များ သံဆန်ကာထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ နောက်ထပ် လက်တစ်ဆုပ်စာ အစေ့များကို လေထဲသို့ ပစ်လိုက်ပြီး သံဆန်ကာ အပေါက်များမှ ၎င်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ကြည့်နေ သည်။

“ငါ့ညီ တော်တယ်ဟေ့” ဝီဇင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“လေစုပ်စက် လေကိုစုပ်ထုတ်နိုင်ရင် ဓာတ်မြေဩဇာတွေကို ထည်း စုပ်ထုတ်နိုင်လိမ့်လို့ ငါ တွက်မိသည်” ဝီဟိုက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြောသည်။

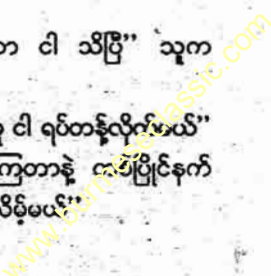
ရွှေယူနှင့်ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာအထုပ် အားလုံးကို ကျွန်မတို့ စုယူပြီး ဝီဟိုကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက ၎င်းတို့ကို ထိုးခွဲပစ်ပြီး သံဆန်ကာအောက်၌ ကိုင်ထားလျှင် လေစုပ်စက်က ၎င်းတို့ကို အားလုံးကို စုပ်ယူသွားသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဝီဇင်က အကြံတစ်ခုခုသွားသည်။

လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ တန်းသွားနေသော ပိုက်ကြီးများ တစ်လျှောက် သူ ပြေးသွားသည်။

“အကူအညီခေါ်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါ သိပြီ” သူက အော်သည်။

“အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေပေးစေမှု ငါ ရပ်တန့်လိုက်မယ်” သူက ရှင်းပြသည်။ “ရေမလာတာကို သူတို့သိကြတာနဲ့ လေထဲပြိုင်နက် ဆင်ရှင်နီယာတပ်ဖွဲ့ကို သူတို့ စေလွှတ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်”

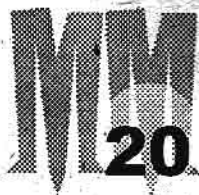

၆၈ (၁) သက်ဦးလွင်

“ပြီးတော့ သူတို့ ဒီကိုရောက်ရင်” ကျွန်မတို့နောက်မှ အသံတစ်သံ
ဟိန်းထွက်လာသည်။

“အလောင်း ၄ လောင်းကို တွေ့ကြမှာပေါ့။ မင်းတို့ရဲ့ အလောင်း
တွေလေ”

။

မျက်နှာကြက်မှ ဒေါက်တာရက်တီလပ် ခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ အော်ဟစ်ကြသည်။ သူ၏ ဆရာဝန်ကုတ်အင်္ကျီအဖြူတွင် သွေးများနှင့် အညစ်အကြေးများ ပေကြနေသည်။ သူ့ဘောင်းဘီတို့က စုတ်ငြိတ်နေသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ဆေးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ပုတတ်သတ္တဝါ ဇွဲတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်” သူက ဒေါသဖြစ်စွာ ပြောသည်။ “မင်းတို့သိပ်တော်ကြတယ်။ ငါတို့ တွေ့မြင်ဖူးတဲ့ လူသားတွေထက် အများဇွဲ ပိုတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းတို့ရဲ့ကုသိုလ်ကံ ကုန်သွားပြီ”

ခြိမ်းခြောက်နေသော ပုတတ်ကြီး၏ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ ဆူနံ့ယင်သွားသည်။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် တားဆီးရမည်။ ဒေါက်တာရက်တီလပ်က ရှည်လျား၍ သွေးထွက်နေသော လက်ချောင်းဖြင့် ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးနေသည်။

“မင်း... ကောင်မလေး၊ ငါ့ဒုက္ခတွေအားလုံးဟာ မင်းကြောင့် ဖြစ်တာပဲ။ မင်း အရင်ဦးဆုံး သေရမယ်”

ရောမသတ္တဝါကြီးက သတ်ဖြတ်ရန် ရွေ့လျားလာသည်။
“မလုပ်နဲ့”

စကွမ်တာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော ကြမ်းပြင်ဆီမှ ညည်းညူ ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အရိုက်အနက်ခံထားရသော သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကြွတက်လာပြီး သူ့လက်ချောင်းများက လေထဲကို ကုတ်ခြင်လာန် လုပ်၍ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သွားရည်များ ကျနေသည်။

ဒေါက်တာရက်တီလပ်က မုန်းတီးမှုကြောင့် နှုတ်သီး တွန့်လိမ်

လျှောက် စာတိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း... မင်း... သစ္စာဖောက်။ မင်း ကျေးဇူးကန်းတဲ့ သစ္စာ
ဆို သဘောတော်။ မင်း ငါ့ဆေးတွေကို ခိုးတယ်”

စုတတ်သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်က တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ဖမ်း
ထိုက်ထိုက်ကြသည်။ စကွပ်တာ၏သွားများက လင်းလက်သွားပြီးနောက်
သုရှန်သုရှန် လည်ပင်းထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားသည်။ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပန်းထွက်
လာသောအခါ ဒေါက်တာရက်တီလပ်က အော်ညည်းသည်။

စကွပ်တာ၏ သွားများက လင်းလက်သွားပြီးနောက်
သုရှန်သုရှန် လည်ပင်းထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားသည်။

သူ့လက်ချောင်းများက စကွမ်တာ၏လည်ပျံကို ဆုပ်ဖမ်းပြီး အညွှာ
အတာကင်းပဲ့စွာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ စကွမ်တာ၏ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခါသွားပြီး
သူ့ပါးစပ်မှ သွေးအမြှုပ်များ ထွက်လာသည်။ သူက အမြီးဖြင့် အကျောက်
အတန် ရိုက်နှက်လျက် ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကြက်မှ
အပေါက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာရက်တီလပ်က လက်စားချေရန် သွေးဆာလျက် သူ့
နောက်သို့ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် လိုက်သွားပြီး အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲတက်သွား
သည်။ သူ ပျောက်ကွယ်သွားခင် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးများ
ဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ကြည့်သွားသည်။ “ငါ နိုင်မှာပါကွ” သူက အာမခံပေး
သွားသည်။

ကျွန်မတို့ ဦးခေါင်းအထက်မှ ဒေါသဖြစ်နေသော တိုက်ခိုက်သတ်
မှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် နားပင်းလှမတတ် မှုညီသံများကြားတွင်
သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးများမှာ မြေကြီး
ပျိုကျမှုအောက်တွင် မြှုပ်နှံခံလိုက်ကြရသည်။

ကွန်ကရစ်လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဖုန်လုံးကြီးများ လိမ့်ဝင်လာသောအခါ
လူအသံများနှင့် ခြေသံများ အနားသို့ နီးကပ်လာနေသည်ကို ကျွန်မတို့
ကြားကြရသည်။

ကျွန်မတို့ အမှန်ပြောပြရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကျွန်မတို့ တကယ်ကို ပြောပြကြသည်။ သို့သော် လူကြီးများ မည်ကဲ့သို့ရှိသည်ကို သင်သိပါသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်မှ မယုံကြည်ကြပါ။

ကောင်ကလေးများ၏ဦးလေးက တအံ့တဩဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ ဒီအောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ။ မျက်နှာကြက်က ဟိုအပေါက်ကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ လိုက်ခေါင်းထဲမှာ ဓာတ်ဖြူသြဇာတွေနဲ့ ဘယ်သူကစားနေတာလဲ။ လေစုပ်စက် အဲဒါတွေနဲ့ ပိတ်ဆို့ကုန်ပြီ”

“ဝီဇင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်သည်။

“ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပုတတ်တွေ ဖမ်းသွားတယ်”

သူက ကျွန်မတို့ကို အရှူးများလားဟု ကြည့်လိုက်သည်။

ဂေါက်ကလပ်မှအိမ်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ကို ကားဖြင့် ပြန်ပို့ပေးသော အခါ ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပြန်သည်။ ရွှေယူ၏အမေက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် လက်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် စုန်ချည်ဆန်ချည် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဒါ ဒုက္ခရောက်တာပဲ” သူက ညည်းတွားသည်။ “စာန်ကာသုပျက်စီးကုန်ပြီ။ သဲတွေကလည်း နေရာအနှံ့နေပြီ။ ဂေါက်သီးလမ်းအစွယ်မှာ ခြေရာကြီးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဂေါက်ကွင်းထောင့်တစ်ခုကလည်း လုံးဝပျက်ပြိုကျသွားပြီ”

“အမေ” ရွှေယူက ရှင်းပြသည်။ “အဲဒါ ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတွေ ကြောင့်ပါ”

သူ့အမေက အံ့ကြိတ်လျက် ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မတို့၏ဖာတ်လမ်း ဤနေရာ အဆုံးသတ်ပြီဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သို့သော် ပြီးခဲ့သောအပတ်က ကျွန်မ ထိုပန်းခြံထဲ၌ ရှိနေကြသော အခါ ကျွန်မတို့နောက်မှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ပုတတ်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်မှ ခေါင်းပြူ ထွက်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကို ကျွန်မတို့ ပြန်လည် သတိရမိသောကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ အလျင်အမြန် လျှောက်သွားကြသည်။ သို့သော် ပုတတ်က ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်နေဟန်တူသည်။

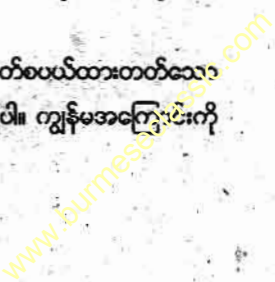
ရုတ်တရက် ကျွန်မက အော်ဟစ်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

၎င်းက သာမန်ပုတတ်တစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အင်္ကျီအဖြူ အစင်းကျားကဲ့သို့သော အရာကပ်နေသည်။ ၎င်းက နောက်ခြေထောက်များပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် ပြူးကျယ်နေသော သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်မတို့ကို စွပ်စွဲနေဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့စကားပြောသည်ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရကြောင်း ကျိန်တွယ်ပြောရဲသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ငါ အောင်နိုင်မှာပါကွာ”

ထိုနေ့မှစ၍ ထိုပန်းခြံသို့ ကျွန်မတို့ မည်သည့်အခါမှ ပြန်မသွားကြတော့ချေ။ ကျွန်မတို့ ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု အဖြစ်မခံနိုင်သောကြောင့်ပါ။

သို့သော် ဓာတ်မြေဩဇာများကို လက်လွတ်စပယ်ထားတတ်သော လူများကို သင်တွေ့မြင်လျှင် သူတို့ကိုသတိပေးကြပါ။ ကျွန်မအကြောင်းကို ဖင် သင် ပြောပြနိုင်ပါသည်။

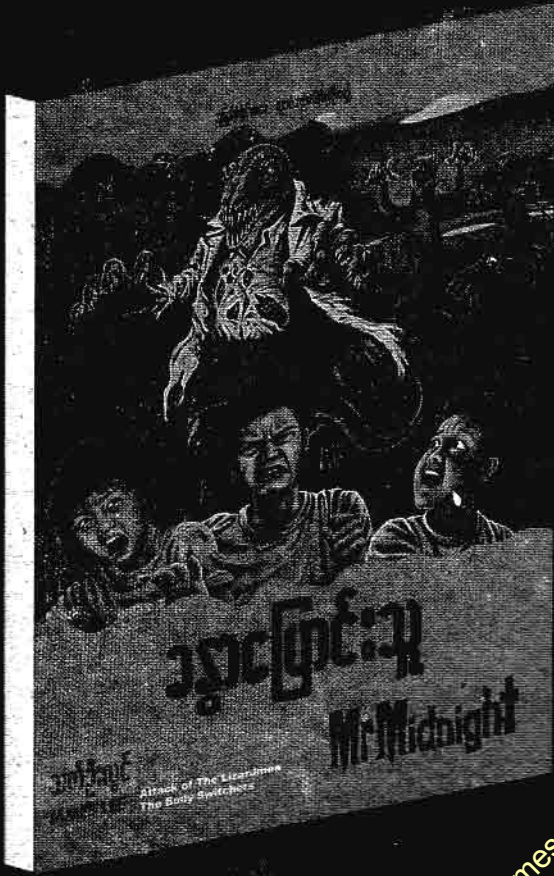
၇၄ (၁) သက်ဦးကျွမ်း

သို့သော် ၎င်းက နောက်ကျလွန်းနေကောင်း နေနိုင်သည်။

ဤမနက်တွင် ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်၌ နောက်ထပ်
သွားရည်အကွက်တစ်ကွက်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။

၈၈

မြန်မာ့အလင်းစာပေ လူငယ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာစဉ်

၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်၊ သောကြာနေ့ အရုဏ်
မတက်ခင် အချိန်၌ ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီး အိပ်မောကျနေသည်။
စရိုက်ကြမ်းသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် မြို့၏ အရှေ့ဖျားဒေသတွင်
လမ်းများက မည်းမှောင်နေသည်။

လူသူကင်းမဲ့သော လမ်းပေါ်တွင် ခြေသံများ ပဲ့တင်ထပ်လျက်
လမ်းလျှောက်နေသော တစ်ဦးတည်း ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရဲသားတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်သည်။

အလင်းရောင် မှိန်မှိန်နောက်၌ မြင်းစောင်းအဝန်းတွင် မြေပြင်ပေါ်၌
ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရဲသား တွေ့မြင်ရသည်။ သူ အနားသို့
တိုးကပ်သွားပြီး ၎င်းအပေါ်သို့ မီးအိမ်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်လျှင် ကြောက်မက်
ဖွယ် ကောင်းသောအရာကို တွေ့ရှိရသည်။

၎င်းက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်သည်။ သူ
မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်နေပြီး ညအမှောင်ထဲကို အမြင်ကင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်
နေသည်။ သူမလည်ဖျိုမှ သွေများစီးကျနေသည်။ လည်ပင်းဟက်တက်
အလှီးခံထားရသည်။

ရဲသားကြီး၏ခရာသံက တိတ်ဆိတ်သော ညကာလတွင် စူးရှစွာ
ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်ထပ်ရဲသားများ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် မြင်းဆွဲ
လူနာတင်ယာဉ်တို့ကို ခေါ်လိုက်သည်။ နာရီပိုင်းအတွင်း သတင်းက တောထိ
ကဲ့သို့ မြို့တော်အနှံ့ ပြန့်သွားသည်။

“အဆိုးဝါးဆုံး လူသတ်မှု။ အဆိုးဝါးဆုံး လူသတ်မှု”

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီး၏ နာမည်က မာရီအန်း ဖြစ်ပြီး အသက် ၄၂ နှစ် နှစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း မြို့နင်းကျသော လူသွားလမ်း ခေါ်တွင် အမျိုးသမီး ၄ ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်၌ မြို့သူ မြို့သားများမှာ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေသော မသိရသော လူသတ်သမား တို့ ကြောက်လန့်နေကြရတော့သည်။

ရာဇဝတ်ကောင်ကို နာမည်ပေးကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်း သော နာမည်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ္တဇလူသတ်သမား ဂျက်ရစ်ပါဟူ၍ဖြစ်သည်။

သူ ဒေါက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု အချို့ကဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်သာ သူ ဓားကိုင်ကျွမ်းကျင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့က သူ့ကို ရွေးလူမျိုး အရူးတစ်ယောက်ဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကမူ သူ့ကို တော်ဝင် သိသားစုဝင်တစ်ယောက်ဟု ပြောကြသည်။

ထိုနောက်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စွာ လူသတ်မှုများရပ်တန့်သွား သည်။ ဂျက်ရစ်ပါ၏ နောက်ဆုံးသားကောင်ဖြစ်သော မာရီမှာ အားလုံးထဲ သွင် အရက်စက်ဆုံး အသတ်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ သူမ သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် ရူးသွပ်နေသော လူသတ်သမား၏ သွေးဆာမှုကို အဆုံး၌ ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့လေသလားဟု လူများက တွေးထင်ကြသည်။

စကော့တလန်ယာဒ်ဟု လူသိများသော လန်ဒန်ရဲဌာနချုပ်၌ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကြသော စုံထောက်များပင်လျှင် မတတ်နိုင်တော့ကြောင်း နေ့ခံရသည်။ ဂျက်ရစ်ပါ၏ လူသတ်မှုကို ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်ခဲ့ချေ။

သို့သော် ဂျက်ရစ်ပါ၏ ဒဏ္ဍာရီက ဆက်လက်ရှင်သန်နေရာ။

ကျွန်တော့်နာမည် ဝီလီပါ။ ၁၂ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထူးဆန်းသောအရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ အလွန် ပျင်းဖို့ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝါနာကလည်း သူ့ဘဝ ပျင်းဖို့ကောင်းသည် ဟု ထင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း စင်ဒီကလည်း ထိုကဲ့သို့ ထင်နေသည်။ ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့က ကျွန်တော် အသက်အရွယ် ရှိကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအတူသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားစရာ များ ဘာမှမတွေ့ကြုံရဘဲ သင်္ချိုင်းဆီသို့ သွားကြရပြီး ကျွန်တော်တို့ အုတ်ဂူ ပေါ်တွင် သူတို့ ဤကဲ့သို့ ရေးသားကြလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိကြသည်။

ပျင်းရိပြီး သေဆုံးသွားကြရသော ဝီလီ၊ ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့ လဲလျောင်းရာ အုတ်ဂူများ...

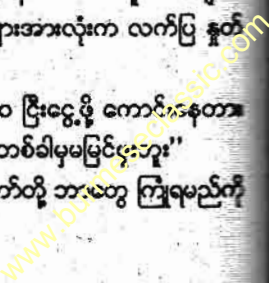
ကဲ... မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ အုတ်ဂူများကတော့ ပျင်းစရာကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအားလပ်ရက်တောင်မှ ပျင်းစရာကောင်းနေ သည်။

“တကယ့်တစ္ဆေကိုမြင်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး” ကျောင်း နောက်ဆုံးနေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းများအားလုံးက လက်ပြ နှုတ် ဆက်ကြသောအခါ စင်ဒီက မေးသည်။

ဝါနာက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။ “ငါတို့ဘဝ ငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းနေတာ ဒါလည်း အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။ ငါတို့ တစ္ဆေ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

အပြောကြီးတဲ့ ဝါနာပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ ကြုံရမည်ကို

သိရလျှင် ကောင်းမည်။

၎င်းတို့အားလုံးက အားလပ်ရက် ပထမညတွင် အစပြုလာသည်။ အဖေနှင့် အမေ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ ဝင်လာ သည့် ခဏ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

“ဝီလီ၊ အမေနဲ့ငါ ဩစတြေးလျကို အရေးတကြီး သွားရမယ်” အဖေက ကျွန်တော့်ခုတင်အခန်းတွင်ထိုင်ပြီး အလွန် အလေးအနက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဩစတြေးလျက အမေ့မိသားစုတွေက အမေ့ကို တွေ့ချင်နေကြ တယ်။ ငါတို့ ၃ ရက်ပဲ နေမှာပါ။ ဒီတော့ မင်း၊ အန်တီဂျက်ဇက်ဆီမှာနေဖို့ အတွက် ငါတို့ စီစဉ်ထားတယ်”

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာကြီး ပြိုကွဲသွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အမေတို့နဲ့အတူ မလိုက်ရတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။ “ကျွန်တော် ဘာမှဒုက္ခမပေးပါဘူး” အမေ့လက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “အန်တီဂျက်ဇက်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အတူနေရမှာလဲ။ သူမက ထူးဆန်းတယ်”

“သူ့မထူးဆန်းပါဘူး” အဖေက ပြုံးလျက်ပြောသည်။ “သူက ထူးခြားတာတစ်ခုပါပဲ”

“ပြီးတော့ သူက နံလည်နံတယ်” ကျွန်တော်က ညည်းတွား ပြောသည်။

“ဒါက လာမင်ဒါရေမွေးတွေကို အသုံးပြုထားလို့ပါ” အဖေက ချင်းပြသည်။ “အဲဒါက ရှေးလူကြီးတွေ တော်တော်များများကြိုက်တဲ့ ရေမွေး သို့”

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဩစတြေးလျကို မလိုက်ရတာလဲ” ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သည်။

“ငါတို့ မလိုက်နဲ့ပြောလို့ပေါ့” အဖေနှင့်အဖေက ပြိုင်တူပြောကြ သည်။

ထိုစကားကို သူတို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငြင်းခန်နေလို့ အလကားဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက အရေးကြီးသော ဖုန်းကို သူတို့ လက်ခံရရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နားထောင်မနေတော့ပါ။ တရားမမျှတပုံကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဩစတြေးလျကဲ့သို့ အေးမြသောနေရာကို သူတို့ အလည်အပတ် သွားကြစဉ် ကျွန်တော်ကတော့ အနံ့ဆိုးသော အန်တီနှင့် နေရတော့မည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ စပါယ်ရှယ်တစ်ခု စီစဉ်ထားတယ်” အမေက ပြောသည်။ “အန်တီ ဂျက်ဇက်ကလည်း သဘာတူတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်နေတာကြောင့် မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ထားနိုင်တယ် လို့ ပြောတယ်”

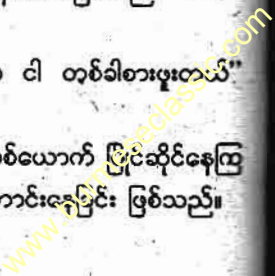
ဤသို့ဖြင့် ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပြောပြလိုက်သည်။ “မင်းတို့ ငါနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ကြပါ” ကျွန်တော်က သူတို့ကို တောင်းပန်သည်။ “နို့မဟုတ်ရင် တကယ်ကို ပျင်းဖို့ကောင်းလိမ့် မယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝါနာအိမ်တွင် ဆုံတွေ့ ကြသည်။ ဝါနာက အန်တီဂျက်ဇက်အိမ်ကို ကျွန်တော်နှင့် အတူလိုက်မည်ဟု ပြောသည်။ စင်ဒီကလည်း ထိုကဲ့သို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ခုံတန်း ပေါ်တွင် အာလူးကြော်ထိုင်စားပြီး တိရစ္ဆာန်များ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် စားသောက်ကြပုံအကြောင်း တီဗီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြသည်။

“ငါ့အာလူးကြော်ကို ကြည့်စမ်း” ဝါနာက ပြောသည်။ “ဒါဟာ ငါမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ”

“ဒီထက် ၃ ဆလောက်ကြီးတဲ့ဟာ ငါ တစ်ခါစားဖူးတယ်” စင်ဒီက သူ့ကို ပြောသည်။

သူတို့ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြိုင်ဆိုင်နေကြ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘဝက ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒရယ်တစ်ကောင်ကို စားသောက်နေသော ခြင်္သေ့၏ ရုပ်ပုံ နှုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ သတင်းကြေညာသူ၏ ရုပ်ပုံက တိဗီ ဖန်သားပြင်ပေါ်၌ ပြည့်သွားသည်။

“အစီအစဉ်ကို ဖြတ်ပြီး အထူးသတင်းတစ်ရပ် ကြေညာပါမယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင် လေထုထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သိပ္ပံပညာရှင်များက သတင်းပို့ထားပါတယ်”

“အို... ” ဝါနာက အော်သည်။ “ဂြိုဟ်သားတွေလား”

“ဂြိုဟ်သားတွေက ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်” စင်ဒီက မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ညည်းတွားသည်။ “ခြင်္သေ့ကို ပြန်ပြစမ်းပါ”

ဝါနာက သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ “မင်းရဲ့အန်တီဂျက်ဇင် ဘာကို ကြိုက်သလဲ”

“သူက နံဟောင်နေတဲ့ သူတော်စင်ပါ။ ပြီးတော့ အရမ်း ထူးဆန်း တယ်” ကျွန်တော်က အာလူးကြော်ကို ပလုပ်ပလောင်း ဝါးစားရင်း ပြောသည်။ “ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အိမ်က ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

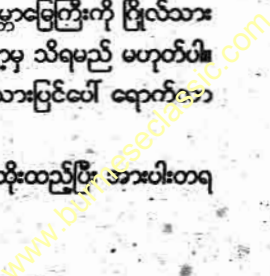
စင်ဒီမျက်လုံးများ လက်သွားသည်။ “အဲဒီအိမ်မှာ တစ္ဆေတွေ နဲ့သလား”

“ပြီးတော့ ဂြိုဟ်သားတွေကော ရှိသလား” ဝါနာက အော်ဟစ် သည်။

“ပြီးတော့ လူသေအလောင်းတွေကော ရှိသလား” စင်ဒီက အော်သည်။

သတင်းကြေညာချက် ပြီးသွားသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဂြိုဟ်သား တွေ တိုက်ခိုက်နေပြီလား။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ သိရမည် မဟုတ်ပါ။ ဒရယ်ကောင်ကို စားသောက်နေသော ခြင်္သေ့ ဖန်သားပြင်ပေါ် ရောက်လာ သည်။

ဝါနာက အာလူးကြော်များကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး အားပါးတရ ပြီးလျက် ခုံတန်းပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

၈၂ (၀) သင်္ကြန်

“အားလပ်ရက်ကို အချိန်ဖြုန်းဖို့ အရမ်းကောင်းသွားပြီဟေ့”
သူကအော်သည်။ “တစ္ဆေတွေ ထူးဆန်းတဲ့ဟာတွေ ပြည့်နေတဲ့ အိမ်မှာ
၃ ရက်နေရမယ်”

ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်မှာ အနံ့စူးတဲ့ အပျိုးသမီးကြီးလည်း ရှိနေတယ်။
ကျွန်တော် တုန်ယင်လျက် တွေးမိလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့က ကျောပိုးအိတ်များ သယ်လျက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ လာကြသည်။ အမေနှင့် အဖေတို့က ထစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ပြေးသွားလျက် ထုပ်ပိုးနေကြဆဲဖြစ်သည်။

ဝါနာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။
“တစ္ဆေတွေကို ဘယ်နှစ်ကောင် ငါတွေ့ရမလဲ မသိဘူး”

စင်ဒီက သူ့ကို နှာခေါင်းရှုပ်ပြသည်။ “ငါကြည့်ရသလောက်တော့ များမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသည်။ အဖေက ကားဖောင်းနေပြီး အမေက လက်ပတ်နာရီကို တကြည့်တည်း ကြည့်နေသည်။

နာရီဝက်ကြာသောအခါ တိုက်ကြီးများ ဖြိုထိုးနေသောနေရာ အသစ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီမြေတွေအားလုံးဟာ တစ်ချိန်က မင်းအဒေါ်ရဲ့မိသားစုတွေ ဝိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်” အမေက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြသည်။ “ဒါပေမဲ့ နှစ်တွေကြာလာတဲ့အခါ အဲဒါတွေကို နည်းနည်းချင်း ဖွဲ့ဖဲ ရောင်းချခဲ့တယ်”

“နင့်ရဲ့အဒေါ် အရမ်းချမ်းသာရမယ်” စင်ဒီက တီးတိုးပြောသည်။
ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့လမ်းကွေ့လိုက်လျှင် အန်တီဂျက်ဇင်၏ အိမ်ကို ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

၎င်းက လမ်းအဟောင်းတစ်ခု၏အဆုံးတွင် ရှိနေပြီး သိပ်သည်းမည်းမှောင်သော တောအုပ်တစ်ခုကို ကျောပေးထားသည်။

ဝါနာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီး စင်ဒီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကျွန်တော် တုန်ယင်သွားသည်။ ၎င်းက ကျွန်တော် နောက်ဆုံး
တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အချိန်ထက် ပိုပြီးအထီးကျန်နေပုံပေါ်သည်။

အိမ်နံရံက အစွန်းအကွက်များဖြင့် ဒိန်ချဉ်အရောင် ဖြစ်နေသည်။
ခေါင်မိုး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုက ပြိုကျနေသည်။ အောက်ထပ်မှ ပြတင်းပေါက်
များက ချုံပုတ်ကြီးများအောက်တွင် ကွယ်ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်များပေါ်တွင် ပန်းများ၊ နဂါးများနှင့် ဒေါင်းများ၏
ပလတ်စတာ အလှဆင်အရုပ်များ ရှိနေသည်။ ဒေါင်းအရုပ်များက ရာသီဥတု
တိုက်စားဒဏ်ကို ခံစားရသဖြင့် ကြက်များလို ဖြစ်နေသည်။

၎င်းက သရဲရှုပ်ရှင်ကားများတွင် သင် တွေ့မြင်ဖူးသော အိမ်မိုး
ဖြစ်သည်။

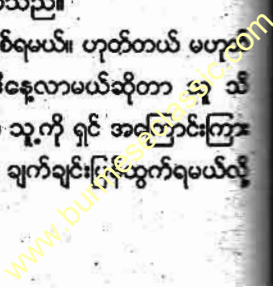
အမေက ကျွန်တော်တို့ကို ပေါင်းပင်များ ရှုပ်ထွေးနေသော ခြံထဲမှ
လမ်းအဟောင်းပေါ်သို့ ဦးဆောင်သွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး ခေါင်းလောင်းကို
တီးလိုက်သည်။ မည်သူမှ ဖြေကြားခြင်း မရှိချေ။

အမေက ခေါင်းလောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာတီးနေစဉ် အမေက
ကားထဲ၌ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်စပြုလာသည်။

“ကျွန်မတို့ ၅၅ မိနစ်အတွင်း လေဆိပ်ကို ရောက်ရမယ်။ နို့
မဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ လေယာဉ်မမီဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရှင်ပြောတော့ အန်တီ
ဂျက်ဇက် ကျွန်မတို့ကို စောင့်နေလိမ့်မယ်ဆို” သူမက မေးသည်။

“သူမ စောင့်နေမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့” အမေက ခေါင်းလောင်းကို
ပိုမိုပြင်းထန်စွာ တီးခတ်လျက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သူ မျှော်ပြီးအပြင်ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား” အမေက အော်သည်။ “ကျွန်မတို့ ဒီနေ့လာမယ်ဆိုတာ သူ သိ
သလား။ ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ရှင် အကြောင်းကြား
ပြီးပြီလား။ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်အမိ စီးရမှာမို့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ရမယ်လို့
ရှင် မပြောဘူးလား”

အဖေ သနားပါတယ်။ သူ တကယ့်ကို ချွေးများ ထွက်နေပြီး သူ၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက သူ လန့်ဖျပ်သောအခါ အမြဲတမ်း လှုပ်တတ် သည့် အခါတိုင်း မျက်ခမ်းလှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ် ဖြစ်နေသည်။

“အဆင်ပြေမှာပါ” သူက အမေကို ပြောသည်။ “သူ နည်းနည်း နားလေးနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“သူ နားထဲကို လာပင်ဒါရေမွှေးတွေ ထည့်လို့လား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ရလောက်ပြီ” အဖေက နောက်တစ်ကြိမ် ဆိုင်းလောင်းတီးရင်း ပြောသည်။

ဝါနာ၊ စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဘာဖြစ်မလဲဟု စဉ်းစားလျက် ကျောပိုးအိတ်များနှင့် စောင့်နေကြသည်။

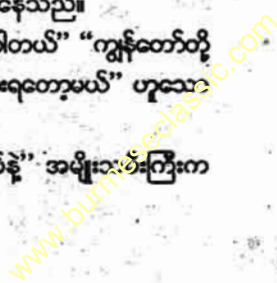
ကျွန်တော်တို့ကို ထိုနေရာ၌ ထားခဲ့ပြီး အဖေနှင့် အမေတို့ကား ဆောင်းထွက်သွားကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိသည်။ အိမ်က နေအချိန်တွင်တောင်မှ ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ညအချိန်တွင် ဆိုလျှင် တော့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ တံခါးပွင့်သွားပြီး အန်တီဂျက်ဇက်၏ မိတ်ဆွေမဆန် သော မျက်နှာက ထွက်ကြည့်သည်။

ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့က သူမကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေကြ သည်။ စင်ဒီ ထိတ်လန့်သဖြင့် မူးမေ့လဲကျသွားတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ဆင်မိသည်။ ဝါနာ၏မျက်လုံးများက မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ပြူးထွက်နေသည်။ ကြောက်လန့်နေသော ဖားတစ်ကောင်နှင့် သူ တူနေသည်။

အဖေက “ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” “ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်ငါးစီးဖို့ နောက်ကျနေပြီ” “ကျွန်တော်တို့ သွားရတော့မယ်” ဟူသော စကားများကို ပြောသည်။

“အင်း... ဒီလို အကျင့်မျိုးတော့ မလုပ်နဲ့” အမျိုးသမီးကြီးက အနီးဟောကပြောသည်။

အဖေက ကားဆီသို့ အမြန်ပြန်ပြေးသွားသည်။ အမေက လက်ပြဲ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ လမ်းပေါ် မောင်းချသွားကြသည်။

အန်တီဂျက်ဂေါက်သည် ကျွန်တော်၏ အခြားအဒေါ်များနှင့် လုံးဝ မတူချေ။ အခြားအဒေါ်များက သူတို့၏ တူ၊ တူမများကို ချစ်ကြပြီး အမြဲတမ်း အလိုလိုက်ကြသည်။ သို့သော် အန်တီဂျက်ဂေါက်ကမူ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။

သူမက တံခါးဝတွင် ရပ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဂြိုဟ်သားများ ကဲ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူမက ဘေးသို့ လမ်းဖယ်ပေးပြီး

အန်တီဂျက်ဂေါက်သည် ကျွန်တော်၏ အခြားအဒေါ်များနှင့် လုံးဝမတူချေ။

ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်လာရန် လက်ယပ်ပြလိုက်သည်။

မှောင်မည်း၍ ပုန်တက်နေသော အိမ်ဝင်ပေါက် ခန်းမထဲသို့ ကျွန်
တော်တို့ ဝင်လာကြသောအခါ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း၊ လှမ်းတိုင်း ကျွန်တော်တို့၏
နှလုံးခုန်သံက နားထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း မြည်နေသည်။

၁၁၇

အဖေနှင့် အမေတို့ လေဆိပ်ဆီသို့ ခရီးတစ်ဝက် ရောက်သောအခါ အဖေက ကားဘာရိတ်အုပ်ပြီး လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ” အမေက မေးသည်။

“တစ်ခုခု မှားနေပြီ” အဖေက စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ လေဆိပ်ကိုမရောက်ရင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲ” အဖေက လက်ပတ်နာရီကို ညွှန်ပြလျက်ပြောသည်။ “ကျွန်မတို့ လေယာဉ်လွတ် သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့... ” အဖေက ရုတ်တရက် သူမဘက်သို့ လှည့်ပြီး လက်ကိုင်ဘီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ “အဲဒါ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီဂျက်ဇက်ပေါ့”

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” အမေက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြင့် ပြောသည်။ “ရှင်ရဲ့အမျိုးအရင်းကို ရှင် မသိဘူးလား”

“ငါ သိတာပေါ့။ ပထမတော့ အဲဒါကို သူမလို့ပဲ ငါထင်မိတယ်” အမေက စကားစသည်။ “သူမက အမြဲတမ်းပဲ... အင်း... သူမ ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ သူမ ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွင်း သဘောကတော့ တကယ်ကို ကောင်းတယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” အမေက မေးသည်။

“နှစ်ချက်ရှိတယ်” အဖေက ရှင်းပြသည်။ “သူ ငါ့ကို ‘ပက် လို့ မခေါ်ဘူး။ သူ ငါ့ကိုခေါ်ရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲခေါ်တယ်။ ‘ဟဲလို၊ ပက် လို့ အဲဒီလိုမျိုး ခေါ်တယ်’”

အမေက သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “ကျွန်မတို့ အချိန်ပြုန်းနေတယ်”

“ပြီးတော့ လာပင်ဒါရေမွှေးကိုလည်း သူ့ အသုံးပြုမထားဘူး” အမေက ဆက်ပြောသည်။ “သူက လာပင်ဒါရေမွှေးအနံ့ အမြဲထွက်နေတာ”

“အင်း... သူ့ အဲဒါကို အသုံးပြုဖို့မေ့နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒါကို မကြိုက်တော့လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့” အမေက အဖေ့ ဆက်ကို ပုတ်လျက်ပြောသည်။

“ဒီမယ်၊ ရှင် တကယ်စိတ်ပူပင်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီလီနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အဆင်ပြေလားဆိုတာ မေးကြည့်ပေါ့”

အမေက ဟန်းဖုန်းကို လျှင်မြန်စွာ နံပါတ်များ နှိပ်လိုက်သည်။ ဆို့နောက် သူ့ မါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီနံပါတ်ကို ဖုန်းဖြတ်ထားတယ်လို့ ပြန်ကြားနေတယ်” အမေက အထေဝါဖြစ်လျက် ပြောသည်။

အမေက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ညက နှင် သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ လိုင်ကောင်းနေတာပဲဟာ”

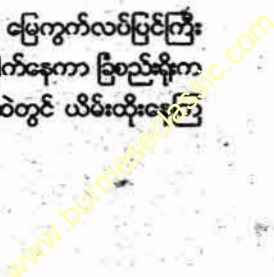
အမေက ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲကို ကြည့်ပြီး ကားကို ဂငယ် တွေ ကွေ့ချလိုက်သည်။

“ငါတို့ပြန်သွားမှပဲ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ငါတို့ လေယာဉ်မီနိုင်ပါသေး တယ်”

သို့သော် အဆုံး၌ အန်တီဂျက်ဇက်၏လမ်းထဲသို့ သူတို့ ဝင်လာ ကြသောအခါ အော်ဟစ်မိကြသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်အိမ် ရှိခဲ့သောနေရာတွင် မြေကွက်လပ်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းအပေါ်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါက်နေကာ ခြစည်းနိုက် နက်စီးနေပြီး ရှည်လျားသော မြက်ပင်များက လေထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေကြ

သည်။

MM 5

ဖလက်မင်ဟုခေါ်သော လူက အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းက ရှည်လျား၍ ချွန်နေပြီး သူ့နားရွက်များက ကြီးမားသည်။ ပိန်လိုသော သူ့လက်ချောင်းများက ပြတင်းပေါက် ကန့်လန့်ကာကို ကစားနေသည်။

“တန်ဖိုးရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ကလေးတွေကို ရှာဖွေဖို့ သူတို့ ပြန်လာကြပြီ”

ကျွန်တော့်မိဘများ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ပတ် လျှောက်သွားနေကြသည်ကို သူကြည့်ပြီး ရေခွတ်ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ရက်စက်သော အပြုံးကို ဆောင်နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ သူတို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ငါတို့ တခြားနယ်ထဲကို ဝင်လာပြီးသွားပြီ”

သူ့ဆေးတွင်ရပ်နေသော သတ္တုက သွေးများစွန်းထင်းနေသည် ရှေးဟောင်းပုံစံ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ပခုံးမှ တစ်ပိုင်းပြတ် အပေါ်ရုံ အဝတ်ထည်က တွဲကျနေသည်။ ၎င်းကလည်း သွေးများ ပေတူနေသည်။

“ငါတို့လှုပ်ရှားမှုကို ပိုပြီး စောစောလုပ်သင့်တယ်” သူက ခက်မာမာ ပြောသည်။ “အမျိုးသမီးကြီးကလေးတွေကို မခေါ်ခင် သူနဲ့ သူ့အိမ်ကို ငါတို့ စောစောစီးစီး ယူသင့်တယ်”

ဖလက်မင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ “ဒီနေရာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိ ငါ လုပ်တယ်။ မင်း အဲဒါကို မယေ့နဲ့” သူက မာန်မဲပြောသည်။ “အမျိုးသမီးကြီး အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်သူမှ သူ့ကို မတွေ့နိုင်တဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ”

အဖော် လူက ပြောသည်။ ရှည်လျားသောစားကို သူ ဆွဲထုတ်လိုက်သော အခါ ဝတ်ရုံအင်္ကျီက အသံမြည်သွားသည်။ စားသွားက သင်တုန်းစားထက် ဖိုဖိုထက်သည်။ “ကလေးတွေ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးခင် သူတို့ကို ငါ ရှင်းပစ် နှာပဲ”

ဖလက်မင်က ဒေါသဖြစ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ “မလုပ်နဲ့ဦး။ မလုပ်နဲ့ဦး” အပေါ်လူ၏ ပခုံးပေါ် သူ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။ “မင်းကို ငါ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပြောရမလဲ ဂျက်။ ပြဿနာတစ်ခုကို စားနဲ့ရှင်းကို မရဘူး”

ကလေးတွေ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးခင် သူတို့ကို ငါ ရှင်းပစ်မှာပဲ

၉၂ () သက်ဦးကျွမ်း

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ ပြန်လှည့်လာပြီး အောက်တွင် အထိတ်
တလန့်ဖြင့် ဈာများနေသော မိဘနှစ်ယောက်၏ မြင်ကွင်းကို သဘောကျ
နေသည်။

“ခန္ဓာကိုယ် လဲလှယ်မှု မနက်ဖြန်ညဖြစ်လိမ့်မယ်” သူက စဉ်းစား
ပြောသည်။ “အားလုံးစိစဉ်ထားပြီပြီ။ ဘာမှမမှားနိုင်ဘူး။ ဒီအတောအတွင်း
မှာ ဂျက်၊ ငါတို့ ပျော်ကြရအောင်”

သရဲရှုပ်ရှင်ကားများ ရိုက်ချင်လျှင် အန်တီဂျက်ဇက်၏အိမ်သို့ လာ
သင့်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ညှော်ခန်းဟု သူမခေါ်သည့်နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ကို သူမ ခေါ်လာ
သည်။ ၎င်းက ကျွန်တော်အတွက် လူသေခန်းနှင့် တူနေသည်။

နံရံပန်းများ ကွာကျနေသည်။ ထူထဲသော ဖုန်များက ရှေးဟောင်း
ခရီးသွားကများပေါ် ဖုံးအုပ်နေသည်။ ကျိုးပဲ့နေသော မီးပန်းဆိုင်တစ်ခုမှ
အလင်းရောင်ပိုက်များ ကျနေသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြည့်နေသည့်
ဒီဇိုပေါ်၌ လင်းယုန်အသေတစ်ကောင်က စောင့်ကြပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်
ဖွားကို ထူထဲသော ကန့်လန့်ကာများ ပိတ်ဆို့ထားသည်။

အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခြွင်းချက်အဖြစ် ရှေးဟောင်းနာရီ
ဆစ်လုံးမှ တချက်ချက် ပြည်သံသာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ နာရီ မျက်နှာပြင်
ခေါ်တွင် ဂျီး(ချော)များ ပေကျံနေပြီး နံပါတ်များအားလုံး ပျောက်ကွယ်နေသည်။
နာရီလက်တံတစ်ခုက ပျောက်နေသည်။ အခြားတစ်ခုက ထက်ပိုင်းကျိုးနေ
သည်။

တစ်ဖက်နံရံတွင် အန်တီဂျက်ဇက် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တတ်ပုံကြီး
ဆစ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူမ လှပသည်။ မျက်လုံးများက ခြွင်းချက်
ဖြစ်နေသည်။ အခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်လမ်းလျှောက်သောအခါ
မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်နေကြဟန်တူသည်။

ပြီးတော့ ပန်းအိုးလည်း ရှိသေးသည်။

၎င်းက ခရမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး မည်းနက်သော စန္ဒရားအဟောင်းကြီး၏
အိမ်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သည်။ အန်တီ

ဂျက်ဇော်က ကျွန်တော်စိတ်ကို ခန့်မှန်းမိနေသည်။

“ဟင့်အင်း ဝီလီ။ မင်း အဲဒါကို ထိလို့မရဘူး” သူမက ကျွန်တော်ကို သတိပေးသည်။ “မင်း ဘယ်တော့မှ အဲဒါကို မထိရဘူး။ ဒီပန်းအိုးက ငါ အထူးအမှတ်တရထားတဲ့ ပစ္စည်းပဲ”

ဝါနာက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပန်းအိုးကို ကြည့်နေသည်။ စင်ဒီက လူသေကောင်လို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

ပန်းအိုးပေါ်တွင် လူသေအလောင်းများ၏ ရုပ်ပုံများ ရှိနေသည်။ အလောင်းအားလုံးက ဝေဒနာကြောင့် တွန့်လိမ်လျက် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့အားလုံး လည်ပင်းများ အလုံးခံထားကြရသည်။

“အဲဒါ အရမ်းလှတယ်” စင်ဒီက ထိတ်လန့်စိတ်ကို မျိုချလျှင် လိမ်ညာပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့” အန်တီဂျက်ဇော်က မျက်လုံးများတောက်လောင်လျက် ပြောသည်။ “အဲဒါက အရမ်းဟောင်းပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဲဒါလို တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့ အထူးစပါယ်ရှယ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လန်ဒန်က ငါ့အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာပေါ့”

ဘယ်သူလုပ်ပေးသလဲဟု ကျွန်တော် မေးချင်နေသည်။ လူသေ သမား တံစ်ယောက်လား။

လည်ဖျိုတွင် သွေးထွက်နေသော လူသေအလောင်းများ ရှိပါသည်။ ခရမ်းရောင် ပန်းအိုးတစ်အိုးကို ပြုလုပ်ရလောက်အောင် မည်သို့ စိတ်ဖောက်နေသနည်း။

“အဲဒီအထဲ ပန်းတွေထည့်သလား” ဝါနာက ပန်းအိုးကို တောင်ခတ်ကြည့်လျက် မေးသည်။

ဂျက်ဇော်က သူ့ကို ရူးနေသလားဟု စိုက်ကြည့်သည်။ “ပန်းလား။ လှပတဲ့ ငါ့ ပန်းအိုးထဲကိုလား။ မထည့်ပါဘူး”

ထို့နောက်တွင် သူမက ကြောင်ကြီးကုတ်လက်ရေးဖြင့် ရေးသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းပေးသည်။ နှစ်

www.burmeseclassic.com

သူမထံမှ ထိုလက်ရေးဖြင့် ပွေးနေကတ်ပြားကို ကျွန်တော် ရနေသောကြောင့်
၎င်းက သူမလက်ရေးဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။

၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ဆီ သူမ ကမ်းပေးသောအခါ သူမလက်များ
မြှူဆွယ်နေပုံကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

သူမ၏ သွေးကြောများက တွန့်နေသော အရေပြားအောက်တွင်
ပိုက်ကလေးများ ပြေးနေသကဲ့သို့ ထောင်ထနေကြသည်။

စာရွက်က ဟောင်းခွမ်းပြီး အနံ့ထွက်နေသည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော်
အတိကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲ ထိတ်လန့်မှုများ ဖြစ်လာသည်။

စည်းကမ်းချက်များ

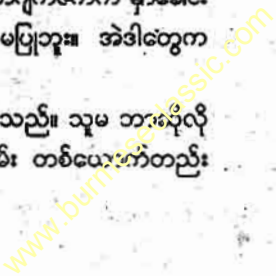
- ၁။ ငါ့အခန်းထဲကို မဝင်ပါနှင့်
- ၂။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အမြဲတမ်း ပိတ်ထားပါ။
- ၃။ ည ၁၁ နာရီကျော်လျှင် ဘာအသံကိုပဲ ကြားရကြားရ
မည်သူမှ အခန်းထဲမှ မထွက်ရ။ အရုဏ်တက်မှ အိပ်ခန်းတံခါးကို
ဖွင့်ပါ။
- ၄။ ဧည့်သည်များ လာခွင့်မပြု။
- ၅။ ငါ့အိမ်ထဲကို ချက်ပြီးပြီး မပြီးပြီး တာအစားအစာမှ ယူမလာရ။
“ထောင်ထဲမှာ နေရတာထက် ပိုဆိုးတယ်” ဝါနာက ညည်းတွား

ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မတို့ အောက်ဆင်းပြီး တီဗီကြည့်လို့
ဆယ် မဟုတ်လား” စင်ဒီက တောင်းပန်သည်။

“ငါ့အိမ်မှာ တီဗီကြည့်ခွင့် မပြုဘူး” အန်တီဂျက်ဇက်က နှာခေါင်း
နှစ်ပြောသည်။ “ရေဒီယိုလည်း နားထောင်ခွင့် မပြုဘူး။ အဲဒါတွေက
ထံတို့ကို အနှောင့်အယှက် သိပ်ပေးတယ်”

ငါတို့ကိုဆိုပါလား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ သူမ ဘားပိုလို
ဆာလဲ။ အန်တီဂျက်ဇက် ဤနေရာတွင် အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း
နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

၉၆ (၁) သုမက

သုမမှာ ယောက်ျားကလေး သူငယ်ချင်း ရှိကောင်းရှိလေမလား။
ဟင့်အင်း။ သုမက အသက်ကြီးနေပြီပဲဟာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
ပြောမိသည်။

“ဒါလေမဲ့ အန်တီ” ဝါနာက ကန့်ကွက်သည်။ “တီဗီလည်း မရှိ၊
ရေဒီယိုလည်း မရှိ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနေရမလဲ”

သုမက သူ့ကို ထူးဆန်းစွာပြုံးပြုံး ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းထဲမှ
ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“၆ နာရီကြာရင် မင်းတို့ကို ငါ ညစာကျွေးမယ်” သုမက ပြော
သည်။ “မင်းတို့ နောက်ကျရင် မနက်ဖြန်အထိ အစာမစားရတော့ဘူး”

ထို့နောက် မှောင်မည်းသော အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဦးတည်တက်သွား
သည်။ သစ်သားလှေကားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ကို သုမ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်ပြီး တုန်ယင်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမက ကမ္ဘာပျက်မည့် ခန်းမဖြစ်လျှင် လှေကားက
ပြန်လမ်းမရှိသော လှေကားဖြစ်လိမ့်မည်။

၈၈

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ အန်တီဂျက်ဇက်
က လှေကားထိပ်မှ ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒါ ငါ့အခန်းပဲ” သူမက ကျွန်တော်တို့ကို အေးစက်စွာ ပြော
သည်။ “မင်းတို့ အဲဒီအထဲကို ဘယ်တော့မှမဝင်ရဘူး။ အဲဒါ ငါနေတဲ့နေရာ။
အဲဒီအထဲမှာ ငါတန်ဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်”

၎င်းတို့က ဘာဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားချင်ပါ။ အရိုးခေါင်း
အခွံများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သူမတံခါးကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ ကြမ်းပြင်
က ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်အောက်တွင် တကြွံကြွံ မြည်နေသည်။ လူ
အရိုးများပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော့်လက်မှ မွေးညင်းကလေးများ ထောင်ထနေပြီး
ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။

နောက်ဆုံး၌ ခန်းမအဆုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။
အန်တီဂျက်ဇက်က တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်လျှင် သေးငယ်သော ခုတင်
နှစ်လုံး ရှိသည့် အခန်းကလေးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြသည်။
ပြတင်းပေါက်ကို သံတန်းများ ကာရံထားသည်။ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းများကို ဂျိုး(ချေး)တက်နေသော မှန်ကြားမှ ကျွန်တော်
တွေ့ရသည်။

“အန်တီ၊ ကျွန်မ ဘယ်မှာအိပ်ရမလဲ” စင်ဒီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
မေးသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်က ဘေးအခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ၎င်းက ပို၍

သေးငယ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မရှိချေ။ “မိန်းကလေးတွေ ဒီအခန်းကို အမြဲတမ်း ကြိုက်တယ်” သူမက လျှို့ဝှက်သောအပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ ကြိုက်... ကြိုက်... ကြိုက်သလား” စင်ဒီက ချည်နဲ့ သော အသံဖြင့်ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၅၀ က ဒီနေရာမှာ ကောင်မကလေးတစ်ယောက်ကို ငါ တည်ဆဲခိုင်းခဲ့တယ်” အန်တီဂျက်ဇက်က အထောက်အထားပြောပြသည်။ “အာရုံပျက်ပြားမယ့် မြင်ကွင်းတွေမရှိတော့ သူမ ကျောင်းစာတွေ အကုန်လုံး ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါ။ သို့သော် ကောင်မကလေး၏ အလောင်း ခုတင်အောက်တွင် ရှိနေမည်လားဟု တွေးမိသည်။

အခန်းထောင့်မှ အဝတ်ဗီရိုအဟောင်းကို အန်တီဂျက်ဇက်က ညွှန်ပြသည်။ “အဲဒီဗီရိုထဲမှာ မင်းတို့ကြည့်စရာ ဘာမှမရှိဘူး”

အို... ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ကောင်မကလေးရဲ့အလောင်း အဲဒီအထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်။

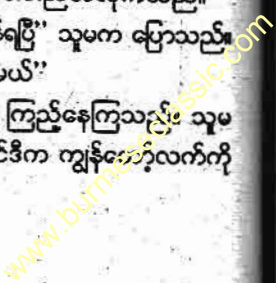
နောက်ဆုံး၌ အန်တီဂျက်ဇက်က ကျွန်တော်တို့အား ရေချိုးခန်းကို ပြသသည်။ ရေချိုးခန်းနံရံတွင် ညစ်ပတ်သော ကြွေပြားများ ကပ်ထားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အမည်းစက်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွတ်တိုက်ရှင်းလင်း ပစ်ရန် ကြိုးစားထားသည်။ အိမ်သာခွက်နှင့် လက်ဆေးခွက်က အခန်းထောင့် တွင် ရှိနေသည်။ နံရံမှ ရေပန်းတစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်။ ဟောင်းနွမ်းစွတ် သော တဘက်တစ်ထည်က တံခါးနောက်ရှိ ချိတ်မှ တွဲလောင်းကျနေသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်က သူမကိုယ်သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းတို့လိုအပ်တာတွေ အကုန်ရပြီ” သူမက ပြောသည်။

“၆ နာရီကျရင် မင်းတို့ကို ငါ အောက်မှာတွေ့မယ်”

သူမထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြသဖြင့် သူမ အခန်းတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စင်ဒီက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဝီလီ ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်” သူမက စကားစသည်။ “ငါ ဒီမှာ မနေဘူး။ ဟိုအခန်းထဲမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်နိုင်ဘူး”

“၃ ညတည်းပါ” ကျွန်တော်က သူမကို ဖျောင်းဖျရန် ကြိုးစား သည်။

“အဲဒီ ၃ ညက ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးညတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်” စင်ဒီက အော်ပြောသည်။

“ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်ကို နင် မြင်သလား” ဝါနာက ထပ်ချက် တုန်ယင်လျက် မေးသည်။ “သူတို့ လူတွေကို အဲဒီအထဲမှာသတ်ပြီး အလောင်းတွေကို ဆုတ်ဖြတ်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

စင်ဒီက သူ့လက်ကို ထုရိုက်သည်။

ဟန်းဖုန်းကို ကျွန်တော် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ “လေယာဉ်မထွက် ခင် အပေခွဲအမေကို ငါ ဖုန်းဆက်မယ်” ကျွန်တော်က ကတိပေးသည်။ “ငါ့မှာ မင်းတို့တည်းခိုနေနိုင်မယ့် တခြားခွေမျိုးတစ်ယောက် ရှိရမယ်”

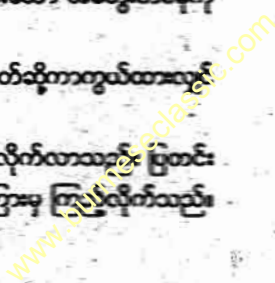
ကျွန်တော်ဟန်းဖုန်း မီးလင်းသွားပြီး အဖေ့ဆီသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သည်။ မှန်ပြင်ပေါ်တွင် ‘ဆက်သွယ်မှုမရှိ’ ဟု သတင်းပို့စာ ဖော်လာ သောအခါ ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိသည်။

ကျွန်လူများကလည်း သူတို့ဟန်းဖုန်းကို ဆက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သတင်းပို့စာသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းက မှုသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းများ အဘယ်ကြောင့် ဆက်သွယ်မှု မရှိကြ သနည်း။

ထို့နောက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့တစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေးမိသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ဖုန်းများကို တစ်စုံတစ်ရာ ပိတ်ဆို့ကာတွယ်ထားလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

စင်ဒီက ကျွန်တော်တို့အခန်းဆီသို့ ပြန်လိုက်လာသော ဖြစ်တင်း ပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး သံတန်းများကြားမှ ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်က အလွန်အိုမင်းလှပြီး သစ်ကိုင်းများက ပိုများ တက်နေသည်။ သစ်ရွက်များ ထူထပ်နေသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ တိုက်ခန်း အိမ်များကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရချေ။

“ထူးဆန်းတယ်” ဝါနာ၏ အသံက တုန်ယင်နေသည်။ “ငါတို့ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် အဖြတ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တစ်နေရာရာကို ရောက်နေသလိုပဲ”

“ဒါက အိမ်ပါ” စင်ဒီက ညည်းတွားပြောသည်။ “အိမ်က အိုမင်း ပျက်စီးနေပြီး သေမင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေသလိုပဲ”

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် စောစောက သတိထားသင့်သည့် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သည်။

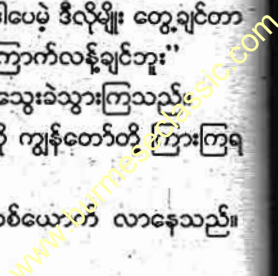
အန်တီဂျက်ဇက်တွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ လာဗင်ဒါရေမွှေးနံ့များ မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်း များကို ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါ။ သူတို့ ကြောက်နေကြလေပြီ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို အန်တီဂျက်ဇက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး အိမ်က ထွက်ပြေးသွားကြမည်ကို ကျွန်တော် မလိုချင်ပါ။

ထိုအစား သူတို့ကို ကျွန်တော် စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်လုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ “ဟေ့... ငါတို့ဘဝတွေ ပျင်းရိစရာကောင်းတဲ့အကြောင်း မင်းတို့ ညည်းတွားနေကြတယ် မဟုတ်လား” ကျွန်တော်က သူတို့ကို သတိပေးသည်။ “ပြီးတော့ စင်ဒီ၊ နင် တစ္ဆေတွေ တွေ့မြင်ချင်တယ်လို့ မပြောဘူးလား”

စင်ဒီက ခြေထောက်ဆောင့်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝီလီ၊ ငါသေလောက်အောင် မကြောက်လန့်ချင်ဘူး”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွေးခဲသွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှ ကြမ်းခင်းမြည်သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရ သည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာနေသည်။

ထူးဆန်းသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေသော တစ်စုံ တစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

၎င်းက အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်ပြီး တစ်ခုတည်းသော
စာသားကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဆိုနေသည်။

“အဆိုးဆုံး လူသတ်မယ်

အဆိုးဆုံး လူသတ်မယ်”

၍

“မြန်မြန်လုပ်” စင်ဒီက အော်သည်။ “တံခါးပိတ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်” ဝါနာက အတိုက်အခံ ပြောသည်။ “ငါတို့ ၃ ယောက်တောင် ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ကာကွယ်နိုင်မှာပါ”

အခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားပြီး မှောင်နေသော အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲသို့ ချောင်းကြည့်ကြသည်။

လူတစ်ယောက် သူတို့ဆီ အသာအယာလာနေသည်။

အင်း... သူ အသာအယာလာနေပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော် ၎င်းက လမ်းလျှောက်ပုံတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခြေများ လျှောက်လာနေပြီး သူ လမ်းလျှောက်နေစဉ် သူ့ဦးခေါင်းက နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

ထူးဆန်းသော အနက်ရောင်အဝတ်အစား အကောင်းများကို သူ ဝတ်ထားသည်။ သရဲရုပ်ရှင်ကားများထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော အဝတ်အစား မျိုး ဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော တစ်ပိုင်းပြတ်ဝတ်ရုံက သူ့ပခုံးပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ၎င်းကို ဖောက်ထွင်းတွေ့မြင်ရလှမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် သူ မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားသည်။ သူ သိချင်းဆိုရပ်သွားပြီး သူ့လက်က ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလန့်တကြား ရေရွတ်မိကြသည်။ သို့သော် သူက ရယ်လိုသာနေသည်။

“ခု မင်းတို့ အတိုးကြီးကျက်ကို မကြောက်ကြဘူး မဟုတ်လား” သူက မေးသည်။

အဘိုးအိုကို ကျွန်တော် ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီထဲတွင် ဘာကိုင်ထားသလဲဟု တွေးနေမိသည်။ ကြောက်ရွံ့နေသည့်အသံ မဖြစ်စေရန် ကျွန်တော်အားတင်းလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ငါကလည်း မင်းကို အဲဒီလို မေးရလိမ့်မယ်” သူက ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများက မွဲရွဲနေသော အပြုံးကို ဆောင်သွားသည်။ “ငါ ဒီမှာ ရှိနေရမယ့် ဥစ္စာ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲ”

“အန်တီဂျက်ဇက်က ကျွန်တော့်အဖော်ပါ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာတည်းနေကြတယ်”

ထိုလူ့အပြုံးက ပါးစပ်ပေါ်တွင် ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးကမူ ကျဉ်းမြောင်းပြီး ရန်လိုလာနေသည်။

“ငါ့နာမည် ဂျက်ပဲ” သူက ပြောသည်။ “ငါက လက်လုပ်လက်စား တစ်ယောက်ပါ။ အိမ်ထဲ၊ အိမ်ပြင် အလုပ်တွေအားလုံး ငါ လုပ်တယ်။ တချို့အလုပ်တွေကတော့ တော်တော်ကို ထူးခြားတယ်” သူက ရယ်မောပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အရင်က တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး” ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောသည်။

“ဒါက ငါ လူသစ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွ” ဂျက်က အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်လာရင်း ရှင်းပြသည်။ “ဒါက အိမ်အိုကြီးတစ်အိမ်ပဲ။ ပြင်ဆင်စရာတွေ အတော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူမ ငါ့ကို ခေါ်ထားတာပေါ့” သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့ ကျောပိုးအိတ်များပေါ် ရောက်သွားသည်။ “မင်းတို့ ယူလာတဲ့ ဝန်စည်အိတ်တွေက ဒါ အကုန်ပဲလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အိတ်များကို သူ စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

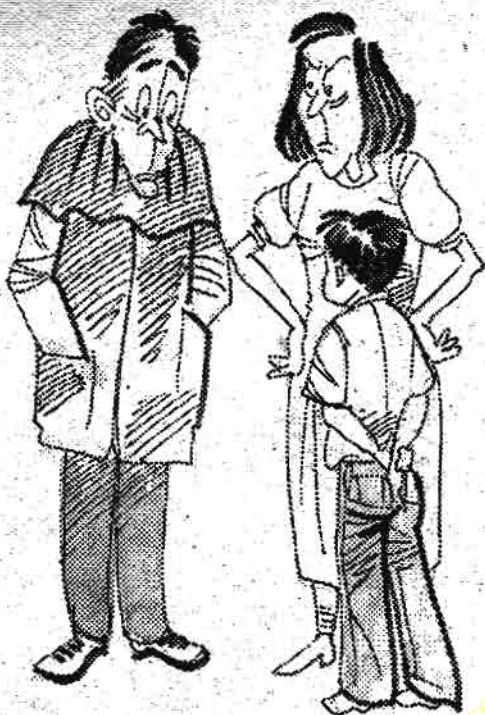
“သူမ မင်းကို ကောင်းမွန်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ပေးသား” သူက ပြုံးလျက် ပြောသည်။ “ခွဲကြီးချတဲ့ သစ်ပင်ကလည်း မြင်ကွင်းကောင်းတယ်”

၁၀၄ (၁) သက်ဦးကျွမ်း

သူ့စကားကြောင့် ဝါနာ ဆို့နှင့်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ “ခင်ဗျား အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲကြိုးချသေခဲ့တာ မြင်ဖူး ခဲ့ကြလို့ပေါ့” ဂုဏ်က ရယ်သွင်းသွေးလျက် ပြောသည်။ “ငါ ကြားခဲ့ဖူးတာ နှစ်တွေ အတော်ကြာပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ” စင်ဒီက သိချင်နေသည်။

အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲကြိုးချသေခဲ့တာ မြင်ဖူးခဲ့ကြလို့ပေါ့။

ဂျက်က ပံ့ခုံးတွန့်လိုက်သည်။ သူ့လက်က ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးနှိုက်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ “တချို့ကပြောတော့ အသည်းကွဲလို တဲ့။ မင်းအဒေါ်က ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းချောတယ်။ အဲဒီအခါနဲ့တုန်းက သူမ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

ခန်းမထဲမှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားသောအခါ ကျယ်လောင်သော တကြွကြွမြည်သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရသည်။

“ဂျက်၊ စကားပြောနေတာ မင်းလား” အန်တီဂျက်ဂေ့က လှမ်း မေးသည်။

ဂျက်က မထီမဲ့မြင်ဟန် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ “ငါ တစ်မိနစ်တောင် မကြာပါဘူး” သူက အော်သည်။ “မင်းရဲ့ ဧည့်သည်ကလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေ ဇွဲနေတာပါ”

“နင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ပါ” အန်တီဂျက်ဂေ့က သူ့ကို ပြောပြီး တံခါးကို ဒိုင်းခနဲပိတ်လိုက်သည်။

“သူမ အဲဒီလို အမြဲတမ်းပိတ်ဆိုးနေသလား” ဝါနာက မေးသည်။

“ပိုပြီးလို့တောင် ဆိုးသေးတယ်” ဂျက်က ခေါင်းတစ်ဖက် ငဲ့စောင်း ပြီး မျက်စိပစ်ပြလျက် ပြောသည်။ “အသက်ကြီးလာတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းလာတယ်”

“သူမ ဒီလောက်လျှို့ဝှက်ထားရအောင် သူမရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ” စင်ဒီက တီးတိုးပြောသည်။

“မင်း မသိပါဘူး” ဂျက်က ပြောသည်။ “တကယ်တော့ လုံးဝကို ဘာမှ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီနေရာကို လူတွေ လာကြတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ “ဘာလူတွေလဲ” ကျွန် တော်က မေးသည်။ “သူတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲ”

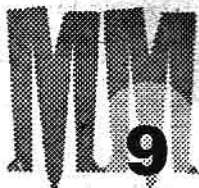
ဂျက်ဟုခေါ်သော လူက ညင်သာစွာရယ်မောလိုက်သည်။ “ညီ မညာနှင့် ဆိုးဝါးစွာ မည်းနေသောသွားများကို ကျွန်တော် လှစ်ခင် မတူမြင် လိုက်ရသည်။ “ဘယ်ကလဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က

၁၀၆ (၁) သာဓကဗျာ

သေနေတဲ့ လူတွေလေး။ ဒီတော့ ဒီနေရာဟာ သူတို့ ရိုသေသမှု ပြု
သွားရတဲ့နေရာပေါ့။

၎င်းနောက် သူက ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်လှုပ်လျက် ခြေများ ထောက်
ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တံခါးပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်ကြသည်။

၁၁၇

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်မိကြသည်။
လက်လုပ်လက်စားလူ့ ဂျက်ပဲ ရှူးနေသလား။ အန်တီဂျက်ဇက်ပဲ ရှူးနေသလား။
သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ရှူးနေကြသလား။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ရမည်ကို သိသည်။ မြန်မြန်ကို ထွက်ရ
မည်။

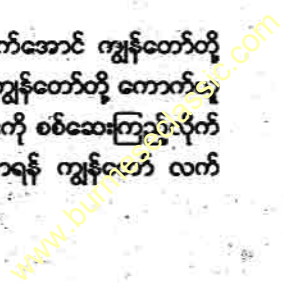
လက်ပတ်နာရီကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နာရီများ
ရပ်နေကြသည်။

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ မင်းတို့ သိတယ် မဟုတ်လား”
ငါ့နာ တုန်ယင်သွားသည်။ “တစ္ဆေတွေ ဒီမှာရှိတယ်။ တစ္ဆေတွေလာရင်
နာရီတွေ အမြဲတမ်း ရပ်တယ်”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့” စင်ဒီက နောက်တစ်ကြိမ်ထိုးနှက်ရန် ချိန်ရွယ်
လိုက်သည်။ သူမက လက်ပတ်နာရီကိုခေါက်ပြီး လက်တံသွားရန် ကြိုးစား
သည်။ “ညစာစားဖို့အချိန်ကို ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိရမလဲ”

“ငါတို့ အဲဒီလောက် အကြာကြီးမနေဘူး” ကျွန်တော်က သူမကို
ပြောသည်။ “ငါ အစီအစဉ်တစ်ခု ရပြီ။ ဂျက်ထွက်သွားပြီး အန်တီဂျက်ဇက်
အခန်းထဲ ဝင်သွားတဲ့အခါ စောင့်ကြရအောင်။ ပြီးရင် ငါတို့ အောက်ထပ်ကို
ဆင်းသွားပြီး ဒီနေရာက ထွက်သွားကြမယ်”

နာရီများစွာကြာသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့
စောင့်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျောပိုးအိတ်များကို ကျွန်တော်တို့ ကောက်ယူ
ကြသည်။ တံခါးကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်
သည်။ မည်သူမှမရှိပါ။ ကျန်လူများကို လိုက်လာရန် ကျွန်တော် လက်

တွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ခန်းမထဲကို ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသည်။ ကြမ်းခင်းပျဉ် တစ်ချပ်က ကြိုခနဲ မြည်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ နံရံတွင် ကပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ သို့သော် အန်တီဂျက်ဇက် ထွက်ပေါ် မလာပါ။ အိမ်က သုသာန်တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်သွားကြပြီး လှေကားပေါ်သို့ တိုးသွားကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသက်မရှူရဲကြဘဲ အလျင်အမြန် ဆင်းလာကြသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော်တို့ မယုံကြည်နိုင်ကြချေ။

ကျွန်တော်တို့သွေးများ အေးခဲ့သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ ကြုံဖူးသမျှတွင် အဆိုးဝါးဆုံးသော ကြောက်လန့်မှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်များ တုန်ခါသွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးရှိခဲ့သော နေရာတွင် ယခုအုတ်နံရံ ဖြစ်နေသည်။

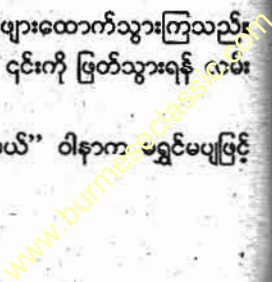
“မဖြစ်နိုင်ဘူး” စင်ဒီက မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များစို့လျက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“တံခါး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ” ဝါနာက နဖူးတွင် ချွေးဆီများ ထွက်လျက် သိချင်နေသည်။

“တံခါး အဲဒီအနား တစ်နေရာရာမှာ ရှိရမယ်” ကျွန်တော်က မျက်တောင်ခတ်လျက် ပြောသည်။ “အိမ်တိုင်းမှာ အိမ်ရှေ့တံခါး ရှိရမယ့် ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုနီးကပ်စွာ ခြေဖျားထောက်သွားကြသည်။ သို့သော် အုတ်နံရံက အလုံပိတ်ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းကို ဖြတ်သွားရန် ကမ်း ပေါက် မရှိပါ။

“ဒီနံရံက ဂျက်လုပ်သွားတာ ဖြစ်မယ်” ဝါနာက မရွှင်မပျဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

ထို့နောက် စင်ဒီပန်းကို လက်တစ်ဖက်က တို့လိုက်သောအခါ
သူမ ထအော်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြလျှင် အန်တီဂျက်ဖက်
၏ အောင်မြင်ဝင့်ကြားနေသော မျက်နှာကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

“မင်းတို့ ထွက်သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” သူမက ညင်ညင်သာသာ မေးသည်။ “မင်းတို့အတွက် ငါ ညစာ ကောင်းကောင်း ချက်ပြီးသွားပြီ”

ညစာက မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ အန်တီဂျက်ဇက် ထမင်းစားခန်းဟု သူမ ခေါ်သည်။ မည်းမှောင်နံ့ဟောင်နေသော လိုဏ်းထဲတွင် ညစာတည့်ခင်းကျွေးသည်။ အခန်းနံရံပုံ နံရံကပ်စက္ကူများက အရိုးစူးအရေခွံများ ကွာကျသကဲ့သို့ ကွာကျနေကြသည်။ ညစာစားပွဲက ဆိုးဝါးလှစွာ စွန်းထင်းနေသည်။ ၎င်းတို့က သွေးများနှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

အစားအသောက်များနှင့် ပတ်သက်၍မူ ၎င်းတို့က သူမ တစ်ခါမှ မချက်ပြုတ်ခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ အရသာ ဆိုးဝါးလှသည်။ အသားများက အပူငွေ့ထားသော ကတ်ထုစက္ကူများနှင့်တူပြီး ခေါက်ဆွဲများက သားရေကြိုးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အသီးအရွက်များကိုလည်း အခွံနှာမထားချေ။

ကျွန်တော်တို့အခန်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားကြသည်။ သူမက လှေကားခြေရင်းမှ ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ကာမကင်းစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ “စည်းကမ်းချက်တွေကို မမေ့ကြနဲ့” သူမက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဂျက်ဇက်” ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။ စကြိုလမ်းအဆုံဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်။ ဘင်ဒီက သူမအခန်းထဲကို ကြည့်ပြီး တုန်ယင်သွားသည်။ “ငါ အဲဒီအထဲမှာ မအိပ်နိုင်ဘူး” သူမက ထိတ်လန့်သော ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“နင် ငါတို့ရဲ့ ခုတင်တစ်လုံးကို ယူပါလား” ကျွန်တော်က အကြံပြုသည်။ “ဝါနာနဲ့ငါ ခုတင်တစ်လုံးထဲမှာ အတူတူ အိပ်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူမက ကျွန်တော်တို့၏ ခုတင်တစ်လုံးကို ယူလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ ညဝတ်အင်္ကျီ မဝတ်ကြပါ။ အခန်းက အေးစက်လာနေသည်။ အန်တီဂျက်ဇက်က ခုတင်တစ်လုံးအတွက် ပါးလွှာသော စောင်တစ်ထည်သာ ပေးထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ မသက်မသာဖြင့် အိပ်ကြရသည်။ ဝါနာ ဂျူးမိနပ်များ ချွတ်ထားပြီး အနံ့ ဆိုးဝါးလှသဖြင့် ကျွန်တော်အတွက် ပို၍ပင် ဆိုးဝါးနေသည်။ သူ့ခြေထောက်များက တစ်ပတ်လောက် မသိမ်းဘဲထားသော အမှိုက်ပုံကဲ့သို့ နံ့စော်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ နိုးသွားကြပြန်သည်။

“နင်တို့ ကြားသလား” စင်ဒီက တီးတိုးပြောသည်။

ခပ်အုပ်အုပ် ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ထူးဆန်းသော ရိုက်ခတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အလောင်းတစ်လောင်းကို လှေကားကနေ ဆွဲချလာတာနဲ့ တူတယ်” ဝါနာက ထင်မြင်ချက် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်သဖြင့် ကြက်သီးထသွားသည်။

စင်ဒီက ခုနစ်ထပ်ပြီး တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ “ငါ ဒီအိမ်မှာ တစ်မိနစ်တောင် မနေတော့ဘူး” သူမက အော်ပြောသည်။ “ထွက်လမ်း ရှိရမယ်”

“ဟင့်အင်း” ဝါနာက ပြောသည်။ “စည်းကမ်းတွေကို မှတ်မိသလား”

စင်ဒီက လှည့်လိုက်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုပေါ် လက်ရောင်းသွားသည်။ “ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ဝီလီ။ သူမက နင့်အဖေပဲ။ ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်ဖို့အတွက် နင် တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။

ထို့နောက်တွင် အူသံတစ်သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။

စိတ်ဆင်းခဲ့နေသော ခွေးတစ်ကောင် လဆီသို့ လှမ်းခေါ်နေသကဲ့သို့ အသံ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

စင်ဒီက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကြိုးစားလှည့်သည်။ သို့သော် ၎င်းက သူမလက်ထဲတွင် ကျိုးထွက်သွားသည်။

“နင် လုပ်လိုက်တာကို ကြည့်စမ်း” ဝါနာက စွပ်စွဲသည်။ “အခု ငါတို့ အပြင်ထွက်လို့မရတော့ဘူး။ မနက်စာစားဖို့တောင် မထွက်နိုင်တော့ဘူး”

စင်ဒီက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးပြီး သံတန်းများကို ကြိုးစား လှုပ်ရမ်းသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားပြီး ခေါင်းအုံးကို သူမ ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ သူမ ငိုရှိုက်နေသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရ သည်။

သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာကြက်မှ တစ်ခုတည်းသော မီးသီးက တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်ပြီး မှိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အော်ဟစ်ကြ သည်။ ယခု အခန်းထဲတွင် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝေကျရောက်နေသော အလင်းရောင်မှုန်မှုန်သာ ရှိတော့သည်။

အမှောင်ထဲတွင် စင်ဒီ တုန်ယင်သွားသည်။ “ငါ့ဘဝ ပျင်းရိစရာ ကောင်းတယ်လို့ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး”

ဝါနာက သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကဲ့သို့ လှုပ်ခါနေသည်။ “ပျင်းရိစရာ ကောင်းတဲ့ဘဝကိုပဲ ငါ ကြိုက်တယ်။ ပျင်းရိရတာပဲ ကောင်းတယ်”

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ အိပ်ပျော်သွားကြပြန်သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာခင်၌...

တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာက နှိုးလိုက်သည်။ အသံ တစ်သံဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ မှောင်မည်းနေသောအခန်းထဲကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ တံခါးက ပိတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်စုံ တစ်ရာက ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်ကို ပိတ်ဆို့နေသည်။ ၎င်းက သဏ္ဍာန်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

၎င်းက လှုပ်ရှားသွားသောအခါ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့် ထူးဆန်း သော ရှေးဟောင်းဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရ သည်။ လရောင်မှိန်မှိန်က သူ့မျက်နှာပေါ် ကျနေသည်။ အဖျားနှစ်ဖက်၌ ကော့နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

ဝါနာကို ကျွန်တော် တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။

“ထစမ်း မြန်မြန်။ လူရှိနေတယ်”

စင်ဒီ ကျွန်တော့်အသံကို ကြားသွားရမည်။ အိပ်ရာထဲတွင် သူမ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကပ်ပြသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့” သူက အသံထုတ်ကြီးဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းတို့က သံသယရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဝါနာက နဖူးတွန့်လိုက်သည်။ “သံသယရှိသူတွေလား”

စင်ဒီက လူစိမ်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ “ရှင်က ရဲသားကြီးလား” သူမက လွတ်ခနဲမေးသည်။

ထိုလူက ကျွန်တော်တို့ ခုတင်ကြားသို့ ထိုင်ခုံတင်လုံးကို ဆွဲယူ ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်။ စကော့တလန်ယာဒ်က အင်စပက်တာချုပ် အဘာလင်ဝဲ” သူက ဦးထုပ်ကို ဒူးခေါင်းတစ်ဖက်ပေါ်တင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ “ဒီနေရာမှာ သူ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဖူး”

“စကော့တလန်ယာဒ်ကလား” စင်ဒီက သံယောင်လိုက်သည်။ “အဲဒါဘာလဲ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး ရဲဌာနချုပ်ကိုပင် မကြားဖူးဘူးလား” အင်စပက်တာချုပ်က ရယ်မောလျက် ပြောသည်။ “အဲဒါက လန်ဒန်မှာ ရှိတာပေါ့။ အင်း... အဲဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါရုံးကို ပြန်မရောက်တာ နှစ်တစ်ရာလောက်ရှိပြီ”

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ “ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ခင်ဗျား အသက်မရှည်တော့ဘူးလား”

“ငါ အသက်မရှည်တော့ဘူးပေါ့” ထိုလူက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒါ အမှုလိုက်နေတုန်းပဲ”

“ဘာအမှုလဲ” ဝါနာက သူ့ကိုမေးသည်။

“ဂျက်ရစ်ပါ အမှုပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး လူသတ်မှုပေါ့” အင်စပက်တာချုပ် အဘာလင်တစ္ဆေက ပြန်ပြောသည်။ “ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ငါတွေ့ပြီလို့ ထင်တယ်”

“ဂျက်လား” ကျွန်တော်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါက လက်လုပ်လက်စားလူရဲ့ နာမည်ပဲ”

အင်စပက်တာချုပ်က နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ဖြင့်သပ်သည်။

“အင်း... ဒါက မင်းတို့ကို သူပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ့်ပါ။ သူက ဂျက်ရစ်ပါပဲ။ ၁၈၈၈ ခုနှစ်က လန်ဒန်မှာ လည်ပင်းတွေ လိုက်လုံးခဲ့တဲ့ သွေးအေးတဲ့ လူသတ်သမားပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ငါ ဖြေရာခံလို့ရပြီ။ ဒီအိမ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဂျက်ရစ်ပါလည်း သေပြီမဟုတ်လား” စင်ဒီက မေးသည်။

“သဘာဝအတိုင်းပေါ့” အဘာလင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ တရားခွင်ဆီ ခေါ်နိုင်သေးတယ်”

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ “ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေနေရင် သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းနိုင်မှာလဲ”

ငါတို့ အမှုစီရင်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းပေးကြမယ်။ ဒီတော့ သူ နှစ်ကြိမ်သေရမှာပေါ့။

“ဝိညာဉ်အိုတွေ ငါ့ကို လာကူညီကြလိမ့်မယ်” အင်စပက်တာ ချုပ်က ပြုံးလျက် ပြောသည်။ “ငါတို့ အမှုစီရင်ပြီး သူ့ကို ကြိုးပေးကြမယ်။ ဒီတော့ သူ နှစ်ကြိမ်သေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီကိုရောက်နေတာ ဂျက်ကို မင်းတို့ အသိမပေးဖို့ အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ သရဲရန်သူဟောင်းကြီး အင်စပက်တာချုပ်အဘာလင် သူ့အနားရောက်လာပြီလို့ သူ့ထင်ရင် ထွက်ပြေး လိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် သူ့ကို ငါ ဖမ်းမိဖို့ အစကနေ ပြန်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကို ကျွန်တော်တို့ အတူ မက်နေကြသလားဟု ထင်မှတ်လျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြသည်။ “အိုကေ” ထိုလူ ထွက်သွားမည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်” အင်စပက်တာချုပ်က မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဦးထုပ် ဆောင်းလိုက်သည်။ “မင်းတို့ကို ငါ့နောက်မှ စကားပြောမယ်”

ရုတ်တရက် သူ ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အမှောင်ထဲတွင် ပူးကပ်ထိုင်နေကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာရောက်၍ ဘာဖြစ်တော့မည်လဲဟု တွေးနေမိကြသည်။

တံခါးပေါ် ကျယ်လောင်စွာ ထုရှိက်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ နိုးသွားကြပြန်သည်။ ဂျက်၏အသံက အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှ ဟိန်းထွက်နေ သည်။

“မနက်စာ လာစားကြဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ဝါနာက နံဟောင်နေသော သူ့ ရှူးဖိနပ်ကို လှမ်းယူလိုက် သည်။ “ဂျက်ဟာ တကယ်ကို ဂျက်ရစ်ပါဖြစ်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား” သူက တီးတိုးပြောသည်။

တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့သွားလျှင် တံခါးလက်ကိုင်ဘု ပြန် ရောက်နေပြီး ကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ၎င်းကို အသာကလေးလှည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျက် မရှိ တော့ချေ။ အန်တီဂျက်ဇက်ကိုလည်း မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ရပေ။

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားကြသည်။ အခန်းက ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ပင် မည်းမှောင်ပြီး ပူလောင်နေသည်။ အစားအစာ ပန်းကန်များကို ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ဂျက် ချထားသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ” စင်ဒီက သူမရှေ့၌ ချထားသော အပြွအခဲများကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လျက် မေးသည်။

“ငါကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာလေ” ဂျက်က ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒါ ဦးနှောက်တွေပေါ့”

သူမက အော်ဟစ်ပြီး ထိုင်ခုံထဲ၌ နောက်ခုန်ခုန်ဟု လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဦးနှောက်တွေလေ။ ငါ့အကြိုက်တွေပေါ့” ဂျက်က ပြုံးလျက် ပြောသည်။ “အပြုရောင်အချဉ်ရေနဲ့ စပ်ထားတဲ့ သိုးဦးနှောက်တွေပေါ့။ ငင်းတို့ သဘောကျစားကြ”

ဖန်းကန်ထဲမှ ဖြူဖြူအပုံကြီးကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိသည်။ “ဒီအစား ပေါင်မုန့်မီးကင်ပဲ ကျွန်တော် စားပါရစေလား” ကျွန်တော် ဖျိုအန်ချင်မိလျက် တောင်းပန်သည်။

ဂျက်၏ ရွဲ့စောင်းစောင်း အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ “ငါ အစားအစာတွေကို မစားတဲ့လူတွေ လည်ပင်းအလှီးခံရတယ်” သူက ကျိတ်ပြောသည်။ “သူတို့ လည်ပင်းတွေကို လှီးပြီးတဲ့အခါ အစားအစာတွေကို အဲဒီအပေါက်ထဲကနေ ငါ ထိုးထည့်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ စားကြရတယ်။ တခြားလမ်း မရှိဘူး” သူက ခြိမ်းခြောက်နေသော ရယ်မောသံဖြင့် ပြောပြီး ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် မီးဖိုခန်းဆီသို့ ခြေဖျားထောက် ပြန်သွားသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးပုံပေါ်နေသော ရှည်လျားသည့် စားတစ်ချောင်းတွင် သီထားသော ပေါင်မုန့်မီးကင် အချဉ်မြှောက်မြားစွာဖြင့် သူ ပြန်လာသည်။ စားသွားကို လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် သူ ပွတ်ချသည်။ ထက်နေသော စားသွားက သူ့အရေပြားကို ဖြတ်ရှုလိုက်သည်။ သို့သော် သွေးထွက်လာခြင်း မရှိချေ။ ထစ်စက်မှုကို မထွက်ချေ။ သင်္ချိုင်းမှ ကျောက်ခဲများကဲ့သို့ မာကျော အေးစက်နေသော ပေါင်မုန့်မီးကင်များက စားပွဲပေါ် တတောက်တောက်ဖြင့် ကျကုန်သည်။

“စားကြစမ်း” ဂျက်က မဲ့ပြုံးပြုံးလျက် အမိန့်ပေးသည်။ “ပြီးရင် မင်းတို့ အခန်းဆီပြန်ကြ”

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ကစားလို့ မရဘူးလား” ကျွန်တော်က သူ့ကို လှည့်ကွက်ထွင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးသည်။

“တံခါး မရှိတော့ဘူး” သူက အော်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ သွားသည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှ သူ သီချင်းဆိုနေသံကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရသည်။

“အဆိုးဝါးဆုံး လူသတ်မယ်၊
သူတို့အော်သံ ငါ ကြားတယ်၊
ဂျက်ရဲ့စားကြီးရယ်
သူမဘသက်ကို နှုတ်သွားတယ်”

ဝါနာက သူနဖူးမှ အေးစက်သော ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“သူ ရူးနေပြီ” သူက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ အိမ်ပြန်ချင်တယ်” စင်ဒီကအော်သည်။ ရုတ်တရက် သူမ
ခုန်ထပြီး ပန်းကန်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ “ငါ သူများ
ဦးနှောက်ကို မစားဘူး”

ထို့နောက် သူမ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သိုးဦးနှောက်များက ချွေကျသော ဘောလုံးတစ်လုံးအဖြစ် လုံးသွား
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချွေချွေပျော့ပျော့ အရာကြီးက နံရံပေါ်ကို စတင်
တက်သည်။

အစားအစာအလုံးကြီးက ရောမ ခရုစာစ်ကောင်ကဲ့သို့ မြင့်သည်
ထက် မြင့်တက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အော်ဟစ်ကြသည်။

“ငါ အန်တော့မယ်ထင်တယ်” ဝါနာက ညည်းညူပြောသည်။
သူ့မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး သူ့မျက်နှာက စိမ်းလာသည်။

“ငါတော့ မအန်နိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က ညည်းတွားပြောသည်။
“ငါ အန်နိုင်လောက်အောင် မစားသောက်ရသေးဘူး”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ပြေးထွက်လာကြပြီး ဦးနှောက်
ချာချာလည်ကြလျက် တံခါးဆီသို့ ပြေးကြသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်တော် အကြံအစည်ကောင်းကြီးတစ်ခု ရသွားသည်။

လှေကားထိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ဝါနာနှင့် စင်ဒီကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အစီအစဉ်ကို ပြောပြရန် အတွက် အမောရပ်အောင် အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ရသည်။

“ငါတို့ကို အန်တီဂျက်ဇက် သွားခွင့်မပြုအောင် သူမကို ငါတို့ အတင်းအကျပ်ခိုင်းနိုင်မယ် ထင်တယ်” ကျွန်တော်က အသက်မှန်မှန် ဂျှန်ရန် ကြိုးစားရင်း သူတို့ကို ပြောပြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ” စင်ဒီက မေးသည်။

“နှစ်ရက်ကြာရင် ငါ့မိဘတွေ ပြန်လာလိမ့်မယ်” ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “အဲဒီအခါကျရင် သူမ ရှင်းပြစရာတွေ အတော်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ အခု သူမရဲ့အခန်းကိုသွားပြီး သူမ ငါတို့ကို သွားခွင့်မပြုရင် ငါ့မိဘတွေ ရဲကိုခေါ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြမယ်”

ဝါနာက ခေါင်းခါသည်။ “ငါတို့ကို သူမအခန်းထဲ သွားခွင့်မပြုဘူး” သူက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည်။ “ငါတို့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမ ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့မိဘတွေ ပြန်လာတဲ့အခါကျရင် ဂျက်ရစ်ပါ ငါတို့ကို သတ်ပြီးရောပေါ့”

စင်ဒီ တုန်ယင်သွားသည်။ “သူ့ဝားကို နင်တွေ့လား။ သူ့လက် ချောင်းကို သူ ဝားနဲ့ လှီးလိုက်တုန်းက သွေးမထွက်ဘူး” သူမ မျက်လုံးများ ထိတ်လန့်မှုများဖြတ်သန်းလျက် ကျွန်တော်ကို သူမ ကြည်လိုက်သည်။ “တစ္ဆေတွေ လူသတ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ် ငါတို့ လွတ်မြောက်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ငါတို့ကို တစ်
ယောက်ယောက် လာသတ်မယ့်အထိ ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး”

အန်တီဂျက်ဂျက်ဂေါ်တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး ခပ်မာမာ တံခါး
ခေါက်လိုက်သည်။

အဖြေပေးခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ကျွန်တော်
ခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ကျွန်တော် နားရွက်ကပ်ကြည့်သည်။

“သူမ အထဲမှာ မရှိဘူးထင်တယ်” ကျွန်တော်က တီးတိုးပြော
သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုဆီသို့ ကျွန်တော်
လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာ လှည့်လိုက်သော
အခါ စင်ဒီက ကြောက်လန့်တစ်ဆို့နေသော အသံပြုလုပ်သည်။ တံခါး
ခွင့်သွားပြီး အထဲကို ကျွန်တော် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သွေးခဲသွားသည်။

ကျွန်တော် နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ်လုပ်သည်။

ရေမွှေးနှင့် ပတ်သက်၍ မှားစရာ မရှိပါ။

လာမင်ဒါရေမွှေးအနံ့ ဖြစ်သည်။

၈၇၂

ကျွန်တော် နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ နှာမချေမိစေရန် နှာခေါင်းကို ကျွန်တော် တအားဖိညှစ်ထားသည်။ အန်တီဂျက်ဇက် အခန်းထဲ တစ်နေရာရာတွင် ရှိနေသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော် သတိရသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်ကတည်းက သူမတစ်ကြိမ်မှ လာဖင်ဒါရေမွှေးနဲ့ မမွှေးပါ။ ဤသို့ ဆိုလျှင် ယခုကျမှ အဘယ်ကြောင့် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ထိုရေမွှေး အနံ့ကို ကျွန်တော်ရနေသနည်း။

တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တို့ထိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထခုန်မိသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်နောက်မှ ဝါနာ၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ “ဝီလီ အဲဒါဘာလဲ”

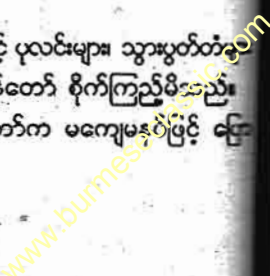
စင်ဒီက ကျွန်တော့်ကို အကျောက်အကန် လှုပ်ခါသည်။ “ဝီလီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူမကို ငါ အနံ့ခံလိုက်ရတယ်” ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောပြီး အန်တီဂျက်ဇက်၏ ရေမွှေးအကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြသည်။

စင်ဒီက လေထဲကို တရှုပ်ရှုပ် နမ်းကြည့်သည်။ “ငါ့အတွားလည်း အဲဒီလို အနံ့မျိုးရတယ်”

ထူးဆန်းသော ကြေးခုတင်ဟောင်းနှင့် ပုလင်းများ သွားပွတ်တံခွန် စုပြုံရှိနေသော ရှေးဟောင်းမှန်တင်ခုံကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိသည်။

“သူမ ဒီမှာရှိမယ်ဆိုရင်” ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ပြင့် ပြောသည်။ “ဘယ်မှာလဲ”

ဂျက် ရောက်လာမည် စိုးသဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲကို ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေကြစဉ် လေကို တရှုပ်ရှုပ်နမ်းကြည့်ကြသည်။ ဝါနာက လေးဘက်ထောက်၍ ခုတင်အောက် တို့ ချောင်းကြည့်ပြီး တရှုပ်ရှုပ် နမ်းကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် စင်ဒီက အခန်းထောင့်ရှိ အဝတ်ခိရိုဟောင်းဘေးမှ အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်သည်။ “ဒီနေရာမှာ အနံ့ အရမ်းပြင်းတယ်” သူမက ပြောသည်။ မည်းမှောင်သော သစ်သားခိရိုကို သူမလက်ဖြင့် သပ်ကြည့် သည်။ “သူမ ဒီအထဲမှာ ပုန်းနေမယ်လို့ နင်တို့ ထင်သလား”

ဝါနာက ကျွန်တော့်ကို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ “မင်း အဲဒါကို ဖွင့်မလို့လား”

ကျွန်တော်က သူတို့ကို နောက်ဆုတ်ရပ်ရန် အချက်ပြသည်။ အဝတ်ခိရိုတံခါးမှ ကြေးလက်ကိုင်ကလေးကို ကျွန်တော် လှမ်းဆုပ် တိုင်လိုက်သည်။

၎င်းကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ဆွဲလိုက်လျှင် တံခါးက ညည်းတွား သံဖြင့် ပွင့်သွားသည်။

အန်တီဂျက်ဇက် ကျွန်တော့်ခြေရင်းသို့ ကျလာသည်။ ရှည်လျား သော ကြိုးဖြင့် သူမကို တုပ်နှောင်ထားပြီး သူမပါးစပ်ကို အဝတ်စ စည်းထား သည်။ သူမအသားအရေက အလွန်ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး သူမ မျက်လုံး ဖိုတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ မအော်မိစေရန် ချုပ်တည်းထားကြသည်။ လူသေအလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မမြင်ဖူးကြပါ။

“သူမကို ဂျက် သတ်လိုက်ပြီ” စင်ဒီက အော်ဟစ်ပြီး မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ဝါနာက မျက်လုံးကို တအားလှန်ကြည့်လိုက်သဖြင့် မျက်ဖြူများ ကိုပင် တွေ့မြင်ရသည်။ “ငါတို့အလှည့် ရောက်တော့မယ်” သူက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် တဟားဟားထရယ်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝီလီ... နင့်အဒေါ် အသတ်ခံထားရတယ်လေ” စင်ဒီက ကျွန်တော်ကို အော်သည်။ “နင် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေရတာလဲ”

အန်တီဂျက်ဇက်ကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သူမ မျက်လုံးများပွင့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မတတ်နိုင်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ “သူမ အသက်ရှင်နေတယ်” ကျွန်တော်က ပြုံးလျက်ပြောသည်။

သူမဘေးတွင် ကျွန်တော် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမပါးစပ်မှ အဝတ်စကို ကြိုးစားဖြုတ်သည်။ ဝါနာက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရာမှ ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်လာနိုင်သောအခါ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ကတ်ကြေးကိုရှာယူပြီး ကြိုးကို ဖြတ်ပေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ အဝတ်စကို ကျွန်တော် ဖြုတ်လိုက်နိုင်ပြီး အန်တီဂျက်ဇက်က လေကို အလှအယက်ရှူသည်။

“ဝီလီ... ဝီလီ... မင်းကိုတွေ့ရတာ ကောင်းလိုက်တာ” သူ့က စကားစပြောသည်။ မင်း ငါ့ကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါ အရမ်းမျှော်လင့်နေတာ။ သူတို့ ငါ့ကို မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်

www.burmeseclassic.com

ဒီမနက်မှာတော့ ငါ့ကို ဒီအထဲမှာထားကြတယ်။ သူတို့ ငါ့ကို သတ်တော့မယ်
လို့ ငါထင်နေတာ” သူမမျက်လုံးများက ဝါနာနှင့် စင်ဒီတို့ဆီ ရောက်သွား
သည်။ “သူတို့က နင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ရမယ်။ နင်တို့ ဒီကိုလာပြီး
ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတာ ငါ အရမ်း
ဝမ်းနည်းတယ်”

စင်ဒီက သူမလက်ကို ပုတ်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်တာလဲ အန်တီ”

မင်း ငါ့ကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါ နာရမ်းပျောက်လေနေတာ။
သူတို့ ငါ့ကို မြေကောက်သနားထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့လိမ့်။

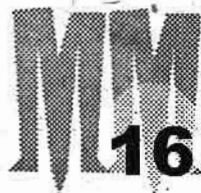
အန်တီဂျက်ဇက်ကို ကျွန်တော် ကူညီပြီး မတ်တတ် ထူမပေးသော အခါ သူမ တုန်ယင်နေသည်။ “အဲဒီ လက်လုပ်လက်စားလူ ငါ့အိမ်လာပြီး အလုပ်တောင်းကတည်းက ထူးဆန်းတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ နောက်လူတစ်ယောက်ကို သူ့ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီလူက ငါ့ကို ငါ့အိမ်ထဲမှာ အကျဉ်းသား လုပ်လိုက်တယ်”

“ရဲသားကြီးကို ပြောတာလား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်တို့နောက်မှ အသံတစ်သံက ပြောသည်။ “သူမ ငါ့ကို ပြောတာကွ”

ရှည်လျား၍ ချွန်နေသော ဦးခေါင်းနှင့် ကြီးမားသော နားရွက်များ ရှိသည့် လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်ကြသည်။ အန်တီဂျက်ဇက်ဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်မှတ်နေသော အမျိုးသမီးက နောက်မှကပ်လိုက်လာသည်။ ယခုအခါ၌ သူမ မျက်လုံးများ က မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။

“ငါ့နာမည် ဖလက်မင်” မကောင်းဆိုးဝါးမျက်လုံးများက ကျွန်တော် တို့ကို သိမ်ကျုံးကြည့်လျက် သူက ပြောသည်။ “ဖလက်ဒါက ငါ့ညီမပေါ့” မျက်လုံးဝင်းဝင်းတောက်နေသော အမျိုးသမီးကို သူက ညွှန်ပြရင်း ဆက် ပြောသည်။ “မင်းတို့ ဒီအိမ်က ထွက်ခွာဖို့ စိတ်ကူးတွေအားလုံး မေ့ထား လိုက်ကြ။ မင်းတို့ အခု တခြားရန်ထဲမှာ ရှိနေကြပြီ”

“မင်း ငါတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေသလား” အန်တီဂျက်ဇော်က ပြောသည်။ “ထွက်သွားစမ်း”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း” အန်တီအတုက အမိန့်ပေးသည်။ “မင်းတို့ ဒုက္ခတွေ အတော်ပေးပြီးနေကြပြီ”

ဖလက်မင်က သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။ “ကဲ... ဖရက်ဒါ၊ ငါတို့ရဲ့ အိမ်ရှင်တွေကို ငါတို့ ရိုင်းပျံ့လို့မဖြစ်ဘူး”

ဖလက်မင် ပြုံးနေသော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါး အရိပ်အယောင် ထွက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့် လျက် ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာသည်။

“မင်းတို့အတွက် အဆင်မပြေဖြစ်နေတာကို ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ဟာ တခြားဂြိုဟ်နဲ့ ကောင်းကောင်း လိုက်ဖက်နေရာ ကျနေ တယ်။ ဒီတော့ ဇန်နစ်ခုဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ ဇန်နဲ့ ငါတို့ဇန် တွေ့ဆုံနိုင်ကြတယ်” သူက စကားစသည်။

ဝါနာ မျက်လုံးပြုံးကျယ်လာသည်။ “ခင်ဗျားတို့ ဂြိုဟ်သားတွေ လား။ တိဗိမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လေထုထဲက အနှောင့် အယှက်တွေက ခင်ဗျားတို့လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

www.burmeseclassic.com

“လူတချို့ကတော့ ငါတို့ကို အဲဒီလို ခေါ်ကြတာပဲ” ဖလက်မင်က
ဆိပ်ညိတ်လျက် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အမှန်ကတော့ ငါဟာ မသေခြင်းကို
ဆောင်ကျဉ်းပေးတဲ့သူပဲ။ စကြာဝဠာအတွင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ် အပြောင်းအလဲ
ပြုလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို ငါလုပ်နေတယ်။ တချို့လူတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါး
ဖြစ်လွန်းလို့ ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာမှ မြှုပ်နှံလို့မရဘူး။ ဒီတော့ အလွန်ကောင်းတဲ့
အခကြေးငွေနဲ့ သူတို့ကို အခြားသူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ငါ ပြောင်းလွှဲပေးလိုက်
တယ်။ ငါ့အလုပ်က သေတဲ့လူအတွက် အိမ်ရှာပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ”

“ဒါကြောင့် ဂျက်ရစ်ပါ ဒီကို ရောက်နေတာလား” ကျွန်တော်က
မေးသည်။

“သိပ်တော်တယ်” ဖလက်မင်က ကျွန်တော့်ကို သဘောကျစွာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။ “ဂျက် သနားပါတယ်။ သူ့ကို ငါ နှစ်တစ်ရာလောက်
ဝှက်ထားရတယ်။ ဒီညတော့ သူ့ကို တခြားခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပြောင်းပေးမယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်း ပြောင်းပေးလို့ မရဘူး”

အင်စပက်တာချုပ်အဘာလင်က ရဲသားနှစ်ယောက်လိုက်ပါလျက်
အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ “သူ့ကို ငါတို့ ဖမ်းတော့မယ်”

ဖလက်မင်က တအံ့တဩဖြင့် နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ “မင်း
ဘယ်သူလဲ”

“အလိုရှိနေတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို ဖုံးကွယ်မှုနဲ့ မင်းကို ဖမ်းလိုက်
ပြီ။ မင်းရဲ့ညီမကိုလည်း ဖမ်းတယ်” အဘာလင်က ပစ္စတိုတစ်လက်ကို
ထုတ်ယူလျက် ဆက်ပြောသည်။

ဖလက်မင်က အနိုးငေါ့နေသော လက်ညှိုးကို မြှောက်မလိုက်လျှင်
နီရဲသော အလင်းတန်းတစ်ခု အခန်းထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ရဲသား
တစ်ယောက် အရည်ပျော်ကျသွားသည်။

အဘာလင်က သေနတ်ကို ပစ်ခတ်သောအခါ အငြက်မိရုံထဲသို့
ကျွန်တော်တို့ ခိုင်မာထိုးဝင်ကြသည်။ ကျည်ဆန်များက ဖလက်မင်နှင့်
သူ့ညီမကို ထိမှန်သွားသည်။ လက်နှင့်ပခုံး အပြတ်အခများ ကြမ်းပြင်ပေါ်

ပြုတ်ကျကုန်သည်။ သို့သော် ဖလက်မင်၏လက်ညှိုးမှ အလင်းတန်းက ဒုတိယရဲသားပေါ် ကျရောက်သွားသည်။

ထိုလူ၏ယူနီဖောင်းများ ကွာကျသွားပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အပြာရောင် ပီးတောက်အဖြစ် ကြေမွသွားသည်။

ခရာသံများ စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်ထပ် ရဲသားများ တံခါးမှ ပြေးဝင်လာသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်က ကျွန်တော်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဝီလီ” သူမက အရေးတကြီး တီးတိုးပြောသည်။ “ငါတို့ ထွက်သွားကြမှပဲ။ မင်းနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ”

အန်တီဂျက်ဇက်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ပေ။

အဝတ်အစားအားလုံးကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ သူမ တွန်းဖယ်ထားပြီး အဝတ်ဗိုရိုနောက်၌ ရှိနေသော ကြောင်အိမ်လှေကားကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဒီလျှို့ဝှက်လှေကားကို ငါ တွေ့တာ နှစ်အတော်ကြာပြီ” သူမက အေးဆေးစွာ ရှင်းပြသည်။ “ဒီအိမ်ကိုဆောက်တဲ့ ငါ့အဘိုးရဲ့ အဖေဟာ ဖားပြတွေကို ကြောက်တယ်။ သူ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ထွက်ပြေးလို့ရအောင် အဲဒါကို လုပ်ခဲ့တယ်”

တိုက်ခိုက်သံများ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ဆူညံနေလျက် ကျွန်းမြောင်းသော ကြောင်လိမ်လှေကားအောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်နောက်လိုက်၍ အမှောင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ နံရံအတုကြားမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသည်။

“ကန့်လန့်ကာတွေကို ငါတို့ ဖွင့်လိုက်ရင် ပြတင်းပေါက်ကနေ ဆင်းလို့ရမယ်” သူမက အကြံပြုသည်။

သို့သော် ကန့်လန့်ကာများကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲလိုက်သောအခါ မှောင်မည်းသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပျောက်ကွယ်နေပြီ။

“မင်းတို့ အခြားတစ်ဖက်ဖန်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်”

လှောင်ပြောင်နေသောအသံက ပြောပြီး အရိပ်ထဲမှ ဂျက်ရစ်ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထလာသည်။ “မင်းတို့အားလုံးကို ငါတို့ သတ်ပြီး ဟိုကိစ္စ လုပ်ရမယ်လို့ ဖလက်မင်ကို ငါ ပြောခဲ့တယ်။ အခု ငါ အဲဒါကို လုပ်ရတော့မယ်”

စင်ဒီက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အကျီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါသိပြီ” သူမက တီးတိုးပြောသည်။

စန္ဒရားဆီသို့ သူမ ပြေးသွားပြီး ခရမ်းရောင်ပန်းအိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမလက်ချောင်းများက အသတ်ခံထားရသော အမျိုးသမီးများ၏ ကြောက်စရာကောင်းသော ရုပ်ပုံများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီပန်းအိုးကို ငါတို့မထိရဘူးလို့ အန်တီဂျက်ဇက်အတု ပြောတာကို မှတ်မိသလား” စင်ဒီက မေးသည်။ “အင်း... ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ငါသိပြီ ထင်တယ်”

“ပန်းအိုးကို ချထားလိုက်စမ်း” ဂျက်ရစ်ပါက သတိပေးသည်။

“အဲဒါ ငါ့ဟာ”

သို့သော် သူမကို သူ မတားဆီးနိုင်ခင် စင်ဒီက ပန်းအိုးကို နံရံဆီသို့ တအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

အပြာရောင်မီးပွားများ ဖွာကျလျက် ပန်းအိုး ကွဲကြေသွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ တစ်အိမ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါလာသည်။

ဂျက်ရစ်ပါက လည်မျိုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် သူ့ပါးစပ်မှ ခရမ်းရောင်အမြှုပ်များ ထွက်လာသည်။ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က စားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အခု မင်းအပေါ်ကို ကျိန်စာကျရောက်ပြီ” သူက စင်ဒီကို အော်ပြောသည်။ “တခြားသူတွေကို ငါ ဒီစားနဲ့ သတ်ခဲ့သလို မင်းလည်း အသတ်ခံရတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူမကို စားဖြင့်ပစ်ပေါက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် သူ့လဲကျသွားသည်။

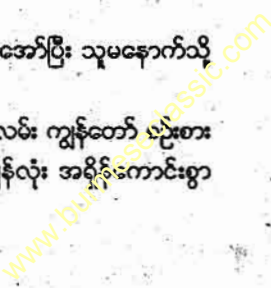
စားက ပဲ့ထိန်းခုံးပျံတစ်စင်းနှင့် တူနေသည်။ စင်ဒီ ပြေးသမျှ နေရာနောက်သို့ ၎င်းက လိုက်နေသည်။

သူမက အော်ဟစ်ပြီး ခုံများကို တွန်းတိုက်လျက် အခန်းထဲ ကွေ့ပတ်ပြေးသည်။ စားက သူမ လမ်းကြောင်းပြောင်းသည့်အခါတိုင်း လိုက်ပြောင်းသည်။

လှေကားဆီသို့ သူမ ရောက်သောအခါ စားက သူမ နောက်မှ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်လာနေသည်။

“စင်ဒီ ပြေးနေ။ မရပ်နဲ့” ကျွန်တော်က အော်ပြီး သူမနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။

ပျံသန်းနေသော စားကို တားဆီးရန်နည်းလမ်း ကျွန်တော် မည်းစားရမည်။ သူမ မည်မျှရှောင်ပြေးပြေး စားက တစ်ချိန်လုံး အရိုင်းကောင်းစွာ ဖြင့် လိုက်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်၌ ဂျက်က နောက်ဆုံးဝေဒနာဖြင့် အော်ပြော လိုက်သည်။ “မင်းတို့ ဓားကို မလွတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မလွတ်နိုင်ဘူး။ ဓားက သူ့ဟာသူ သတ်လိမ့်မယ်”

ထို့နောက်တွင် တစ်ပိုင်းပြတ်ဝတ်ရုံ ခြုံထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် မှာ လေထဲ၌ ချာလပတ်လည်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပျံသန်းနေသောဓားက သူမအပေါ်၌ ဝေ့ဝိုက် လျက် သူမနောက်မှ လှေကားပေါ် ပြေးတက်သွားပြီး သူမ၏ နောက်ကျော ကို ထိုးစိုက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ အင်စပက်တာချုပ်အဘာလင်က အန်တီ ဂျက်ဇက်၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

စင်ဒီကို ဓားထိုးနှက်တော့မည်ကို သူ တွေ့မြင်သွားသည်။

“ဝပ်ချလိုက် ကောင်မလေး” သူက အော်သည်။

စင်ဒီက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်သောအခါ အဘာလင်က ဓားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ် လိုက်သည်။

သူ့လက်သီးဆုပ်မှ အလင်းရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွားသည်။ ဓားကို သူနှင့်အတူ အခြားစုန်ဆီသို့ သယ်ဆောင်လျက် အဘာလင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ကွေးလိမ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အောက်ဘက်တစ်နေရာ၌ တံခါးတစ်ချပ်က သံသားစများ လွင့်စင်လျက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

¶¶¶

အဖေနှင့်အမေက အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ပြေးဝင်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အော်ခေါ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် လှေကားမှ ပြေးဆင်းပြီး သူတို့လက်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“အမေတို့ စိတ်ပူပြီး မင်းတို့ကို ပြန်လာခေါ်တယ်” အမေက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အိမ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အမေတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး”

“အဲဒါကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ” အဖေက ဦးခေါင်းခါယမ်းလျက် ပြောသည်။ “အိမ် ခဏပျောက်သွားတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ရောက်လာတယ်”

စင်ဒီက အဖေကို မူးဝေနေသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ “ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံး ပျောက်မသွားဘူးလို့ ဦးလေးဆိုလိုတာလား”

အဖေက သံသယမကင်းစွာဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဝီလီ” အဖေက ကျွန်တော့်ကို တင်းမာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်မေးသည်။

အန်တီဂျက်ဇက်က အလျင်အမြန် ကြားဝင်လာပြီး သူ့လက်ကို ပုတ်လိုက်သည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ ပက်။ မင်း အဲဒါကို ယုံမှားမဟုတ်ဘူး”

အမေက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“အဖေနှင့်အမေ ဒီနေ့ လေယာဉ်လွတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြန်လေယာဉ်အတွက် အမေ ကြိုတင်လက်မှတ်ဝယ်ထားတယ်။ အမေတို့ ၃ ယောက်အတွက်ပေါ့ ဝီလီ”

ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာကြသောအခါ အန်တီဂျက်ဇက်က ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမ ကျွန်တော့် အဒေါ်များ အားလုံးနှင့် တူလာသည်။ သို့မဟုတ် တစ်ချိန်လုံး ကောင်းနေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိခဲ့လေသလား။

“ဒီအိမ်အိုကြီးထဲမှာ ငါနေရတာ ဖော်လောက်ပြီလို့ ငါထင်တယ်” သူမက ပြောသည်။ “ဒီအိမ်ကို ငါရောင်းပြီး ကောင်းမွန်တိတ်ဆိတ်တဲ့ အိမ်တစ်လုံး ပြန်ဝယ်မယ်”

“ပြီးတော့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ပေါ့” ငါနာက ဆက်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးရယ်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဖာတ်လမ်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းစွာ အဆုံး သတ်သွားမည်ဟု သင် ထင်ပေလိမ့်မည်။ အင်း... သင်မှားသွားပြီ။

အန်တီဂျက်ဇက်က စင်ဒီကို အလွန်သဘောကျပြီး သူမကို ဘာ ပေးသည်ဟု ထင်သနည်း။ လာဗင်ဒါရေပွေးပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်းဖြစ်သည်။

ယခု စင်ဒီက ၎င်းကို ကျောင်းသို့ နေ့တိုင်းဆွတ်သွားသည်။

သူမဘေးတွင် ကျွန်တော် ထိုင်သောကြောင့် ၎င်းကို ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး ရှုနေရသည်။ ၎င်းက ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းယားယံစေပြီး မျက်ရည်လည်စေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်နှာခေါင်း ရှုံ့ချီ ပွချီ ဖြစ်လာ သည်။ ထို့နောက်... ထို့နောက် ဟတ်... ဟတ်... ဟတ်ချိုး။

သက်တမ်းတစ်သက်လုံး လူငယ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုတာစဉ်

ဟမ်ဘာဂါဒ့ဇာရယ်

Mr Midnight

သက်ဦးလွင်

JAMES LEE

Happy Birthday Horror
Eaten By Hamburgers